

Der Bibliothek der
Vereinigten Friedrichs-Universität
Halle-Wittenberg
geschenkt von

Dr. Moldenhauer

1928

PLATONIS
PHAEDON.

IN VSVM SCHOLARVM.

HALAE,
TYPIS IO. CHR. HENDELII.

MDCCCLXXX.

2100119
P. H. A. E. D. O. N.

IN VAM SCOLARUM

1928 S 9258

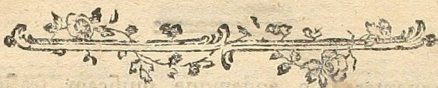
Φ Α Ι Δ Ω Ν.

Σ Ε Δ Ι Α Ο

ARGUMENTVM
P H I L O S O P H I
A V C T O R E T I E D E M A N N O .

Multa sunt in hoc dialogo ex intimis philosophiae Platonicae recessibus deprompta, quaeque philosophis senioribus, nostra adhuc aetate, amplam tam disputandi, quam multa etiam et mira addendi, quin et Platoni multa affingendi, materiam praebuerunt; adeoque inter dignissimos notatu, immo, si ad id respicias, quod praecipue agit Plato, inter praestantissimos est dialogos referendus. Echecrates, quaenam eo die, quo venenum hausit Socrates, in carcere sint gesta, ex Phaedone postquam quaesivit, rem is omnem exponit; inter alia autem, rogasse Cebetem, ut, quidnam Eveno, saepius de carminibus quibusdam a se compositis quaerenti, responderet, Socrates sibi aperiret. Cui Socrates: somnio

frequenter uno eodemque musicam tractare
 iussus ut obtemperarem, poësin attingi: haec
 refer Eveno, simulque eum, si sapit, sequi
 me iube. Hinc apparet, (praesertim si prae-
 ter alia, et quae in Critone de somniis a So-
 crate afferuntur, in animum reuocemus) diui-
 ni aliquid somniis siue ipsum, siue Platonem
 tribuisse: id quod infra ad Daemonas, a qui-
 bus somniorum repetit originem, refert.
 Quam difficile est, viros etiam sapientes, in-
 fantiae nationisque praeiudicia exuere! Cum
 obscurum esset, quod monere Evenum Socra-
 tes iusserat; philosophum quemque moritu-
 rum quidem libenter, manus tamen violentas
 sibi non illaturum, addit: Philolaum ob-
 scure id significasse, et secretos ferri sermones,
 nos esse in custodia; quae quam sint vera, in-
 telligi inde, quod curam hominum Dii ge-
 runt et dominium in nos habent, unde nil
 inuitis Diis facere nobis licet, vitaeque ante
 non relinquenda, quam necessitas nobis a
 Diis imponatur. Quin a Pythagoraeis haec
 sint petita, nullus equidem dubito: hi autem
 ex antiquissima forte rudium adhuc hominum
 opinione, quam apud Iudaeos non minus,
 quam alias Asiae gentes, offendimus, homi-
 nes

nes Dei seu Deorum seruos esse, id ratiocinium deriuarunt. In vulgus quidem non cadit haec opinio, ut quod per omnem, quamdiu rude adhuc est, aetatem, viribus suis fidens, libertatemque amans, ab eiusmodi seruitute abhorret: at sacerdotes, quique religionibus magis sese tradebant, hominumque rectores primi, eam excogitarunt; facileque in eam inciderunt, tum quod Dii ipsi omnibus hominum negotiis interesse putabantur, tum quod ad compescendos barbarorum animos nihil fieri aptius poterat. A Pythagora, Platone inprimis, ad philosophos haec opinio transiit, et quanta inde, in morum maxime philosophia et iure naturae, manarint deliramenta, pia quidem illa prima fronte, at nociua tamen, dici vix potest. Deus, cum hominum generi liberum dederit arbitrium, ius quoque hac libertate utendi, rationemque ducem sequendi, indulgit: liberis enim, non seruis, voluit praeesse: adeoque dominium istud absque omni fingitur ratione. Gubernat nos, beneficia in nos confert, providetque nobis tanquam hominibus liberis; quamque vult Plato seruitutem, minime hinc sequitur: quare nec id etiam recte infertur, ho-

minibus mortem sibi consciscere hanc ob causam non licere.

Animaduertens autem Cebes, non optime inter se cohaerere, quae dixerat Socrates, mortem sapienti esse optandam, nec tamen inferre vim sibi licere, cum non possit non dolere, quicumque prudentia est praeditus, quod deferendus sibi fit is rerum status, cuius Dii curam gerunt; ad demonstrandum etiam hoc Socratem compellit. Ac ostendere quidem conatur Socrates, mortem omnino sapienti esse expetendam; non sublata tamen, quae hic later, repugnantia. Est namque absurdum, quod licet nobis optare, et expetere, id facere tamen esse nefas. Argumentis autem utitur his: Mors est animi a corpore solutio. iam philosophus, quaecumque ad corpus pertinent, voluptates puta, divitias, vestes pretiosas, aliaque id genus, nihili aestimat; relictoque corpore, animi tantum curam gerit. Unica porro, cui studet philosophus, est sapientia. huic autem omni modo corpus est impedimento, cum sensibus nihil accurate ac sincere percipiatur, cumque tum maxime, quid sit verum, intelligatur, cum

a cor-

a corpore animus seuocetur, utpote sensibus, cupiditatibus, aliisque e corpore surgentibus turbis minime impredientibus: iustitia namque, honestas, pulchritudo, et quaecunque sunt insuper abstracta, omnia, quae vere existunt, (*οὐρα*) a mutatione, interitu, aut ortu aliena, non corporis ope, sed sola mente cernuntur. Huic studio vacare nos corpus non finit, quippe quod morbis, alimentorum quaerendorum necessitate, bellis, seditionibus, aliisque ex eius cura oriundis incommodis, a studio sapientiae semper nos avocatur. Apparet porro hinc, animam a corpore maxime separatam, verum maxime cernere, adoque post mortem maximam nobis obtingere sapientiam: philosophi proinde est, in hac etiam vita, quoad fieri eius potest, a corpore animam seiungere. Sapientem denique et philosophum virtute oportet esse praeditum: virtus autem veri nominis contingere nemini, nisi qui animum prorsus seiungit a corpore, potest; fortitudine enim is demum vera est instructus, qui a rebus extra se positis nihil plane metuit: temperans autem quomodo iure dicatur, qui dolorum metu cupiditates coercet, adeoque voluptates tantum cum voluptatibus

tibus permutat? Verae virtutes animum ab omnibus pravis affectionibus, omnibusque, quae ad corpus pertinent, cupiditatibus purgant. Cum itaque philosophus in id per omnem vitam maxime incumbat, ut animum auocet a corpore; mortis esse meditationem philosophiam apparet, ac proinde tantum abesse, ut aegre mortem ferat, ut nihil potius sit ei morte iucundius.

Platonem elementa quaedam harum conclusionum accepisse a Pythagoraeis haud mihi videtur posse negari; omnis namque Pythagoricae philosophiae habitus ad enthusiasmum spectat: multa tamen de suo eum addidisse, subtiliusque executum, non dubito. Nititur tota argumentatio hoc fundamento: In perspiciendo et inveniando vero animus est a corpore sevocandus: ergo philosophia est studium et meditatio mortis. Quo sic exposito, ambiguitas statim apparet: alia enim longe est ea mentis sevocatio, quam meditando adhibemus, ab ea, quae mortem affert. Praeterea meditantes non id agunt, ut mentem separent a corpore, sed ut quae e sensibus tam externis, quam internis hauserant,

ea colligant, et animo contemplentur. Haec Plato, notionum nostrarum origine nondum investigata, mentisque operationibus nondum satis exploratis, non perspiciebat, longaeque alium veri investigandi modum sibi fingebat. Persuaserat enim sibi, esse regionem quandam, seu locum idearum, ubi aeternae illae ac immotae rerum notiones habitarent: huc, meditando et a corpore secedendo, mentem accedere, ut inde omnis veri hauriat cognitionem. Sed de his infra. Quae autem de virtutibus affert, in his quoque verborum ambiguitatibus decipitur: fieri enim plane non potest, ut ullam contemnamus rem, nisi maioris pretii alia sit proposita; aut cupiditatem vincamus ullam, nisi vehementioris adminiculo. Platonis proinde virtus nihil est aliud, quam permutatio bonorum et voluptatum animi cum bonis et voluptatibus corporis; eiusque vir temperans voluptatis studio est temperans, ut fortis, metu fortis. Retorquetur itaque in eum, quod ipse in causas virtutum, petitas e commodis aut incommodis extra nos positis, torquet. Ceterum gratuita, quam multi post eum professi sunt, virtuti hoc loco videtur praelusisse. Quae ad-

tem de virtutibus tanquam animi purgandi causa adhibendis docet, amplam nugandi, totamque morum philosophiam pervertendi, materiem Plotino recentioribusque Platonis praebuerunt; ut hi nihil aliud, quam a corpore et terrenis omnibus femouere animum, ad Deumque accedere, studerent. Ab his idem Patres quidam Christiani acceptum, posteris, miris e doctrina Christianorum nugis auctum, tradidere; unde mystica, quam dicunt, theologia profluxit. Ex altera autem parte idem ad Arabes, philosophosque quosdam scholasticos transit, indeque nouis commentis instructum, enthusiasticae cuidam hodieque vigenti philosophiae ortum dedit. Ad Platonem autem quod attinet, is meliora longe et saniora in moribus praecepit, nec purgatricem hanc virtutum vim, eo putauit transferendam: unde liquido, ni fallor, constat, haec ab eo animi magis aestu, quam quod serio et de industria sit illa rimatus, doceri.

His omnibus concessis, dubitare se adhuc, obiicit Cebes, an post mortem anima sit superstes: id enim ut sibi persuadeant, haud facile homines adduci. Socrates ergo,
ut

ut animam esse immortalem demonstret, argumentis utitur his: 1) Si, ut antiqua quaedam fert traditio, vivi fiunt ex mortuis; animam necesse est post mortem manere. Iam autem quae fiunt, ex suo quodlibet contrario gignuntur: proinde, ut e viventibus fiunt mortui, ita e mortuis fieri viventes necesse est; et ut $\tau\omicron$ vivere sequitur $\tau\omicron$ mori, ita $\tau\omicron$ reviviscere sequi $\tau\omicron$ mortuum esse: ne, cum mutationem ex uno contrario in alterum habeat natura, ex altera parte relinquatur mutila. Post mortem igitur animans, si quidem ad vitam iis est redeundum, esse alicubi, neq. prorsus interire, efficitur. Petitum est, ut ipse Plato indicat, argumentum e Pythagoraeorum metempsychosi, eamque confirmat: an autem eodem iam usi sint Pythagoraei, deficientibus literarum monumentis, non potest definiri. Vim autem habet exiguam, cum e contrariis fieri omnia, quibusdam tantum experientiis, nulla e rerum ipsarum notionibus desumpta demonstratione, constet; ideoque, an semper et ubique fiat, relinquatur incertum. Est insuper in hac enuntiatione ambiguitas: contrarium fieri post contrarium, necesse est omnino, idque experientia tantum constat;

constat; ipsum autem contrarium esse materiam, quae contrario deinde substernatur, non experientia modo non docet, sed ratio quoque falsum esse et absurdum demonstrat. Ipsum album fieri nigrum, et esse materia nigri non potest: iam hic est enuntiationis sensus, unde, quam quaerit Plato, efficitur conclusio. Non possum, quin rogem hoc loco lectores, ne, quod saepius adhuc erit mihi faciendum, Platonem, praeclarum sane philosophum, toties verborum ambiguitatibus deceptum si monuero, aegre ferant: id potius inde colligant velim, omnium esse difficillimum accurate philosophari, verbisque sepositis, res ipsas sincere contemplari; ac proinde, cum in multis id nondum attigerint philosophi, non desperandum propterea de philosophia, sed, quamdiu profici aliquantum historia docet, summo studio, omnique animi contentione pergendum, ut, quam maximi esse pretii res omnes fatentur, certam accuratamque philosophiam adipiscamur. Ceterum huic argumento ut novum addat robur, omnia esse interitura, vivensque plane nihil superfuturum, si e mortuis viui non fierent, ut omnia tandem dormitura, nisi dormientes
exper-

expergiscerentur, Socrates adiicit. At eadem hic quoque latet ambiguitas. verum quidem est, omnia mortem habituram, si nulla morti succederet vita: falsum autem, nihil in vita iri relictum, nisi mortui reviviscant; cum fieri possit, ut aliunde viventes, quam ex mortuis procreentur.

2) Si, quaecunque discimus, recordando tantum discimus: ante hanc vitam existisse iam animam, adeoque morte non extingui, apparet. Interrogati de rebus geometricis, aut aliis, quas antea nunquam didicerant, si quis ordine quaerat, recte respondent. Hanc rationem, cum uberius alio loco edisserat Plato, infra exponam: nunc aliam adiicit Socrates, ex ipsa recordationis natura petitam. Reminiscimur alicuius rei, quotiescunque aliud quid sensibus percipimus, aliud insuper cogitamus; ut si lyram videns amici, de ipso amico, licet absente, cogitet. Recordatio autem omnis aut e similibus, aut ex dissimilibus proficiscitur: visa enim Simmiae imagine, ipse Simmias; viso Simmia, Cebes animo obversatur. Iam utroque hoc modo, ex iis, quae sensu percipiuntur, in cognitionem re-

rum

rum adducimur e nullo unquam sensu petitarum. Aequalia enim multa sensibus sunt obvia: sed aequalitas ipsa, quae multum ab his differt, sensu percipitur nullo. Ut verbis nobis notioribus idem efferam, concreta sentiuntur, abstracta sensibus non sunt obvia; proinde cum e concretis abstractorum haurimus cognitionem, fieri id eo recordationis genere necesse est, quo similia similibus ideas in animum reuocant. Hanc autem similitudinis, boni, pulchri, honesti, omnemque in uniuersum abstractorum scientiam, simulac nascimur nondum habemus; cumque antea tamen ea nos fuisse instructos sit necesse, oblivioni eam, cum ante hanc vitam possideremus, nos tradidisse, animamque adeo ante corpus iam exstitisse, recte concluditur. Quo autem, post mortem quoque manere animam, efficiatur; addendum, quod supra demonstratum, e mortuis fieri viuentes. Platoni, nisi omnia me fallunt, haec argumenta, subtilia profecto, et summo philosopho digna, debentur. Diu multumque haec de ideis innatis quaestio torfit philosophos, quique inter antiquos contra Platonem disputabant, Peripatetici, Epicurei, et Steici, cum e sensibus externis omnium men-

mentis conceptuum repeterent originem, molestia, quam haec iis Platonis argumenta creabant, liberare sese non valebant. Lockius, dum quasdam sensui quoque interno notiones deberi asserit, primus, quo modo obviam sit iis eundem, licet nec ipse ex omni sese expediret difficultate, monstravit. Omnis in hoc vertitur disputationis cardo, utrum abstractae, quas dicimus hodie, notiones, oriri ex ipsa animae natura, viribusque ipsi inditis, queant? Hae notiones aut rerum sensibus perceptarum nobis exhibent relationes, aut ea, quae multis sunt rebus communia, quae universalia dicuntur. Relationes autem nihil sunt aliud, quam iudicii, et mentis, plura inter se comparantis, actiones, aequalitas v. g. bonitas, similitudo, alia. Quae vero dicuntur universalis, normam quandam aut regulam menti exhibent, ad quam singula, quae sensibus aut imaginationi occurrunt, sunt exigenda: sic, dum triangulum dico esse figuram tribus lineis comprehensam, nihil volo aliud, quam eos mentis actus, quibus repraesentatur figura, cum eo, qui sistit lineam ter repetito, ita esse copulandos, ut tres lineae spatium includant; ubicunque hi actus occurrunt,

runt, ibi esse triangulum. Universalia ergo nihil sunt aliud, quam modus, quo versatur in rebus singulis sibi repraesentandis animus, accurate descriptus. Oriri ergo notiones hasce e sensibus, viribusque animo inditis hinc intelligitur: cumque suapte natura gignere eas animum non posse, a Platone non sit demonstratum, corruere totam necesse est argumentationem. Quod autem de ideis, similitudinis vi in animum se invicem reuocantibus, Plato adiicit, id doctrinae de idearum associatione, mirum in modum hodie auctae, ac utilissimae, prima continet stamina, ut adeo eius auctor iure Plato existimetur.

3) Quodcunque est compositum, solutioni et interitui est obnoxium: simplex contra dirimi nullo modo ac dissipari potest: quodcunque porro idem semper sibi que simile manet, id simplex esse ac compositionis expertus, concedendum. Sunt autem, ipsum honestum, pulchrum, aequale, utpote uniformia, mutationis omnis expertia, semperque eadem: ea contra, in quibus est pu'chritudo, aequalitas, honestas, homines nempe, equi, aliaque id genus omnia, mutabilia: haecque
omnia

omnia cum cerni, sensibusque queant percipi, illa contra cum sensibus non sint obvia; quaecunque sub sensu cadant, mutabilia et interitui obnoxia, quae vero omnem sensum fugiunt, esse mutationis expertia, et sempiterna, iure concluditur. Iam autem animus noster inter ea, quae sensibus nequeunt percipi, est referendus: idem praeterea, quoties sensuum ministerio in rem aliquam inquit, in errorem abripitur, vagatur, et perturbatur; a corpore contra sese subducens, solumque intellectu utens, utpote ad ea, quae sunt sempiterna, sese tanquam sibi cognata conuertens, cum iisque versans, ab omni errore remotam certam rerum cognitionem adipiscitur, ideoque simplicis ac perennis naturae est habendus. Accedit, quod anima corpori praest, eique imperat: id quod praestantioris eam diviniorisque esse naturae satis superque arguit. Anima igitur ubi pura e corpore discedit, nihilque eorum, quae pertinent ad corpus, secum aufert, quod sit rite philosophando, mortemque semper meditando, ad sui similem naturam divinam accedit, ibique omni felicitatis genere fruitur. Quaecunque contra anima, corporeis cupiditatibus et affectio-

fectionibus polluta, hinc discedit, eam trahi semper ad corpus, circaque illud haerere, (unde mortuorum oriuntur circa sepulcra apparitiones) et, cum iungi iterum corpori nitatur, eorum alligari animalium corporibus, quibuscum maxima ei intercessit morum similitudo, necesse est; ut impudicae, gulosae, in asinorum; iniustae, crudeles, in luporum aut accipitrum corpora transeant. Ad Deos autem accedere, nisi sapientiae studiosis, verique philosophis, licet nulli.

Egregiam Plato ingreditur argumentationem, simplicitati animae eius immortalitatem superstruendo, quod, ut primus, ni fallor, fecit, ita omnibus quoque philosophis serioribus praevit. Nonnullos tamen, eosque haud parvi momenti, errores obrepere sibi passus est. Primo enim loco, non omnem perspexit simplicitatis naturam, quam in eo tantum putat consistere, ut diuersorum generum partes absint, ut exempla e rebus abstractis petita satis docent: non autem in eo, ut omnis omnino partium remoueatur compositio. Quamvis itaque aliqua animae simplicitas a Platone iam sit perspecta; omnem tamen attingisse

tigisse non est censendus: ansam tamen accuratius de ea quaerendi dedit, inprimis Aristoteli, qui de Dei differens natura, partibus eam omnibus carere, dedita opera demonstrat. Simplicitatis autem, qua utitur Plato, indoles, ut anima nullo possit modo dissolvi, non efficit, cum quod partes habet eiusdem generis, extensio v. g. sit obnoxium solutioni. Deinde nec argumenta, quibus simplicem animae naturam vult efficere, examen sustinent accuratum: in rebus enim abstractis non minus erratur, quam in iis, quae cadunt sub sensus: et etiamsi minus ibi errari ponamus, immota tamen inde animi natura non apparet, cum error, et inconstantia sit motus tantum metaphoricus, unde in ipsa animae natura ac substantia esse mutabilitatem hinc non efficitur. Anima porro, quamvis sensibus nequeat percipi, ideo tamen eadem semperque sibi similis non manet, cum multa, e partibus conflata, nostris non sint sensibus pervia. Corpori denique quod imperat anima, indicium id quidem est naturae praestantioris; demonstrationis tamen vim habet nullam, praesertim cum saepissime corpori contra obedire animam experiendo discamus. Ceterum obi-

ter hoc loco id quoque attingit, quod Alexandrini, recentioresque haud pauci, in disciplinam verterunt; meditando nempe res abstractas, eaque, quae sunt aeternae veritatis, indagando, Deo nos coniungi, mentemque ad omnis veri fontem, intellectum diuinum, accedere. Quo ipso haud satis secum videtur consentire: supra enim scientiam esse recordationem ponendo, accessum mentis ad regionem quandam omnis veri negat. Quae ut concilientur inter se, Deum nunc intelligi animae nostrae partem rationis compotem, ut infra satis patebit, in antecessum notemus. Avide hoc arripuerunt Alexandrini, iidemque, licet ideae innatae placerent et ipsis, alio longe sensu, cuique vera inest repugnantia, hoc acceperunt, ad Deum nos accedere ipsum sibi persuadentes, ob eam maxime causam, quod, qua ratione vera haec aeterna a nobis eruerentur, non perspiciebant. Hinc in partes eundo, alii per ecstasim nos Deo coniungi, ab eoque mentem collustrari statuebant; alii contra intellectum quandam agentem, alium a Deo, cuius beneficio abstracta nobis innotescerent, sibi finxerunt. Hos secutus Augustinus secundam divinitatis personam, id est,

est, verbum Dei, vera nobis omnia docuit aperire: cuius sententiam seculo superiori multo subtilissimarum rationum apparatu defendit Mallebranchius, in Deo omnia nos videre ac intelligere statuendo. Alexandrinorum autem pressius vestigia sequentes Arabes, deinde mystici quidam theologi, Paracelsus denique ac theosophi, nec non Cabbalistsae, miram quandam et enthusiasticam procederunt philosophiam. His omnibus ansam primus dedit Plato, de ascensu mentis ad diuinam illam veri omnis, idearumque omnium regionem saepius loquendo: quam tamen invexerunt Alexandrini ecstasin, cuius ope Deo coniungeremur, Plato ignorat, nihilque aliud, quam eum mentis habitum intelligit, quo semotis sensibus solo utimur intellectu. Qui status cum per se plurimum habeat iucunditatis; manare eum a Deo, qui in nobis habitat, sibi persuasit, indeque factum, ut, quod in Pythagoraeorum iam disciplina continetur, verae tum demum nos fieri felicitatis participes existimaret, ubi Deo reddimur similes, diuinaque et vere existentia contemplamur. Haec eadem ad ecstasin recentiores traduxere, ut quae et ipsa ingenti animum perfundere

laetitia dicitur; miraque hinc multo de gaudio quodam, a Deo in animos manante, derivantes, quod debetur naturae, quodque ex ipsamet animi, perfectione sua gaudentis, sequitur indole, in divinum quid et supra vires naturae assurgens, sese mutasse non animadverterunt. De ideis autem innatis id adhuc monendum, multum eas distare ab ideis recentiorum innatis. Plato enim ideas in vita anteriori nos accepisse; recentiores contra ipsi animae eas inhaerere, ad eiusque pertinere naturam, volunt.

Hisce Socratis argumentis obiicit Simmias, posse eadem et ad harmoniam transferri; esse enim hanc incorpoream, oculis non obviam, adeoque divini quidquam, et immortalem; nihilo tamen secius, destructa lyra, perire omnino et harmoniam: Cebes vero, effici quidem iis, ut anima diuturnitate corpus superet, non tamen, ut sit ab omni interitu plane remota; homo namque, etsi veste sit praestantior, ultimam tamen antequam detriuerit vestem, moritur. Ac horum quidem primum subtilissimum profecto est, ipsamque Platonis argumentationem prorsus evertit, ut

pote

pote cuius in eo sita est omnis vis, quod anima sub sensum non cadens, sit res divina et immortalis, quodque abstracta quaecunque nullo pereant modo. Alterum autem, licet minus infringat ipsam argumentorum vim, haud recte tamen animae immortalitatem, praestantiae, qua supra corpus eminent, inaedificare Platonem ostendit. Cum itaque de fiducia, quam modo conceperant, his deiectos cerneret discipulos Socrates; revocandos eorum animos antea censet, quam responsionem aggrediatur; monendo, ne idem accidere sibi patiantur, quod simplicioris et imperitioris animi hominibus evenit, ut decepti saepius generis humani odium induant. Fieri namque ita in inquirendo etiam vero solere, ut qui nimio disputandi studio ducuntur, de omnibus denique dubitent, nihilque esse certi affirmant; utque, qui quaerendi incertitia falsis quibusdam et speciosis nimium tribuerint argumentis, futilia deinde esse animadvertentes, rerumque obscuritatem, non suam accusantes imperitiam, omnis ratiocinationis evadant hostes. Cauendum igitur omni studio, ne, rationi nihil inesse firmi integrique, in animum inducamus: nos potius nondum

iis intelligendis ac perpendendis esse idoneos, nobis persuadeamus. Egregia prorsus haec sunt, nostris praecipue temporibus accommodata, quibus, quod tot seculorum decursu philosophia omnibus absoluta numeris, stabilis ac firma nondum sit reperta, contentus, immo et odium philosophiae animos hominum occupavit; plurimum nihilominus eam profecisse, quin ex hoc contentu ipso, miras iam nunc superstitiones, portentosasque opiniones pullulare, non animadvertentium.

His praemissis, ipsas Socrates obiectiones aggreditur, primoque animam non esse harmoniam variis modis probat: eam nempe, cum ante corpus existat, harmonia autem praecedere ea, ex quibus oritur, nequeat, esse harmoniam non posse: habere porro omnem harmoniam gradus, animam autem alia aliam non magis aut minus esse animam; sequi etiam hinc omnes omnino animas esse pares, cum omne, quod inter animas locum habet, discrimen in eo sit positum, ut plus minusue virtutis vel vitii in iis reperiatur, id quod, si omnes aequae sunt animae, et harmoniae, habere locum non potest: animam denique corpori

pori praeesse, saepissimeque cupiditatibus eius et libidinibus adversari; harmoniam autem omnem id semper sequi instrumentum, in quo reperiatur. Quae omnia licet animam non esse harmoniam satis demonstrant; non ex omni tamen difficultate sese expediuit Plato. longe maxima adhuc restat, ea nempe, qua vitium inesse ipsi Platonis argumentationi asseritur: abstracta namque omnia, destructis, quibus insunt, concretis, pereunt, adeoque anima esse ideo immortalis nequit, quod notionibus mentis deprehenditur similis. Primus, ni fallor, Plato his argumentis utitur, quorum praestantia cernitur vel inde, quod eadem fere dicuntur a philosophis nostris contra eos, qui animam a corpore contendunt non differre.

Ad Cebetem priusquam sese convertat, prologo viam sibi munit: animae enim ut declaratur natura omnis expers corruptionis, indeque nullum ei prorsus interitum esse metuendum efficiatur, inquirendum esse in generationis omnis et corruptionis naturam, quaeque sint corruptioni obnoxia, hinc demonstrandum, ac in eum philosophiae locum,

qui rerum perferutatur naturam, descendendum, postquam docuit; parum ei se scientiae tribuere, aliamque ingressurum argumentationem, adiicit. Iuvenis, inquit, cum essem, multam physicis impendi operam, sanguisne, an aër, aut ignis, intelligendi nobis causa esset? an e cerebro sensus omnis, memoria et opinio originem duceret? de coelo praeterea et terra studiose inquirens: sed occaecari me magis, quam lumine veri perfundi, quin et, quae scire antea me putabam, me dediscere animadverti. Crescere enim aliquid et fieri maius, si quid ei adiceretur, cum mihi persuaderem, salum id esse intellexi, siquidem fieri duo, dum unum additur uni, non posse perspexi. Unitates namque, quamdiu sunt seorsim, non sunt duo; et ideo fieri duo, quod altera alteri admovetur, non capiebam; cum praesertim dividendo unum duo quoque fiant; id quod maxime secum videtur pugnare. De ortu igitur rerum et interitu nihil prorsus me certi habere, in animum induxi. In Anaxagorae autem cum inciderem librum, mentem disponere omnia ac ordinare affirmantem, putaremque, rerum omnium fabricam consilio sapienti, causisque, quas hodie dicimus

mus

mus finales, iri explicatum; mire me sensu delusum, ubi aërem, aquam, aliasque eiusmodi naturas ad reddendam de singulis rationem adhiberi, praetermissa mente, intellexi. Hac spe deiectus, simulque posse me in rebus physicis certiozem invenire causam desperans, alia statui via incedere, atque ad abstractas rerum notiones confugere. Cum igitur, esse aliquam pulchritudinem, magnitudinem, bonitatem, praeter id pulchrum, magnum, bonum, animadverterem, quod in rebus sensu perceptis est obvium; e rebus his naturisque abstractis omnium esse causas repetendas, mihi persuasi: ut si, quare pulchrum sit quidpiam, quaeratur, non colore vivido, sed pulchritudinis illius participatione, esse pulchrum, eodemque modo magna, magnitudinis, exigua, exiguitatis, multa multitudinis participatione, talia esse; et sic de reliquis istiusmodi cunctis statuam. Sunt igitur, ut verbo omnia comprehendam, formae quaedam ac species (*εἶδη*, quae et *ἰδέαι* a Platone alias dicuntur,) quarum participatione (*μετασχεσεῖ*, *μεταληψεῖ*) res sensibus occurrentes, suam quamque naturam et denominationem fortiuntur. Cui si obiciatur, Simmiam Socrate maiorem, Phae

done

done minorem, proinde magnitudinem simul et parvitatem in eo esse: magnitudinem Simmiae semper manere eandem, nec recipere in se parvitatem, sed, in medio amborum constitutam, si alteri conferatur magnitudinis, si alteri parvitatatis accipere nomen, respondendum. Aut si quis dicat, contraria fieri e contrariis, adeoque parvitati inhaerere magnitudinem, quotiescunque e minori fit aliquid maius: non ipsum parvum, sed subiectum potius, cui inhaeret parvitas, fieri magnum, regerendum. Afferruntur hic causae, quae Platonem, ut ideis uteretur in philosophia, permoverunt; nec omnes tamen, aut praecipuae: siquidem id maxime apud eum valuit, quod sensibus nihil percipi certi, ut supra iam indicavit, ab antiquioribus, Eleaticis maxime, Democrito deinde et Heraclito, satis putabat demonstratum. Cum igitur, docente Heraclito, ob perpetuum rerum subsensus cadentium motum, stabilis certaue nulla animo inprimi notio queat: e perpetuis illis aeternisque rerum formis scientia est repetenda. Est aliquid in hac conclusione, cetera subtilissima summoque philosopho digna, veri;

veri; fieri nempe non posse, ut, rebus cun-
 ctis mutationi continuae subiectis, nullaque
 vicissitudinum seruata regula, certi quidpiam
 percipiatur: somnio etenim tunc omnia forent
 simillina, omnisque causarum inquisitio pror-
 fus exfularet. At falsum est, quod sumitur
 deinde, omnia tanta mutari celeritate, eoque
 rapi ferrique cursu, ut nulla lex, nulla ibi
 norma, nullus ordo queat notari. Sunt le-
 ges, quas nunquam natura violat, homo v.
 g. licet quouis momento aliquam subeat mu-
 tationem, in leonem tamen, aut equum nun-
 quam vertitur; et tamen semper mutetur, id
 tamen adeo fit sensim, ut sensum omnem fu-
 giat, idemque, qui paulo fuit ante, videat-
 ur. Non obstat itaque hoc, quo minus re-
 gulas legesque, quibus adstringitur natura,
 obseruando discamus, notionesque de rebus
 in uniuersum animo informemus. Quod de
 numeris hoc loco affertur, intelligi prae ni-
 mia subtilitate vix potest. Videtur hoc sibi
 velle philosophus: unum uni additum auget
 numerum; unum in partes secatum, itidem
 numerum auget; quod sibi repugnat: proin-
 de aliam, quam vulgo utuntur homines, aucti
 numeri causam, dyadis nempe formam, oportet

tet

tet adesse. Praeterea, cum additione non semper augeatur numerus; partis quoque ad partem accessio, non potest esse, cur res fiant maiores, causa, adeoque quae de partium concretione afferunt physici, ut, qua ratione omnia crescant, explicetur, non satisfaciunt. Hoc loco Platonem fugit, numeri aliam longe, quam magnitudinis, esse rationem: illum uno siue adiecto, siue in partes secato, augeri; hanc autem, non nisi additis partibus, capere incrementum; praeterea aliam longe numeri, additione unius aucti, esse conditionem, quam eiusdem ex unius diuisione prodeuntis; quorum ille numerus est integer, hic contra fractus. Sed molestiam creare haec non poterant non veteribus, ut quos numeri, rei in omni philosophia abstrusissimae, natura non satis perspecta, et numero arithmetico, seu abstracto, ad concretum perperam translato, in laqueos necesse erat indicere. Anaxagoras, quod Deo seu menti nihil tribueret aliud, quam materiae antea quiescentis motum, ceteraque ex ipsis rerum explicare niteretur naturis, nulla finis habita ratione, iure meritoque reprehenditur. Praeterquam autem, quod causas haud idoneas Plato subiicit, quare, re-

licta

lista veterum philosophia mechanica, ideas
 aduocauerit; haud leue etiam in ipsa hac phi-
 losophandi ratione in se admittit peccatum,
 ut qua nihil prorsus magis explicatur, ratio-
 que redditur haud satisfaciens. Duo namque
 fieri participatione dyadis, hominem humani-
 tatis in materiam transfusione, id nihil est
 aliud, quam ideo esse duo aliqua, quod dua-
 litatis ibi occurrit notio; adeoque causa qui-
 dem, quare duo esse cogitentur, non autem,
 quare sint vel fiant duo, affertur. Singularia
 quaeuis ac individua, quae hodie dicuntur a
 philosophis, ideo ad genus quoddam referun-
 tur, generisque cuiusdam nomine insigniun-
 tur, quod generis huius notio in iis est obvia,
 quae participatio in mente sola locum habet:
 nostrumque adeo res abstracte cogitandi mo-
 dum, in locum naturae substituit Plato. Idea-
 rum vestigia apud Pythagoreos iam occurrunt,
 indeque eas hausisse Plato videtur: an autem
 eandem de iis iam Pythagorei animo informa-
 rint notionem, carentes eorum libris, defini-
 re liquido non possumus. Sumsit hinc for-
 mas rerum Aristoteles, ita tamen, ut longe
 simul a Platonis abiret sententia: hic enim
 formas omnes aeternas, diuinas, extrinsecus
 ad

ad materiam accedere; ille plurimas in ipsa latere materia, causarumque efficientium ope e materiae educi potentia, affirmat. Hanc participationem amplexi deinde Alexandrini, miris auxerunt figmentis, adhibendo eam, Platone in libris quibusdam secretis, at hodie deperditis, iam praeunte, ad explicandam rerum omnium e Deo emanationem, explicandam quoque eorum, quae in nostro orbe cernuntur, naturam; quo quantopere vera sit philosophia corrupta, inque meros tantum sonos, verborumque tricas mutata, dici vix a quopiam satis potest.

Hinc Socrates infert, nunquam sibi met ipsi quidquam esse contrarium posse, idque non de ipsis tantum rerum abstractarum notionibus, sed de subiectis quoque, quibus insunt contraria, valere, ut, v. g. nix, quamdiu sit nix, caloris; ignis, quamdiu sit ignis, frigoris non sit capax: immo ad ²⁶ quoque extendi, quae, licet per se sibi non aduersentur, tamen semper aliquid habent sibi adiunctum, quod alteri est oppositum, ut, v. g. duo, quae tribus non sunt contraria, cum paritatem tamen simul habeant, tria autem imparitatem, transire in numerum imparem
nulla

nulla queant ratione. Iam igitur, cuique
 corpori inest anima, est corpus vivens, sem-
 perque vitam animam corpori affert: ergo ani-
 mam, cum eius, quod semper secum addu-
 cit, contrarium res nulla queat suscipere,
 mortis et interitus esse expertem concluditur.
 In firmando huius argumenti fundamento li-
 cet multus sit, immo nimis Plato; decipi
 tamen se enuntiationum affinitate est passus.
 Verum est omnino, secum pugnantia inesse
 simul eidem, adeoque et contrarium eius,
 quod semper alicui est adiunctum, inesse huic,
 quamdiu adest alterum, non posse; at, quod
 valde huic est affine, nunquam succedere in
 eius locum contrarium posse, minime hinc
 efficitur: dyas, quamdiu est dyas, transire in
 numerum imparem nequit, addita tamen uni-
 tate perit dyas, et prodit numerus impar ter-
 narius. Anima igitur, quae semper secum
 affert vitam, quamdiu est anima, mortis
 omnino est expertis: at semper eam esse ani-
 mam, Plato non demonstravit, adeoque to-
 tum corrumpit argumentum.

Anima igitur, cum sit immortalis, de
 vita etiam et felicitate post mortem sollicitos
 nos esse, oportet: suum namque cuiusque,

C

quem

quem in hac vita fortitus est, daemonem, animam ferunt in eum deducere locum, ubi de mortuis exercetur iudicium, et sua cuique seu praemia seu posnae decernuntur. Sunt quippe multa miraque in hoc terrarum orbe loca, quorum nullam omnino nos notitiam habemus. Qua de re sic equidem mihi persuasi: nos in terrae habitamus cavitatibus, ubi, quidquid est sordium, subsedit, exesa, corrupta, impura sunt omnia; supra nos autem alia est terra, purissima ea, ac vera demum terra, pulchritudine mira praedita, lapidibus, montibus, arboribus perfectissimis, pellucidis, miroque fulgentibus decore ornata; ibi vera Deorum est sedes; sol, luna, astra, qualia re vera sunt, cernuntur; homines a morbis, ceterisque infirmitatibus et animorum vitiis immunes, iidemque beatissimi ibi degunt. Quae apud nos reperiuntur, umbrae, tantum sunt, non verae res; nosque per errorem, terrae nos habitare superficiem nobis persuademus, haud aliter, ac si quis in maris fundo degens, et per aquam supera aspiciens, summa sese loca tenere sibi videretur. His fundamenti loco substratis, exsequi eorum locorum descriptionem, tam quae coluntur

tur a beatis, quam quae accipiunt poenae destinatos, pergit. Affèri autem haec non orandi tantum argumenti causa et fingi a Platone, sed ita quoque eum sibi persuasisse, vel id est argumento, quod idem aliis locis repetit, quodque eius est opinionis confectarium, qua, quae percipiuntur nostris sensibus, non esse veras res, sed umbras tantum, vere autem existentia, id est, pura, perfecta, corruptionis et generationis expertia alium occupare locum, Plato docet. Ceterum verae haeres, quales sint, et an differant ab ideis, quas veras solet etiam vocare naturas, merito quaeritur. Nuspiam, quid hac de re sentiat, aperte Plato docet: antiquiorum tamen, Pythagoreorum maxime, respicienti philosophiam, differre eas ab ideis, satis apparet: hi namque nostram sub luna regionem mali omnis et corruptionis esse sedem, superiora esse perfectiora, sibi persuadebant. Iam Plato planetarum etiam orbem, ipsosque planetas, esse a Deo conditos, in Timaeo docet: quaecumque ergo sunt ibi naturae, aliae sunt ab ideis antea conditum mundum menti diuinae obseruantibus. Quae quamquam sic satis bene expediuntur, non omni tamen Plato caret reprehensione:

ne: res enim istas generationis esse expertas
asserit, cuius contrarium docet Timaeus.

Finito sermone, haustoque veneno, opti-
me omnia procedere, mortemque iamiam ap-
propinquare Socrates sentiens, Critonem Aescu-
lapiο gallum gallinaceum iubet immolare.
Materiam id viris eruditis multa disputandi prae-
buit: quibus breuitatis causa praetermissis,
quod mihi maxime videtur probabile, afferam.
Ex animi sententia omnia procedere, nec, quod
futurum dixerat, qui carceri praeerat, ut bis aut
ter cicuta sit haurienda, si quis nimis multa lo-
quendo vehementius corpus agitasset, id evenire,
sed facile cernens mortem sibi obtingere Socra-
tes, praeterea iam sese omnibus vitae molestiis ci-
cutae beneficio iri liberatum, Aesculapio agi gra-
tias iubet. In quo nulla prorsus est simulatio, aut
popularium Deorum irrisio; praeter unum enim
summumque numen, esse inferiores multos, et dae-
monas, et heroës, Socrates ac Plato sibi persuade-
bant, iidemque in ea insuper erant opinione, eo
modo Deos esse cuique colendos, quo iusserit ci-
vitas: quare nihil prorsus in se admisit Socrates,
quod reprehendi iure queat ab eo, qui, qualis
fuerit eius philosophia, habet perspectum.

Φ Α Ι Δ Ω Ν

η περι ψυχης

ηθικος

τα τε διαλογα προσωπα

Εχεκρατης. Φαιδων.

Απολλοδωρος. Σωκρατης. Κεβης.

Σιμμιας. Κριτων.

Ο των ενδεκα υπηρετης.

ΕΧΕΚΡ. Αυτος, ω Φαιδων, παρεγενθ Σωκρα-
τει εκεινη τη ημερα, η το Φαρμακον επιεν εν
τω δεσμωτηριω, η αλλα τε ηκιστας,

ΦΑΙΔ. Αυτος, ω Εχεκρατες.

ΕΧ. Τι εν δη ειν, αττα ειπεν ο ανηρ προ τε
θανατου; και πως ετελευτα; ηδεις γαρ αν ακ-
κισαμι. Και γαρ, οτε των πολιτων Φλα-
σιων οδεις πανυ τι επιχωριαζει τανυν Αθιναζεις,

στε τις ξενος αφικται χρονσ συχνσ̄ εκειθεν̄, ὁ-
 εις αν̄ ἡμιν σαφες τι αγγελαῑ οἶος τ' ην̄ περι-
 τπτων, πλην γε δη, ὅτι φαρμακον̄ πτω̄ν απο-
 θανοῑ των̄ δε̄ αλλων̄ υδεν̄ ειχε φραζειν̄.

ΦΑΙΔ. Ουδε τᾱ περι της̄ δικης̄ αρᾱ επιθεσθε,
 ὄν τροπον̄ εγενετο;

ΕΧ. Ναῑ ταυτᾱ μιν̄ ἡμιν̄ ηγγειλε̄ τις̄ καῑ
 εθαυμαζομεν γε, ὅτι, παλαῑ γενομενης̄ αυτης̄,
 πολλω̄ ὑπερον̄ φαινεταῑ αποθανων̄. Τῑ εν̄ ην̄
 τῆτο, ω̄ Φαιδων̄;

ΦΑΙΔ. Τυχη̄ τις̄ αυτω̄, ω̄ Εχεκρατες, ξυνεβη̄.
 ετυχε̄ γαρ̄ τη̄ προτεραιᾱ της̄ δικης̄ ἡ̄ πρυμνᾱ
 ἐσεμμενη̄ τσ̄ πλοισ̄, ὁ̄ εις̄ Δηλον̄ Αθηναιοῑ περι-
 πσοῑ κατ'̄ ετος̄.

ΕΧ. Τῆτο δε̄ δη̄ τῑ εσι;

ΦΑΙΔ. Τῆτο̄ εσῑ το̄ πλοιον̄, ὡς̄ φασιν̄ Αθηναιοῑ,
 εν̄ ὡ̄ Θησευς̄ ποτε̄ εις̄ Κρητην̄ τῆς̄ δις̄ ἑπτᾱ
 εκεινης̄ ωχετω̄ αγων̄, καῑ εσωσε̄ τε, καῑ αυτος̄
 εσωθη̄. Τω̄ εν̄ Απολλωνῑ ευξαντο, ὡς̄ λεγε-
 ται, τοτε̄, εῑ σωθειεν̄, ἑκαστ̄ ετῆς̄ θεωριανα-
 παξειν̄ εις̄ Δηλον̄ ἡν̄ δη̄ καῑ νυν̄ ετῑ εξ̄
 εκεινης̄ κατ'̄ ενιαυτοῡ τω̄ θεω̄ περιπῶσιν. Επει-
 δαν̄ εν̄ αρζωνταῑ της̄ θεωριας̄, νομος̄ εσιν̄ αυ-
 τοις̄ εν̄ τω̄ χρονω̄ τῆτω̄ καθαρευειν̄ την̄ πολιν̄,

καῑ

και δημοσια μηδενα αποκτινουναι, πριν' αν εις
 Δηλον αφικηται το πλοιον, και παλιν δευρο.
 Τετο δ' ενιστε εν πολλω χρονω γιγνεται, οταν
 τυχωσιν οι ανεμοι απολαβοντες αυτους. Αρχη
 δ' εστι της θεωριας, επειδαν ο ιερευς τε Απολ-
 λωνος σεψη την πρυμναν τε πλοια. Τετο δ'
 ετυχεν, ωσπερ λεγω, τη προτερικια της δικης
 γεγονος. Δια ταυτα και πολυς χρονος εγενε-
 το τω Σωκρατει εν τω δεσμωτηριω ο μεταξυ
 της δικης τε, και τε θανατε.

ΕΧ. Τι δαι δη τα περι αυτον τον θανατον, ω
 Φαιδων; τι ην τα λεχθεντα και πραχθεντα;
 και τινες οι παραγενομενοι των επιτηδειων τω
 ανδρι; η εκ ειων οι αρχοντες παρειναι, αλλ'
 ερημος ετελευτα φιλων;

ΦΑΙΔ. Ουδαμως· αλλα παρησαν τινες, και
 πολλοι γε.

ΕΧ. Ταυτα δη παντα προθυμηθητι ως σαφεστα
 ημιν απαγγελαι, ει μη τις σοι ασχολια τυγ-
 χανει οσα.

ΦΑΙΔ. Αλλα σχολαζω γε, και πειρασομαι υμιν
 διηγησασθαι. Και γαρ το μεμνησθαι Σωκρα-
 τος, και αυτον λεγοντα, και αλλε ακουοντα,
 εμοιγε αει παντων ηδισον.

ΕΧ. Ἀλλὰ μὴν, ὦ Φαίδων, καὶ τῆς ακυσομένης γε τοιούτης ἑτέρας ἔχεις· ἀλλὰ πείρω, ὡς ἀνδύνη, ακριβεσάτα διελθεῖν παντά.

ΦΑΙΔ. Καὶ μὴν ἐγώ γε θαυμασία ἐπαθόν παραγενομένος. Οὐτι γὰρ ὡς θανάτω παρόντα με ἀνδρός ἐπιτηδεῖς ἐλεός εἰσθῆι· εὐδαιμῶν γὰρ μοι ὁ ἀνήρ εφαινετο, ὦ Ἐχεκράτες, καὶ τῶ τρόπῳ, καὶ τῶν λόγων, ὡς ἀδελφῶν καὶ γενναίως ἐτελεύτα ὡς μοι παρισταθαὶ ἐκείνον μὴδ' εἰς Αἴδα ἰόντα ἀνευ θείας μοίρας ἰέναι, ἀλλὰ καὶ ἐκείσε ἀφικομένου ἐν πράξειν, εἴπερ τις πῶποτε καὶ ἄλλος. διὰ τῆ ταυτά ἔδεν πανυ μοι ἐλεεινὸν εἰσθῆι, ὡς εἶκος ἀνδοξειεν εἶναι παρῶντι πενθεῖ· ἅτε ἀν ἡδονῆ, ὡς ἐν φιλοσοφίᾳ ἡμῶν οὐτῶν, ὡς περ εἰωθειμεν. Καὶ γὰρ οἱ λόγοι τοιούτοι τινες ἦσαν· ἀλλ' ἀτεχνῶς ἀτοπον τι μοι παθος παρήν, καὶ τίς ἀηθῆς κρῆσις ἀπο τε τῆς ἡδονῆς ζυγκεκράμενη ὄμῃ καὶ τῆς λυπῆς, ἐνθυμῶμενω, ὅτι αὐτίκα ἐκείνος ἐμελέχε τελευτᾶν· καὶ πάντες οἱ παρόντες σχεδόν τι ἔτω διεκειμεθα, ποτε μὲν γελῶντες, ἐνιοσι δὲ δακρυόντες· εἰς δὲ ἡμῶν καὶ διαφερόντως, Ἀπολλοδώρος· οἶσθα γὰρ πῶ τον ἀνδρα καὶ τον τρόπον αὐτῶ.

ΕΧ.

ΕΧ. Πως γαρ 8;

ΦΑΙΔ. Εκείνος τε τῶν κατὰ πασιν ἔτῳ εἶχε,
καὶ αὐτὸς ἐγὼγε ἐτεταραγμην, καὶ οἱ ἄλλοι.

ΕΧ. Ἐτυχον δέ, ὦ Φαίδων, τινες παραγενομενοι;

ΦΑΙΔ. Οὗτος τε δὴ ὁ Ἀπολλοδώρος τῶν ἐπιχω-
ριῶν παρην, καὶ Κριτοβίλος, καὶ ὁ πατήρ αυ-
τε, Κριτῶν· καὶ ἐτι Ἑρμογενῆς, καὶ Ἐπιγε-
νης, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀντισθένης· ἦν δέ καὶ
Κτησιππος ὁ Παιαμειεύς, καὶ Μενέξενος, καὶ
ἄλλοι τινες τῶν ἐπιχωριῶν. Πλάτων δέ, αἰ-
μαί, ἠσθενεῖ.

ΕΧ. Ξενοὶ δέ τινες παρῆσαν;

ΦΑΙΔ. Ναι· Σιμμίας τε γέ ὁ Θηβαῖος, καὶ
Κεβης, καὶ Φαίδωνδης, καὶ Μεγαροθεν, Ευ-
κλείδης τε καὶ Τερψίων.

ΕΧ. Τι δαι; Ἀριστιππος, καὶ Κλεομβροτος, πα-
ρεγενοντο;

ΦΑΙΔ. Ου δητα· ἐν Αἰγινη γὰρ ἐλεγοντο εἶναι.

ΕΧ. Ἄλλος τε τις παρην;

ΦΑΙΔ. Σχεδὸν τι οἶμαι τέτῳ παραγενεσθαι.

ΕΧ. Τι ἐν δη; τινες, φης, ἦσαν οἱ λόγοι;

ΦΑΙΔ. Ἐγὼ σοὶ ἐξ ἀρχῆς πάντα πειρασομαι διη-
 γησασθαι. Αὐτοὶ γὰρ δὴ καὶ τὰς προσθεν ἡμέ-
 ρας εἰωθεμεν φοιταν, καὶ ἐγὼ, καὶ οἱ ἄλλοι,
 παρὰ τοῦ Σωκράτη, ζυλλεγομενοι ἐωθεν εἰς τὸ
 δικαστηριον, ἐν ᾧ καὶ ἡ δίκη ἐγενετο· πλησιον
 γὰρ ἢ τὰ δεσμωτηρια. Περιεμενομεν ἐν ἐκά-
 στοτε, ἕως ανοιχθεῖ τὸ δεσμωτηριον, διατρι-
 βοντες μετ' ἀλλήλων· ἀνεωγετο γὰρ ἡ πύλη
 πρῶ. Ἐπειδὴ δὲ ανοιχθεῖ, εἰσημεν παρὰ τοῦ
 Σωκράτη, καὶ τὰ πολλὰ διημερευομεν μετ' αὐ-
 τῶ· καὶ δὴ καὶ τότε πρῶταίτερον ζυνελεγημεν.
 Τῇ γὰρ προτεραίᾳ ἡμέρᾳ ἐπειδὴ ἐξήλθομεν ἐκ
 τῶν δεσμωτηριῶν ἑσπερας, ἐπυδομεθα, ὅτι τὸ
 πλοῖον ἐκ Δελφῶν ἀφίγημεν εἰς. Παρηγγειλαμεν
 ἐν ἀλλήλοις, ἡκειν ὡς πρῶταίτατα εἰς τὸ εἰω-
 θεος· καὶ ἦκομεν· καὶ ἡμῖν ἐξελθῶν ὁ θυρω-
 ρος, ὅσπερ εἰωθεῖ ὑπακχεῖν, εἶπεν ἐπιμῆν, καὶ
 μὴ προτερον παριεναι, ἕως ἂν αὐτὸς κελευσῇ.
 Λυσοὶ γὰρ, εἶπε, οἱ Ἐνδεια Σωκράτη, καὶ
 παραγγελλουσιν, ὅπως ἂν τῆδε τῇ ἡμέρᾳ τελευ-
 τᾷ. Οὐ πολὺν δ' ἐν χρόνῳ ἐπισχῶν ἦκε, καὶ
 ἐκελευσεν ἡμᾶς εἰσιεναι. Εἰσιοντες ἐν κατε-
 λαμβάνομεν τὸν μὲν Σωκράτη ἀρτί λελυμενον,
 τὴν δὲ Ξανθίππην, γινώσκεις γὰρ, ἐχασαν τε
 τὸ παιδίον αὐτῆς, καὶ παρακαθημενήν. Ὡς ἐν
 εἶδεν ἡμᾶς ἡ Ξανθίππη, ἀνευφημησε τε, καὶ
 τοιαυ-

τοιαυτὰ ἄττα εἶπεν, οἷα δὲ εἰωθασιν αἰγῆναι-
 κες, Ὅτι, ὦ Σωκράτες, ὕδατον δὲ σε πρᾶσε-
 ρσαι νῦν οἱ ἐπιτηδείοι, καὶ σὺ τῆτες. Καὶ ὁ
 Σωκράτης βλεψας εἰς τὸν Κριτῶνα, ὦ Κρι-
 τῶν, εἶφῃ, ἀπαγεται τις ταυτὴν οἰκαδε. Καὶ
 ἐκείνην μὲν ἀπήγον τινες τῶν τῶ Κριτῶνος, βῶ-
 σαν τε καὶ κοπτομένην· ὁ δὲ Σωκράτης, ἀνα-
 καθίζομενος εἰς τὴν κλινὴν, ξυνεκαμψε τε τὸ
 σκέλος, καὶ ἐτριψε τὴ χεῖρι· καὶ τρίβων ἄμα,
 Ὡς ἀτοπον, εἶφῃ, ὦ ἄνδρες, εἴκοι τι εἶναι τῆ-
 το, ὁ καλῶσιν οἱ ἄνθρωποι ἡδύ· ὡς θαυμασίως
 πεφυκε πρὸς τὸ δοκῆν ἐναντίον εἶναι, τὸ λυπη-
 ρόν· τῷ ἄμα μὲν αὐτῷ μὴ ἐδελῆν παραγιγνε-
 σθαι τῷ ἄνθρωπῳ, εἰ δὲ τις διώκῃ τὸ ἕτε-
 ρον καὶ λαμβανῇ, σχεδὸν τι ἀναγκαζέσθαι
 αἰε λαμβανεῖν καὶ τὸ ἕτερον, ὥσπερ ἐκ μίας
 κορυφῆς ἡμμενῶ δὴ ὄντε. Καὶ μοι δοκεῖ, εἶφῃ,
 εἰ ἐνενόησεν αὐτὰ Δίωπος, μῦθον ἀν συνδει-
 ναι, ὡς ὁ θεὸς βεβλομένος αὐτὰ διαλλαξαι πο-
 λεμῆντα, ἐπεὶ δὲ ἐκ ἡδύνατο, ξυνηψεν εἰς ταυ-
 τὸν αὐτῶν τὰς κορυφὰς· καὶ διὰ ταῦτα, ὡ
 ἀν τὸ ἕτερον παραγενηται, ἐπακολουθεῖ ὕπερον
 καὶ τὸ ἕτερον, ὥσπερ ἐν καὶ αὐτῷ μοι εἴκοιεν·
 ἐπεὶ δὲ ὑπὸ τῶ δεσμῆς ἦν ἐν τῷ σκέλει τὸ ἀλγεί-
 νον, ἡκείν δὲ φαίνεται ἐπακολουθεῖν τὸ ἡδύ, Ὅ
 ἐν Κεβῆς ὑπολαβὼν, Νῆ τὸν Δία, εἶφῃ, ὦ
 Σωκρα-

Σωκράτες, εὐ γ' ἐποίησας ἀναμνησας με. Περὶ
 γὰρ τοι τῶν ποιημάτων, ὧν πεποίηκας, ἐντει-
 νας τὰς τὰ Δίωπα λόγους, καὶ τὸ εἰς τὸν Ἀ-
 πολλῶ προοικίον, καὶ ἄλλοι τινες με ἤρουντο
 ἤδη, ἀταρ καὶ Εὐηνος πρῶην, ὅ, τι ποτε δι-
 νοήθεις, ἐπεὶ δὲ δευρο ἠλθες, ἐποίησας αὐτὰ,
 πρότερον ἔδεν ποποτι ποιήσας. Εἰ ἐν τι σοὶ
 μέλει τὸ εἶχειν ἐμὲ Εὐηνῶ ἀποκρινεσθαι, ὅταν
 με αὐδὶς ἐρωτᾷ· εὐ οἶδα γὰρ, ὅτι ἐρησεται·
 εἶπε, τι χρὴ λέγειν. Λεγε τοίνυν, εἴφη, αὐ-
 τῶ, ὦ Κεβης, ταληθῆ, ὅτι ἐκ ἐκεῖνῳ βυλομε-
 νος, ἔδε τοῖς ποιήμασιν αὐτὰ, ἀντιτεχνος εἶ-
 ναι, ἐποίησα ταῦτα· ἠδὲν γὰρ, ὡς ἔξαιδιον
 εἶη· ἀλλ' ἐνυπνίων τινῶν ἀποπειρωμένος, τι
 λέγοι, καὶ ἀφοσιωμένος, εἰ ἀρα πολλακίς ταυ-
 τὴν τὴν μῦσικὴν μοὶ ἐπιταττοὶ ποιεῖν. Ἦν γὰρ
 δὴ αὐτὰ τοιαυδὲ· πολλακίς μοὶ φοιτῶν τὸ αὐτὸ
 ἐνυπνίον ἐν τῷ παρελθόντι βίῳ, ἀλλοτ' ἐν ἀλλῇ
 ὄψει φαινόμενον, τὰ αὐτὰ δὲ λέγον, Ὡ Σω-
 κράτες, εἴφη, μῦσικὴν ποιεῖ καὶ ἐργάζεσθαι. Καὶ
 ἐγὼ ἐν γὰρ τῷ προσδεῦ χρόνῳ, ὅπερ ἐπράττον,
 τὸτο ὑπέλαμβανον αὐτὸ μοὶ παρακελευεσθαι
 τε, καὶ ἐπικελευεῖν, ὡσπερ οἱ τοῖς θεοσι δια-
 κελευόμενοι· καὶ ἐμοὶ ἔτω τὸ ἐνυπνίον, ὅπερ
 ἐπράττον, τὸτο ἐπικελευεῖν, μῦσικὴν ποιεῖν·
 ὡς φιλοσοφίας μὲν ὄσης μεγίστης μῦσικῆς, ἐμὲ
 δε

δε τῆτο πραττοντος. Νυν δ' επειδη ἡ τε δικη
 εγενετο, καὶ ἡ τε θεσ ἐορτη διεκωλυε με απο-
 θησκειν, εδοξε χρηναι, ει αρα πολλοις μοι
 προσαττοι το ευπνιον ταυτην την δημωδη μισι-
 κην ποιειν, μη απειθησαι αυτω, αλλα ποιειν.
 ασφαλεσερον γαρ ειναι μη απιεναι, πριν αφο-
 σιωσασθαι ποιησαντα ποιηματα, πειθομενον τω
 ευπνιω. Οὕτω δη πρῶτον μεν εις τον θεον
 εποιησα, εἰ ην ἡ παρεσσα θυσια· μετα δε τον
 θεον, εννοησας, ὅτι τον ποιητην θεοι, ειπερ
 μελλοι ποιητης ειναι, ποιειν μυθας, αλλ' εἰ λο-
 γας, και αυτος εκ ην μυθολογικος, δια ταυτα,
 ες προχειρας ειχον, και ηπισαμην, μυθας τας
 Λισωπς, τῆτων εποιησα, οἰς πρωτοις ενετυχον.
 Ταυτα εν, ω Κεβης, Εηνω φραζε, και ερ-
 ῶσθαι, και, αν σωφρονη, εμε διωκειν Απει-
 μι δε, ὡς εοικε, τημερον· κελευσει γαρ Αθη-
 ναιοι. Και ὁ Σιμμιας, Οἶον παρακτελευει, εφη,
 τῆτο, ω Σωκρατες, Εηνω; πολλα γαρ ηδη
 εντετυχηκα τω ανδρι· σχεδον εν, εἰ ὧν εγω
 ησθημαι, εδ' ὅπως εν αν σοι εικων ειναι πεισει-
 ται. Τι δαι; ἢ δ' ὅς· εἰ φιλοσοφος Εηνος;
 Εμοιγε δοκει, εφη ὁ Σιμμιας. Εθελησει τοι-
 νυν και Εηνος, και πας, ὅτω αξιως τῆτος τε
 πραγματος μετεσιν. Ου μεντοι ισως βιασεται
 αὐτον· εἰ γαρ φασι θεμιτον ειναι· και ὁμοι-
 λεγων

λεγων ταυτα, καθηκε τα σιδη απο της κλινης
 επι την γην· και καθεζομενος, ετως ηδη τα
 λοιπα διελεγετο. Ηρετο εν αυτον ο Κεβης,
 Πως τωτο λεγεις, ω Σωκρατες, το μη δεμι-
 τον ειναι εαυτον βιαζεσθαι, εδελειν δ' αν τω
 αποδησκοντι τον φιλοσοφον επεσθαι; Τι δαι,
 ω Κεβης; ηκ ακηκοατε, συ τε, και Σιμμιας,
 περι των τοιστων, Φιλολαω ζυγγεγονοτ^ες; Ου-
 δεν γε σαφες, ω Σωκρατες. Αλλα μην και
 εγω εξ ακοης περι αυτων λεγω· α μεντοι τυ-
 χανω ακηκοας, φρονος εδεις λεγειν. Και γαρ
 ισως και μαλιστα πρεπει μελλοντα εκεισε απο-
 δημειν, διασκοπειν τε, και μυθολογειν, περι
 της αποδημιας της εκει, ποιαν τινα οισμεθα
 αυτην ειναι. Τι γαρ αν τις και ποιοι αλλο εν
 τω μεχρι ηλιε δυσμων χρονω; Κατα τι δη εν
 ποτε ε φασι δεμιτον ειναι αυτον εαυτον αποκ-
 τινυναι, ω Σωκρατες; ηδη γαρ εγωγε, οπερ
 δη νυν συ ηρα, και Φιλολαω ηκασα, οτε γαρ
 ημιν διητατο, ηδη δε και αλλων τινων, ως ε
 δεοι τωτο ποιειν· σαφες δε περι αυτων εδενος
 πωποτε εδεν ακηκοα. Αλλα προθυμεισθαι
 χρη, εφη· ταχα γαρ αν και ακησαιο. Ισως
 μεντοι θαυμασον σοι φανειται, ει τωτο μονον
 των αλλων απαντων απλεν εσι, και εδεποτε
 τυγχανει τω ανθρωπω, ωσπερ και ταλλα εσιν

ὅτε καὶ οἷς, βελτιον τεθναῖναι, ἢ ζῆν' οἷς δὲ
 βελτιον τεθναῖναι, θαυμαστον ἰσως σοὶ φαίνε-
 ται, εἰ τῆτοις τοῖς ἀνθρώποις μὴ ὅσιον, αὐτὰς
 ἑαυτὰς εὖ ποιεῖν, ἀλλ' ἄλλον δεῖ περιμενεῖν
 εὐεργετην. Καὶ ὁ Κεβης ἡρέμα ἐπιγελασας,
 Ἰττω Ζεὺς, εἶπεν, τῆ αὐτὸς φωνῆ εἶπων. Καὶ
 γὰρ ἀνδοξεῖεν, εἶπεν ὁ Σωκράτης, ἔτῳ γ' εἶναι
 ἀλογον· ἔ μεντοι ἀλλ' ἰσως γ' ἔχει τινὰ λο-
 γον. Ὁ μὲν γὰρ ἐν ἀπορρήτοις λεγομενος περὶ αὐ-
 τῶν λόγος, ὡς] ἐν τινι φρονεῖ εἰμεν οἱ ἀνθρώ-
 ποι, καὶ ἔ δεῖ δὴ ἑαυτὸν ἐκ ταύτης λυεῖν, ἔδ'
 ἀποδιδρασκεῖν, μέγας τε τίς μοι φαίνεται, καὶ
 ἔ ῥαδιος δίδειν. Οὐ μεντοι ἀλλὰ τὸδε γὰρ μοι
 δοκεῖ, ὦ Κεβης, εὖ λεγεσθαι, τὸ θεὸς εἶναι
 ἡμῶν τὰς ἐπιμελομενεὺς, καὶ ἡμᾶς τὰς ἀνθρώ-
 πους ἐν τῶν κτημάτων τοῖς θεοῖς εἶναι. ἢ σοὶ ἔ
 δοκεῖ ἄτως; Ἐμοίγ', εἶπεν ὁ Κεβης. Οὐκὲν,
 ἢ δ' ἄς, καὶ σὺ ἀν τῶν σαυτὰ κτημάτων εἰ τι
 αὐτὸ ἑαυτὸ ἀποκτινύουσι, μὴ σημαναντος σέ,
 ὅτι βλεπὲ αὐτὸ τεθναῖναι, χαλεπαινοῖς ἀν αὐ-
 τῷ, καὶ εἰ τινὰ ἔχοις τιμωρίαν, τιμωροῖο αὐν;
 Πάνυ γ', εἶπεν. Ἰσως τοίνυν ταύτη ἐκ ἀλογον,
 μὴ προτερον αὐτοῦ ἀποκτινύουσι δεῖν, πρὶν ἀ-
 ναγκῆν τινὰ ὁ θεὸς ἐπιπεμψῆ, ὡσπερ καὶ τὴν
 νῦν ἡμῖν παρεσάν. Ἀλλ' εἰκος, εἶπεν ὁ Κεβης,
 τῆτο γὰρ φαίνεται· ὁ μεντοι νῦν δὴ ἐλεγε, τὸ

τῆς φιλοσοφίας ῥαδίως ἀν ἐθέλειν ἀποθνήσκειν,
 εἰσὶ τῆτο, ὡ Σωκράτης, ἀποπῶ. εἴπερ ὁ
 νῦν δὴ ἐλεγόμεν, εὐλογῶς ἔχει, τὸ θεῶν τε εἶ-
 ναι τὸν ἐπιμελούμενον ἡμῶν, καὶ ἡμῶς ἐκεῖνθ
 κτήματα εἶναι. Τὸ γὰρ μὴ ἀγανακτεῖν τῆς
 φρονιμωτάτης ἐκ ταύτης τῆς θεραπείας ἀπιον-
 τας, ἐν ἡ ἐπιστάτῃσιν αὐτῶν, οἵπερ ἀριστοὶ εἰσι
 τῶν οὐτῶν ἐπιστάται, θεοὶ, ἅκ ἔχει λόγον· ὁ-
 γὰρ πῶ αὐτὸς γὰρ αὐτῆ ἀμεινον οἰεταὶ ἐπιμε-
 λεισθαι, ἐλευθερὸς γενομένος· ἀλλ' ἀνοήτος
 μὲν ἀνδρῶπος τὰχ' ἀν οἴσθῃ ταῦτα, φευκ-
 τεῶν εἶναι ἀπο τῆ δεσποτῆ, καὶ ἅκ ἀν λογιζοί-
 το, ὅτι ἅ δει ἀπο γὰρ τῆ ἀγαθῆ φεῦγειν, ἀλλ'
 ὅτι καλίστα παραμένειν· διὸ ἀλογιστὸς ἀν φευ-
 γοί· ὁ δὲ νῦν ἔχον ἐπιθυμοὶ πῆ ἀν ἀει εἶναι
 παρὰ τῷ αὐτῆ βελτιονί. Καίτοι ἔτιω, ὡ Σω-
 κράτης, τὸναντιον εἶναι εἶκος, ἡ ὁ δὴ νῦν ἐλε-
 γετο. Τῆς μὲν γὰρ φρονιμῆς ἀγανακτεῖν ἀπο-
 θνήσκοντασ πρῆπει, τῆς δ' ἀφρονας χαιρεῖν.
 Ἀχίστασ ἐν ὁ Σωκράτης, ἡσθῆναι τε μοι ἐδοξε
 τῆ τῆ Κεβητὸς πραγματεία, καὶ ἐπιβλέψασ εἰς
 ἡμῶσ, Ἀεὶ τοί, εἴφῃ, ὁ Κεβητὸς λογιῶσ τινασ ἀ-
 νερευνά, καὶ ἅ πανν εὐθεῶσ ἐθέλει πειθεσθαι,
 ὁ, τι ἀν τίσ εἴπῃ. Καὶ ὁ Σιμμιάσ, Ἀλλὰ
 μὴν, εἴφῃ, ὡ Σωκράτης, νῦν γὰρ δοκεὶ τι μοι
 καὶ αὐτῷ λεγείν Κεβητῆ. Τί γὰρ ἀν βλομέ-

νοι ανδρες σοφοι ως αληθως δεσποτας αμεινως
 αυτων φευγοιεν, και βραδως απαλλαττοιεντο
 αυτων; Και μοι δοκει Κεβης εις σε τεινειν τον
 λογον, οτι ετω βραδως φερεις, και ημας απο-
 λειπων, και αρχοντας αγαθους, ως αυτος ομο-
 λογεις, θεος. Δικαια, εφη, λεγετε. Οικαι
 γαρ υμας λεγειν, οτι χρη με απολογησασθαι,
 ωσπερ εν δικαστηριω. Πανυ μεν εν, εφη ο
 Σιμμιας. Φερε δη, η δ' ος, πειραθω προς υ-
 μας πιθανωτερον απολογισασθαι, η προς τας
 δικαστας. Εγω γαρ εφη, ω Σιμμια τε και Κε-
 βης, ει μεν μη ωμην ^{κατακρινω} ηξειν πρωτον μεν παρα
 θεου αλλους, σοφους τε και αγαθους, επειτα
 και παρ' ανθρωπων τετελευτηκοτας αμεινως των
 ενθαδε, ηδικων αν, εν αγανακτων τω θανατω
 ουν δε ευ ισε, οτι παρ' ανδρας τε ελπιζω αφι-
 ζεσθαι αγαθους και ταυτο μεν εν αν πανυ δι-
 σχυρισαιμην· οτι μεντοι παρα θεου, δεσπο-
 τας πανυ αγαθους, ηξειν, ευ ισε, οτι, ειπερ
 τι αλλο των τοιωντων διισχυρισαιμην αν και τα-
 το. Ωσε δια ταυτα εν ομοιως αγανακτω,
 αλλ' ευελπις ειμι, ειναι τι τοις τετελευτηκοσι,
 και, ωσπερ γε και παλαι λεγεται, πολυ α-
 μενον τοις αγαθοις, η τοις κακοις. Τι εν,
 εφη ο Σιμμιας, ω Σωκρατες; ποτερον αυτος

D

εχων

έχων την διανοίαν ταυτην, εν νῷ εχεις απι-
 ναι, η και ἡμιν μεταδοις; Κοινον γαρ δη ε-
 μοιγε δοκει και ἡμιν ειναι αγαθον τῆτο· και
 ἄμα σοι ἡ απολογία εσιν, εαν, ἄπερ λεγεις,
 ἡμας πεισις. Αλλα πειρασομαι, εφη. Πρω-
 τον δε Κριτωνα τονδε σκεψωμεθα, τι εσιν, ὁ
 βλεσθαι μοι δοκει παλαι ειπειν. Τι δε, ὡ
 Σωκρατες, εφη ὁ Κριτων, αλλο γε, η παλαι
 μοι λεγει ὁ μελλων σοι δωσειν το φαρμακον,
 ὅτι χρη σοι φραζειν ὡς ελαχιστα διαλεγεσθαι;
 Φησι γαρ, θερμαινεσθαι μαλλον διαλεγομενης,
 δεν δε ὕδεν τοιςτον φροσφερειν τῷ φαρμακῷ·
 εἰ δὲ μη, ενιοτε αναγκαζεσθαι, και δις, και
 τρις πινειν τῆς τι τοιςτον πο.ντας. Και ὁ
 Σωκρατης, Εα, εφη, χαιρειν αυτον· αλλα
 μονον το ἑαυτε παρασκευαζετω, ὡς και δις
 δωσῶν· εαν δε δεη, και τρις. Αλλα σχεδον
 μεντοι ηδη, εφη ὁ Κριτων· αλλα μοι πραγ-
 ματα παλαι παρεχει. Εα αυτον, εφη· ἀλλ'
 ἡμιν δη τοις δικασταις βλομαι του λογον απο-
 δειλαι, ὡς μοι φαινεται εικοτως ανηρ τῷ οντι
 εν φιλοσοφια διατριψας τον βιον φαρρειν μελ-
 λων αποθανεισθαι, και ευελπις ειναι, εκει με-
 γιστα οισεσθαι αγαθα, επειδαν τελευτηση.
 Πως αν εν δη τῆθ' ἔτῳς εχοι, ὡ Σιμμια τε
 και

και Κεβης, εγω πειρασομαι φρασαι. Κινδου-
 νουσι γαρ, όσοι τυγχανουσιν ορθως άπτομενοι
 φιλοσοφιας, λεληθεναι τες αλλες, ότι εδεν αλ-
 λο αυτοι επιτηδευουσιν, η αποδησκειν τε, και
 τεθναναι. Ει εν τωτο αληδες· ατοπον δητε
 αν ειη, προθυμεισθαι μεν εν παντι τω βιω μη-
 δεν αλλο, η τωτο· ήκοντος δε δη αυτε αγα-
 νακτειν, ο παλαι προθυμωτο τε, και επετη-
 δευον. Και ο Σιμμιας γελασας, Νη τον Δια,
 εφη, ω Σωκρατες, ε πανυ γε με νυν δη γελα-
 σειοντα εποιησας γελασαι. Οικμαι γαρ αν τες
 πολλες, αυτο τωτο ακισαντας, δοκειν ευ πανυ
 ειρησθαι εις τες φιλοσοφοντας, και ζυμφαναι
 αν τες μεν παρ' ήμιν ανθρωπως και πανυ, ότι
 τω οντι οι φιλοσοφοντες θανατωσι, και σφας
 γε ε λεληθασιν, ότι αξιοι εισι τωτο πασχειν.
 Και αληθη γ' αν λεγοιεν, ω Σιμμια, πλην γε
 τε σφας μη λεληθεναι· λεληθε γαρ αυτες, η
 τε θανατωσι, και η αξιοι εισι θανατα, οι ως
 αληθως φιλοσοφοι. Ειπωμεν γαρ, εφη, προς
 ήμας αυτες, χαιρειν ειποντες εκεινοις ήγυ-
 μεθα τι τον θανατον ειναι; Πανυ γ', εφη,
 υπολαβων ο Σιμμιας. Αρα μη αλλο τι, η την
 της ψυχης απο τε σωματος απαλλαγην; και
 ειναι τωτο τεθναναι, χωρις μεν απο της ψυ-
 χης

χης απαλλάγειν αὐτὸ κατ' αὐτὸ τὸ σῶμα γε-
 γονεῖναι, χωρὶς δὲ τὴν ψυχὴν τὴ σωματικὴν απαλ-
 λαγεῖσθαι αὐτὴν κατ' αὐτὴν εἶναι; ἀρα μὴ ἀλλο-
 τι ἢ ὁ θάνατος, ἢ τὸ τῆτο; Οὐκ, ἀλλὰ τῆτο,
 εἴη. Σκεψάσθαι δὴ, ὡ γὰρ, εἰ ἀρα καὶ σοὶ
 ζυγδοκί, ἀπερ ἐμοί, ἐκ γὰρ τῆτων μάλλον
 αἰμαὶ ἡμᾶς εἰσεσθᾶι, περὶ ὧν σκοπῆμεν. Φαι-
 νεται σοὶ φιλοσοφῆ ἀνδρὸς εἶναι ἐσθῆδακεναὶ
 περὶ τὰς ἡδονὰς καλεμενάς τὰς τοιασθε, οἷον
 σιτιῶν τε καὶ ποτῶν; Ἦμισα γέ, ὡ Σωκρά-
 τες, εἴη ὁ Σικμίας. Τί δαί; τὰς τῶν ἀφρο-
 δισίων; Οὐδαμῶς. Τί δαί; τὰς ἀλλὰς τὰς
 περὶ τὸ σῶμα θεραπείας δοκεὶ σοὶ ἐντιμῆς ἡ-
 γεῖσθαι ὁ τοιῆτος; οἷον, ἱματιῶν διαφεροντῶν
 κτησεις, καὶ ὑποδημάτων, καὶ τὰς ἀλλὰς καλ-
 λωπισμῆς τὰς περὶ τὸ σῶμα, ποτερον τιμᾶν
 δοκεὶ σοὶ, ἢ ἀτιμαζεῖν, καθόσον μὴ πολλὴ ἀ-
 ναγκὴ μετεχεῖν αὐτῶν; Ἀτιμαζεῖν ἐμοίγε δο-
 κεὶ, εἴη, ὅ γέ ὡς ἀληθῶς φιλοσοφῶς. Οὐκὲν
 ὅλως δοκεὶ σοὶ, εἴη, ἢ τὴ τοιῆτη πραγματεία,
 * περὶ τὸ σῶμα εἶναι, ἀλλὰ, καθόσον δύνα-
 σται, ἀφεσθῆναι αὐτῆ, πρὸς δὲ τὴν ψυχὴν τε-
 τραφθᾶι; Ἐμοίγε. Ἀρ' ἐν πρῶτον μὲν ἐν τοῖς
 τοιῆτοις δῆλος ἐστὶν ὁ φιλοσοφῶς ἀπολυτῶν ὅτι
 μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀπο τῆς τῆ σωματικῆς κοινῶ-
 νίας

νιας διαφερόντως των άλλων ανθρωπων; Φαί-
 νεται. Και δοκεῖ γε πρ, ὡ Σιμμια, τοῖς
 πολλοῖς ἀνθρώποις, ὡ μηδεν ἡδὺ των τοιούτων,
 μηδε μετεχει αυτων, κχι ἀξιου εἶναι ζην, κλλ'
 εγγυς τι τεινειν τρ τεθνακα. ὁ μηδεν φρονιζων
 των ἡδονων, αἱ δια τρ σωματος εἰσι. Πανυ
 μεν εν αληθη λεγεις. Τι δαι δη περι αυτην
 την της φρονησεως κτησιν; ποτερον εμποδιον
 το σωμα, η ς, εαν τις αυτο εν τη ζητησει κοι-
 νωνον ζυμπααραλαμβαυη; οἶον το τοιονδε λεγα'
 κρα εχει αληθειαν τινα ἢ οψις τε, και ακοη,
 τοῖς ἀνθρώποις; η τα γε τοιαυτα και οἱ ποιη-
 ται κει ἡμιν θρυλλασιν, ὅτι στ' ακραμεν ακρι-
 βεις ρδεν, ςτε ὀρωμεν; Και τοι ει αυται των
 περι το σωμα αισθησεων μη ακριβεις εἰσι, μηδε
 σαφεις, σχολη γε αἱ αλλαι' πασαι γαρ πρ
 τρτων φαυλοτεραι εἰσιν. η σοι ς δοκῃσι; Πα-
 νυ μεν εν, εφη. Ποτε εν, η δ' ὅς, ἡ ψυχη
 της αληθειας ἀπτεται; ὅταν μεν γαρ μετα τρ
 σωματος επιχειρη τι σκοπειν, δηλον, ὅτι τοτε
 εξαπαταται ὑπ' αυτα. Αληθη λεγεις. Αρ' εν
 κχι εν τω λογιζεσθαι, ειπερ πρ αλλαδι, κατα-
 δηλον αυτη γιννεται των οντων; Ναι. Λο-
 γιζεται δε γε πρ τοτε καλλισα, ὅταν αυτην
 πρτων μηδεν παραλυτη, μητε ακοη, μητε ο-

ψις, μητε αληδων, μητε τις ηδουη, αλλ' οτι
 μαλιςα αυτη καθ' αυτην γιγηται, εωσα χαι-
 ρειν το σωμα, και, καθοσον δυναται, μη κοι-
 νωνεσα αυτω, μηδ' αποτρεμενη, ορεγηται τε ου-
 τος. Εσι ταυτα. Ουκεν και ενταυθα η τε
 φιλοσοφς ψυχη μαλιςα ατιμαζει το σωμα, και
 φευγει απ' αυτε, ζητει δε αυτη καθ' αυτην γι-
 γνεσθαι; Φαίνεται. Τι δαι δη τα τοιαυδε, ω
 Σιμμια; Φαμεν τι ειναι δικαιον αυτο, η εδεν;
 Φαμεν τι, η Δια. Και ε καλον, και αγα-
 θον; Πως δ' ε; Ηδη εν πρωτοτε τι των τοικ-
 των τοις οφθαλμοις ειδες; Ουδαμως, η δ' ος.
 Αλλ' αλλη τιμη αισθησει των δια τε σωματος
 εφηψω αυτων; λεγω δε περι παντων, οιον με
 γεθς περι, υγειας, ισχυος, και των αλλων
 ενι λογω απαντων της θςιας, ο τυγχανει εκασ-
 τον ον' αρα δια τε σωματος ταληθεσατον αυ-
 των θεωρειται; η ωδ' εχει' ος αν μαλιςα η-
 μων και ακριβεσατα παρασκευασηται αυτο ε-
 κασον διανοηθηναι, περι ε σκοπει, ουτος αν
 εγγυτατα ιοι τε γνωμαι εκασον; Πανυ μεν εν.
 Αρ' εν εκεινος αν τριτο ποιησειε καθαρωτατα,
 οσις οτι μαλιςα αυτη τη διανοια ιοι εφ' εκασον,
 μητε την οψιν παρατιθεμενος εν τω διανοεισθαι,
 μητε αλλην αισθησιν εφελκων μηδεμιαν μετα τε
 λογισ..

λογισμῶν, ἀλλ' αὐτὴ καθ' αὐτὴν εἰλικρινεῖ τὴν
 διανοίαν χρωμένον, αὐτὸ καθ' αὐτὸ εἰλικρινές
 ἕκαστον ἐπιχειροῖ θηρεύειν τῶν οὐτῶν, ἀπαλλά-
 γεις ὅτι μάλιστα ὀφθαλμῶν τε καὶ ὠτῶν, καί,
 ὡς ἔπος εἶπεν, ζυμπαυτός τε σώματος, ὡς
 ταραττόντος, καὶ ἐκ ἐωντός τὴν ψυχὴν κησα-
 σθαι ἀληθείαν τε, καὶ φρονήσιν, ὅταν κοινῶν.
 Ἀρ' οὐχ ἔτος ἐστίν, ὦ Σιμμία, εἰπερ τις ἄλλος,
 ὁ τεύξεμένος τε οὗτος; Ἰσπερφυῶς, εἶπε ὁ
 Σιμμίας, ὡς ἀληθῆ λέγεις, ὦ Σωκράτης. Οὐ-
 κεν ἀνάγκη, εἶπε, ἐκ πάντων τῶν παριστά-
 σθαι δοῦναι τοιαύτῃ τινι τοῖς γνησίως φιλοσο-
 φοῖς, ὡς τε καὶ πρὸς ἀλλήλους τοιαύτα αἴτια λέ-
 γειν; Ὅτι, κινδυνεύει τοι ὡς περ ἀτραπὸς
 τις ἐκφέρειν ἡμᾶς μετὰ τὴν λόγον ἐν τῇ σκεψίῃ
 ὅτι, ἕως ἂν τὸ σῶμα ἐχωμεν, καὶ ζυμπεφυρ-
 μένη ἡ ἡμῶν ἢ ψυχὴ μετὰ τῶν τοιούτων κακῶν, ἢ
 μηποτέ κησωμεθα ἰκανῶς, ἢ ἐπιθυμημέν.
 Φαμέν δέ, τῆτο εἶναι τὸ ἀληθές. Μυρίας
 μὲν γὰρ ἡμῶν ἀσχολίας παρέχει τὸ σῶμα, διὰ
 τὴν ἀναγκαίαν τροφήν· ἐτι δέ, ἂν τινες νοσοί
 προσπεσῶσιν, ἐμποδίζουσιν ἡμῶν τὴν τῶν οὐτός
 θῆραν· ἐρωτῶν δέ, καὶ ἐπιθυμιῶν, καὶ φο-
 βῶν, καὶ εἰδῶν παντοδαπῶν, καὶ φλυαρίας
 ἐμπιπλήσιν ἡμᾶς πολλῆς. Ὡς τε, τὸ λεγομένον

ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι, ὑπ' αὐτῆς ἔδει φρονῆσαι ἡ-
 μιν ἐγγίνεσθαι ἔδει ποτε ἔδει. Καὶ γὰρ πόλε-
 μος, καὶ εὐσεύς, καὶ μάχης, ἔδει ἄλλο πα-
 ρεχεῖ, ἢ τὸ σῶμα, καὶ οἱ τῆς ἐπιθυμίας.
 Διὰ γὰρ τὴν τῶν χρημάτων κτήσιν πάντες οἱ
 πόλεμοι γίνονται, τὰ δὲ χρήματα ἀναγκαζο-
 μέθα κτᾶσθαι διὰ τὸ σῶμα, δαλευόντες τὴ τῆ-
 τῆ θεραπεία· καὶ ἐκ τῆς ἀσχολίας ἀγομένη
 φιλοσοφίας περὶ διὰ ταῦτα πάντα. Τὸ δ' ἐ-
 σχατοῦ πάντων, ὅτι, ἐὰν τις ἡμῖν καὶ σχολῆ
 γενῆται ἀπ' αὐτῆς, καὶ τραπόμεθα πρὸς τὸ
 σκοπεῖν τι, ἐν ταῖς ζήτησεσιν αὐτῶν πάντα ἄρα πα-
 ραπίπτου θορυβὸν παρεχεῖ, καὶ ταραχὴν, καὶ
 ἐκπλήττει, ὥστε μὴ δύνασθαι ὑπ' αὐτῆς καθο-
 ρᾶν ταλῆδες. Ἀλλὰ τῷ ὄντι ἡμῖν δεδεικται,
 ὅτι, εἰ μέλλομεν ποτε καθαρῶς τι εἰσεσθαι,
 ἀπαλλακτέον αὐτῆς, καὶ αὐτῆ τῆ ψυχῆ θεάτερον
 αὐτὰ τὰ πράγματα· καὶ τότε, ὡς εἰκεν, ἡ-
 μῖν εἶναι, ἔ ἐπιθυμῶμεν τε, καὶ φάμεν εἶναι
 εἶναι φρονήσεως, ἐπειδὴν τελευτήσωμεν, ὡς ὁ
 λόγος σημαίνει· ζῶσι δὲ εἰ. Εἰ γὰρ μὴ οἶον
 τε μετὰ τῆ σωματικῆς μηδὲν καθαρῶς γινώσκει
 δεῦν θάτερον, ἢ ἔδαμῃ ἐπὶ κτήσασθαι τὸ εἰ-
 δεναί, ἢ τελευτήσασθαι. Τότε γὰρ αὐτῆ καθ'
 αὐτὴν ἢ ψυχῆ εἶναι χωρὶς τῆ σωματικῆς, πρῶτε-
 ρον

ρον δ' ε, και εν ω αν ζωμεν, ετως, ως εοικεν, εγγυτατω εσομεθα τς ειδεναι, εαν οτι μαλιστα μηδεν ομιλωμεν τω σωματι, μηδε κοινωμεν, οτι μη πασα αναγκη, μηδε αναπιμπλωμεθα της τς τε φυσεως, αλλα καθαρευομεν απ' αυτς, εως αν ο θεος αυτος απολυση ημας. Και ετω μεν καθαροι απαλλαττομενοι της τς σωματος αφροσυνης, ως το εικος, μετα τοιςτων τε εσομεθα, και γνωσομεθα δι' ημων αυτων παν το ειλικρινες' τςτο δ' εστιν ισως το αληδες. Μη καθαρω γαρ καθαρος εφαιπτεσθαι μη ε θεμιτον η. Τοιαυτα ομαι, ω Σιμμια, αναγκαιον ειναι προς αλληλς λεγειν, και δοξαζειν, παντας της ορθως φιλομαθεις. η ε δοκει σοι ετω; Παντος γε μαλλον, ω Σωκρατες. Ουκεν, εφη ο Σωκρατης, ει ταυτ' αληθη, ω εταιρε, πολλη ελπις αφικαμενω, οι εγω πορευομαι, ικανως εκει, ειπερ τς αλλοθι, κτησασθαι τςτο, ε ενεκα η πολλη πραγματεια ημιν εν τω παρελθοντι βιω γεγονεν. Ωσε η γε αποδημια η νυν εμοι προστεταγμενη μετα αγαθης ελπιδος γιγνεται και αλλω ανδρι, ος ηγειται οι παρεσκευασθαι την διανοιαν, ωσπερ κς καθαρευμενη. Πανυ μεν εν, εφη ο Σιμμιας. Καθαροισ δε ειναι αρχ ε τςτο ζυμβαίνει, οπερ

καλαί εν τω λογῳ λεγεται, το χωριζειν ὅτι
 μαλιτα απο τῆ σωματος την ψυχην, και ἐδι-
 σαι αυτην καθ' αὐτην πανταχοθεν εκ τῆ σω-
 ματος ζυναγειρεσθαι τε, και ἀδρῳιζεσθαι, και
 οικειν κατα το δυνατον, και εν τω νῦ παροντι,
 και εν τῳ επεῖτα, μονην καθ' αὐτην εκλυομε-
 νην, ὡσπερ εκ δεσμων, εκ τῆ σωματος; Πα-
 νυ μιν εν, εφη. Ουκεν τῆτο γε θανατος ονο-
 μαζεται, λυσις και χωρισμος ψυχῆς απο σω-
 ματος; Πανταπασι γ', η δ' ὅς. Λυειν δε γε
 αυτην, ὡς φαμεν, προδυμνεται αει μαλιτα
 και μονοι οἱ φιλοσοφοντες ὀρθῳς και το με-
 λητημα αυτο τῆτο ἐσι των φιλοσοφων, λυσις
 και χωρισμος ψυχῆς απο σωματος, η ε; Φαι-
 νεται. Ουκεν, ὅπερ εν αρχῇ ελεγον, γελοιοῦ
 αν ειη, ανδρα παρασκευαζουδ' ἑαυτον εν τῳ
 βιω ὅτι ἐγγυτατω οντα τῆ τεθῆναι, ἐτω ζην,
 καπειδ' ἦκοντος αυτω τῆτῆ, ἀγανακτειν. ε
 γελοιοῦ; Πῶς δ' ε; Τῳ οντι ἀρα, εφη, ω
 Σιμμια, οἱ ὀρθῳς φιλοσοφοντες αποδνησκειν
 μελετωσι, και το τεθῆναι ἦκῖς αυτοις ανδρω-
 πων φοβερον. Εκ τωνδε δε σκοπει. Εἰ γαρ
 διαβεβληνται μιν πανταχῃ τῳ σωματι, αυτην
 δε καθ' αὐτην επιδυμνῶσι την ψυχην εχειν, του-
 τῆ δε γιννομενα φοβοῖντο και ἀγανακτοειν, ε
 πολλῃ

πολλή αν αλογία εἴη, εἰ μὴ ἀσμενοὶ ἐκείσε
 ἴοιεν, οἱ ἀφικόμενοι ἐλπίς ἐσίν, ἔ δια βίη ἡ-
 ρων, τυχεῖν· ἡρῶν δὲ φρονήσεως ὡς τε διεβε-
 βλήντο, τὴν ἀπὸ ἀλλοδαῶν ζυνοῦτος αὐτοῖς; Ἡ
 ἀνθρωπίνων μὲν παιδικῶν, καὶ γυναικῶν, καὶ
 ὑέων, ἀποθανόντων πολλοὶ δὴ ἔκοντες ἠθέλη-
 σαν εἰς Αἴδα εἰσεῖν ὑπὸ ταύτης ἀγομενοὶ τῆς
 ἐλπίδος, τῆς τε οὐρανῶν τε ἐκεῖ, ὡς ἐπεδυ-
 μιν, καὶ ζυνεσεσθαι; Φρονήσεως δὲ ἀρα τῆς
 τῶν οὐρανῶν, καὶ λαβῶν σφοδρὰ τὴν αὐτὴν
 ταύτην ἐλπίδα, μηδαμὶς ἀλλοδαῶν ἐντευξέσθαι
 αὐτὴ ἀξίως λόγῳ, ἢ ἐν Αἴδα, ἀγανακτῆσαι τε
 ἀποθνήσκων, καὶ ἔκ ἀσμενος εἰσὶν αὐτοῖς;
 Οἰεσθαι γὰρ χεῖρ, εἰ τῶν οὐρανῶν γὰρ ἢ, ὡς ἑταίρῳ,
 φιλοσοφῶς· σφοδρὰ γὰρ αὐτῶ ταῦτα δοξεῖ μη-
 δαμὶς ἀλλοδαῶν καθαρῶς ἐντευξέσθαι φρονήσῃ,
 ἀλλ' ἢ ἐκεῖ. Εἰ δὲ τὸ ἔτι εἴη, ὅπερ ἀρτί-
 ἐλεγον· ἔ πολλή αν αλογία εἴη, εἰ φοβοῖτο
 τὸν θάνατον ὁ τοιοῦτος; Πολλὴ μὲντοι ἢ Δία,
 ἢ δ' ὅς. Οὐκ ἔν ἰκανὸν σοὶ τεκμηρίον, εἴη, τὸ —
 τοῦ ἀνδρός, ὅν αν ἴδῃς ἀγανακτῆντα μέλλοντα
 ἀποθάνεσθαι, ὅτι ἔκ ἀρ' ἢ φιλοσοφῶς, ἀλλὰ
 τῆς φιλοσωματός· ὁ αὐτὸς δὲ πᾶς ἔτος τυγχά-
 νει ὡς καὶ φιλοχρημάτος, καὶ φιλοτιμῶς· ἢτοι
 τα ἕτερα τῶν, ἢ ἀμφοτέρω. Πάνυ, εἴη,
 εἴη

εχει ἔτιωσ, ὡσ λεγεισ. Αρ' ἔν, εφη, ω Σιμ-
 μια, ε και ἡ ονομαζομενη ανδρεια τοις ἔτω
 διακεμενοις μαλισα προσηκει; Παντωσ δηπρ,
 εφη. Ουκεν και ἡ σωφροσυνη, ἦν και οί πολ-
 λοι ονομαζοσι σωφροσυνη, το περι τασ επιθυ-
 μιασ μη επτοησθαι, αλλ' ολιγωρωσ εχειν και
 κοσμιωσ, αρ' ε τστοις μονοις προσηκει, τοις
 μαλισα τσ σωματοσ ολιγωρωσι τε, και εν φι-
 λοσοφια ζωσιν; Αναγκη, εφη. Ει γαρ εθελη-
 σεις, η δ' ὄσ, εννοησαι την γε των αλλων αν-
 δρειαν τε, και σωφροσυνην, δοξει σοι ειναι ατο-
 ποσ. Πωσ δη, ω Σωκρატεσ; Οισθα, η δ'
 ὄσ, ὅτι τον θανατον ἡγνυται παντεσ οί αλλοι
 των μεγασιων κακων ειναι; Και μαλα, εφη.
 Ουκεν φοβω μειζωνων κακων ὑποκειμενσιν. Εσ-
 ταυτα. Τω δεδιεναι αρα, και δεει, ανδρειοι
 εισι παντεσ, πλην οί φιλοσοφοι; καιτοι ατο-
 που γε, δεει τινα, η δειλια, ανδρειοι ειναι.
 Πανυ μεν ἔν. Τι δαι; οί κοσμιοι αυτων ε
 ταυτον τστω πεπονθασιν, ακολασια τινη σωφρο-
 νεσ εισι; Καιτοι φαμεν γε πρσ αδυνατον ειναι,
 αλλ' ὁμωσ αυτοις ξυμβαινει τστω ὁμοιοι ειναι,
 το παδος το περι ταυτην την ευηθη σωφροσυνην.
 Φοβημενοι γαρ ἑτερων ἡδωνων σερηθηναι, και
 επιθυμουντεσ εκεινων, αλλων απεχρονται, ὑπ'
 αλλων

άλλων κραταμενοι. Καιτοι καλῶσι γε ἀκολα-
 σιαν το ὑπο των ἡδονων αρχεσθαι· ἀλλ' ὅμοιως
 ζυμβαίνει αυτοις κραταμενοις ὑφ' ἡδονων, κρα-
 τειν άλλων ἡδονων. Τῆτο δ' ὅμοιον ἐσιν, ὡ
 νυν δὴ ἐλεγετο, τῷ τροπον τινα δι ἀκολασιαν
 αυτας σεσωφρονισθαι. Εοικε γαρ. Ω μακα-
 ριε Σιμμια, μη εχ αὐτη ἡ ἠ ὀρθη προς ἀρετην,
 ἡδονας προς ἡδονας, και λυπας προς λυπας, και
 φοβον προς φοβον, καταλλαττεσθαι, και μειζῶ
 προς ἐλαττω, ὡσπερ νομισματα· ἀλλ' ἡ ἐκαινομο-
 νον το νομισμα ὀρθον, αυτι ε δει παντα ταυτα
 καταλλαττεσθαι, φρονησις· και τῆτα μετ
 παντα, και μετα τῆτα, ὠνεμενα τε, και πι-
 πρασκομενα, τῷ οντι ἡ και ἀνδρεια, και σοι-
 φροσυνη, και δικαιοσυνη, και ἐυλλήβδην ἀλη-
 θης ἀρετη μετα φρονησεως, και προσγινομε-
 νων, και απογινομενων, και ἡδονων, και φο-
 βων, και των άλλων παντων των τοιςτων· χω-
 ριζομενα δε φρονησεως, και ἀλλαττομενα αυτι
 ἀλλήλων, μη σκιαγραφια τις ἡ ἡ ταιαυτη ἀρε-
 τη, και τῷ οντι ἀνδραποδωδης τε, και ἕδεν ὑ-
 γιες, εδ' ἀληθες, εχη· το δ' ἀληθες τῷ οντι
 ἡ καθαρσις τις των τοιςτων παντων, και ἡ
 σωφροσυνη, και ἡ δικαιοσυνη, και ἡ ἀνδρεια,
 και αυτη ἡ φρονησις, μη καθαρσις τις ἡ, και
 κινδυ-

κινδυνεύωσι και οί τας τελετας ήμιν έτοι κα-
 τασησαντες, & Φαυλοι τινες ειναι, αλλα τω
 οντι παλαι κινιττεσθαι, ότι, ός αν αμνητος
 και ατελεσος εις Αιδα αφικηται, εν βορβορω
 κεισεται* ό δε κεκαθαρμενος τε, και τετε-
 λεσμενος, εκεισε αφικομενος, μετα θεων οικη-
 κησει. Εισι γαρ δη, φασιν οί περι τας τελε-
 τας, ναρθηκοφοροι μεν πολλοι, βακχοι δε γε
 πάυροι. Ούτοι δ' εισι, κατὰ την εμην δοξαν,
 εκ αλλοι, η οί πεφιλοσοφηκοτες ορθως* ών δη
 και εγωγε, κατὰ το δυνατον, υδεν απελιπον
 εν τω βιω, αλλα παντι τροπώ προθυμηδην γε-
 νεσθαι. Ει δε ορθως προθυμηδην, και τι ηνυ-
 σαμεν, εκεισε ελθοντες το σαφες εισομεθα,
 εαν θεος εθελη, ολιγον ύπερον, ώς εμοι δοκει.
 — Ταυτ' εν εγω, εφη, ω Σιμμια τε και Κεβης,
 απολογμαι, ώς εικοτως, ύμας τε απολειπων,
 και τες ενθαδε δεσποτας, & χαλεπως φερω,
 εδ' αγανακτω, ήγεμενος και εκει υδεν ήττον
 η ενθαδε, δεσποταις τε αγαδοις εντευξεσθαι
 και έταιροις· τοις δε πολλοις απισιαν παρε-
 χει. Ει τι εν ύμιν πιθανωτερος ειμι εν τη
 απολογια, η τοις Αθηναιων δικασταις, ευ αν
 εχοι. Ειποντος δη τς Σωκρατης ταυτα, ύπο-
 λαβων ό Κεβης εφη, Ω Σωκρατες, τα μεν
 αλλα

αλλα δοκει εμοιγε καλως λεγεσθαι· τα δε
 περι της ψυχης πολλην απισιαν παρεχει τοις
 ανθρωποις, μη, επειδαν απαλλαγη τσ σωματος,
 εδραμ ετι η, αλλ' εκεινη τη ημερα διαφθειρη-
 ται τε, και απολλυται, η αν ο ανθρωπος α-
 ποθανη, ευδυσ απαλλαττομενη τσ σωματος,
 και εκβαινουσα, ωσπερ πνευμα, η καπνος, δια-
 σκεδασθεισα οιχηται διαπταμενη, και εδεν
 ετι εδραμ η. Επει, ειπερ ειη πσ αυτη καθ'
 εαυτην ζυνηθροισμενη, και απηλλαγμενη τστων
 των κακων, ων συ νυν διηλθες, πολλη αυ ελ-
 πισ ειη, και καλη, ω Σωκρατες, ως αληθη
 εσιν, α συ λεγεις, ως εσι τε η ψυχη αποθανον-
 τος τσ ανθρωπου, και τινα δυναμιν εχει, και
 φρονησιν. Αληθη, εφη, λεγεις, ο Σωκρατης,
 ω Κεβης. Αλλα τι δη ποιωμεν; η περι αυτων
 τστων ββλει διαμυθολογωμεν, ειτε εικος ετως
 εχειν, ειτε μη; Εγω γ' αν, εφη ο Κεβης, η-
 δεως αυ ακησαιμι, ηντινα δοξαν εχεις περι
 αυτων. Ουκιν γ' αν οιμαι, η δ' ος ο Σωκρα-
 της, ειπειν τινα νυν ακησαντα, εδ' ει κωμω-
 δοποιος ειη, ως αδολεσχω, και ε περι προση-
 κοντων τσς λογος ποιημαι. Ει εν δοκει, και
 χρη διασκοπεισθαι, σκεψωμεθα αυτο τηδε πι,

F/ ετε αρα εν Λιδη εισιν αι ψυχαι τελευτησαν-
 αττε ταντο dy ιδως εικ οτι γω παραμυνηται
 δαιται και πιστευει;

των ανθρωπων, ειτε και ε. Παλαιος μεν εν
 εστι τις ο λογος ετος, ε μεμνημεθα, ως εισιν
 ενθενδε αφικομεναι εκει, και παλιν γε δευρο
 αφικνουνται, και γιγνεται εκ των τεθνεωτων.
 Και ει τωδ' ετως εχει, παλιν γινεσθαι εκ των
 αποθανοντων τας ζωντας, αλλο τι η εισιν αν
 ημων αι ψυχαι εκει; Ου γαρ αν πα παλιν
 εγιγνοντο, μη εσαι και ττο ικανον τεκηρησιον
 τα ταυτ' ειναι, ει τω ουτι φανερον γιγνεται,
 οτι εδαμοθεν αλλοθεν γιγνεται οι ζωντες, η εκ
 των τεθνεωτων· ει δε μη εστι ττο, αλλε αν
 τα δεσι λογε. Παιυ μεν εν, εφη ο Κεβης. Μη
 τοιουν κατ' ανθρωπων, η δ' ος, σκοπει μονον
 ττο, ει βθλει εραυ μαθειν, αλλα και κατα
 ζωων παντων και φυτων, και ξυλληβδην, υσα-
 περ εχει γενεσιν, περι παντων ειδωμεν, αρ'
 ετωςι γινεται απαντα, εκ αλλοθεν, η εκ των
 εναντιων τα εναντια, οσοις τυγχανει ον τοις-
 τον τι; οιον, το καλον τω αισχω εναντιον πα,
 και δικαιον αδικω· και αλλα δη μυρια ετως
 εχει. Ττο εν σκεψωμεθα, αρα αναγκαιον,
 οσοις εστι τι εναντιον, μηδαμοθεν αλλοθεν αυ-
 το γινεσθαι, η εκ τα αυτω εναντις; οιον, ο-
 ταν μειζον τι γιγηται, αναγκη πα εξ ελαττο-
 νος οντος προτερον, επειτα μειζον γινεσθαι;
 Ναι.

Ναι. Ουκεν και ελαττον γινηται, εκ μειζο-
 νος οντος προτερον; υστερον ελαττον γενησεται;
 Εστιν, εφη, ετω. Και μην, εξ ισχυροτερη γε το
 ασθενεστερον, και εκ βραδυτερη το θαυτον;
 Πανυ γε. Τι δαι; αυ τι χειρον γινηται, εκ
 εξ αμεινονος; και εαν δικαιοτερον, εκ εξ αδικω-
 τερα; Πως γαρ η; Ικανως εν, εφη, εχο-
 μεν τωτο, οτι παντα ετω γινηται εξ εναντιων
 τα εναντια πραγματα. Πανυ γε. Τι δ' αυ,
 εστι τι και τοιουδε εν αυτοις, οτου μεταξυ αμ-
 φωτερων παντων των εναντιων δυειν οντων. δυο
 γενεσεις, απο μεν τη ετερη επι το ετερον, απο
 δ' αυ τη ετερη παλιν επι το ετερον; Μειζονος
 γαρ πραγματος, και ελαττονος, μεταξυ αυ-
 ξησις και φθισις; και καλυμμεν ετω, το μεν,
 αυξανεσθαι, το δε, φθινειν. Ναι, εφη. Ου-
 κεν και διακρινεσθαι και ξυγμινεσθαι, και
 ψυχεσθαι και θερμαινεσθαι, και παντα ετω,
 και ει μη χρημεδα τοις ονομασιν εμαχς, αλλ'
 εργω γιν πανταχς ετως εχειν αναγκαιον, γι-
 ννεσθαι τε αυτα εξ αλληλων, γενεσιν τε ειναι
 εκατερη εις αλληλα; Πανυ γ', η δ' ος. Τι
 εν; εφη. τω ζην εστι τι εναντιον, ωσπερ τω
 ερηγορευαι το καθευδειν; Πανυ μεν εν, εφη.
 Τι; Το τεθναναι, εφη. Ουκεν εξ αλληλων τε
 Η γινην

γίνεταί ταυτά, εἴπερ ἐναντία ἐσὶ, καὶ αἱ γε-
 νεσεῖς εἰσὶν αὐτῶν μετὰξυ δύο, δύοιν οὐτοῖν;
 Πῶς γὰρ ἔ; Τὴν μὲν τοίνυν ἕτεραν συζυγίαν,
 ὣν νυν δὴ ἐλεγον, ἐγὼ σοὶ, εἶπε, ἐγὼ, ὁ Σι-
 κρατῆς, καὶ αὐτὴν, καὶ τὰς γενεσεῖς· σὺ δὲ
 μοι τὴν ἕτεραν. Λέγου δὲ τὸ μὲν, καθευδεῖν,
 τὸ δὲ, ἐρηγορεῖν· καὶ ἐκ τῆ καθευδεῖν τὸ
 ἐρηγορεῖν γίνεσθαι, καὶ ἐκ τῆ ἐρηγορεῖν
 τὸ καθευδεῖν· καὶ τὰς γενεσεῖς αὐτοῖν, τὴν
 μὲν, καταδαρθάνειν εἶναι, τὴν δὲ, ἀνεγειρε-
 σθαι. Ἰκανῶς σοὶ εἶπην, ἦ ἔ; Πάνυ μὲν ἔν;
 Λέγε δὴ καὶ σὺ μοι, εἶπε, ἔγω περὶ ζῶης καὶ
 θανάτου. Οὐκ ἐναντιὸν μὲν φησὶ τῷ ζῆν τὸ τεθ-
 νῆναι εἶναι; Ἐγὼ γε. Γίνεσθαι δὲ ἐξ ἀλλη-
 λων; Ναι. Ἐξ ἔν τῶ ζῶντος τί τὸ γιγνομε-
 νον; Τὸ τεθνηκός, εἶπε. Τί δὲ, ἦ δ' ὅς, ἐκ
 τῆ τεθνεώτος; Ἀναγκαιόν, εἶπε, ὁμολογεῖν, ὅτι
 τὸ ζῶν. Ἐκ τῶν τεθνεώτων ἀρα, μὴ Κεβησ,
 τὰ ζῶντα τε, καὶ οἱ ζῶντες, γίνονται; Φαι-
 νεται, εἶπε. Εἰσὶν ἀρα, εἶπε, αἱ ψυχαὶ ἡμῶν
 ἐν Αἴδῳ. Ἐοικεν. Οὐκ ἔν καὶ τῶν γενεσεῶν
 τοῖν περὶ ταυτὰ ἢ γ' ἕτερα σαφῆς ἔστα τυχα-
 νεῖ; τὸ γὰρ ἀποδησκειν σαφές ἤπερ. ἦ ἔ;
 Πάνυ μὲν ἔν, εἶπε. Πῶς ἔν, ἦ δ' ὅς, ποιησο-
 μεν; ἔν ἀνταποδώσομεν τὴν ἐναντικὴν γενεσίν,
 ἀλλὰ

ἀλλὰ ταυτὴ χῶλῃ ἐστί ἡ φύσις; ἢ ἀνάγκη
 ἀποδῆναι τῷ ἀποδησκειν ἐναντίαν τινὰ γενε-
 σιν; Παντὼς πᾶ, εἶπεν. Τίνα ταυτην; Το
 ἀναβιωσκεσθαι. Οὐκὲν, ἢ δ' ὅς, εἴπερ ἐστὶ
 το ἀναβιωσκεσθαι, ἐκ τῶν τεθνεώτων ἀν εἴη
 γενεσις εἰς τὰς ζῶντας αὐτῆ, το ἀναβιωσκε-
 σθαι; Πανυ γε. Ὁμολογεῖται ἀρα ἡμῖν καὶ
 ταυτὴ, τὰς ζῶντας ἐκ τῶν τεθνεώτων γεγενε-
 ναι, ἔθεν ἡττον, ἢ τὰς τεθνεώτας ἐκ τῶν ζῶν-
 των τὰς δε οὗτος, ἱκανον πᾶ τεκμηρίου εἶ-
 ναι, ὅτι ἀναγκαῖον, τὰς τῶν τεθνεώτων ψυχὰς
 εἶναι πᾶ, ἔθεν δὴ παλιν γίνεσθαι. Δοκεῖ
 μοι, εἶπεν, ὦ Σωκράτες, ἐκ τῶν ὁμολογημένων
 ἀναγκαῖον ἕτως εἶναι. Ἴδε τοῖνον, εἶπεν, ὦ
 Κεβης, ὅτι ἐδ' ἀδικῶς ὁμολογηκαμεν, ὡς ἐμοὶ
 δοκεῖ. Εἰ γὰρ μὴ αἰε ἀναποδίδοι τὰ ἕτερα
 τοῖς ἕτεροις γίνομενα, ὡσπερὶ κυκλῶ περιήον-
 τα, ἀλλ' εὐθεία τις εἴη ἡ γενεσις ἐκ τῶν ἕτερον
 μονον εἰς το καταντικρυ, καὶ μὴ ἀνακαμπτοὶ
 παλιν ἐπὶ το ἕτερον, μὴδε καμπην ποιοῖτο
 οἰσθ', ὅτι πάντα τελευτῶντα το αὐτο σχημα
 ἀν σχοῖν, καὶ το αὐτο παδος ἀν παδοῖ, καὶ
 παυσαιτο γίνομενα. Πῶς λεγεις; εἶπεν. Οὐ-
 δὲν χαλεπον, ἢ δ' ὅς, ἐνοησαί, ὃ λεγῶ· ἀλλ'
 θίον, εἰ το καταδαρδανεῖν μὲν εἴη, το δ' ἀνε-
 γει-

γειροσθῆι μη ανταποδοσι, γιγνομενον εκ τῶ
 καθευδοντος, οισθ', ὅτι τελευτωντα παντα λη-
 ρον του Ενδυμιωνα αποδειξει, και εδαμῃ αν
 φαινοιτο, δια το και τα αλλα παντα ταυτον
 εκεινω πεπονθεναι, καθευδειν. Καν ει ζυγ-
 κρινοιτο μεν παντα, διακρινοιτο δε μη, ταχυν
 το τῶ Αναξαγορα γεγονος ειη, ὅμῃ παντα χρη-
 ματα. Ὡσαυτως δε, ω φιλε Κεβης, και ει
 αποθητικοι μεν παντα, ὅσα τῶ ζην μεταλαβοι,
 επειδη δε αποθανοι, μενοι εν τῶ τῶ σχηματι
 τα τεθνεωτα, και μη παλιν αναβιωσκοιτο· ἀρ'
 ε πολλη ἀναγκη τελευτωντα παντα τεθνεαι,
 και μηδεν ζην; Ει γαρ εκ μεν των αλλων τα
 ζωντα γιγνοιτο, τα δε ζωντα θνησκοι, τις μη-
 χανη μη εχι παντα καταναλωθηναι εις το τεθ-
 ναναι; Ουδε μια μοι δοκει, εφη ὁ Κεβης, ω
 Σωκρατες· αλλα μοι δοκεισ πανταπασιν αλη-
 θη λεγειν. Εσι γαρ, εφη, ω Κεβης, ὡς εμοι
 δοκει, παντος μαλλον ετω· και ἡμεις τα αυ-
 τα ταυτα εχι εξαπατωμενοι ὁμολογημεν· αλλ'
 εσι και τῶ ουτι, και το αναβιωσκεσθαι, και
 εκ των τεθνεωτων τῶς ζωντας γινεσθαι, και
 τῶς των τεθνεωτων ψυχας ειναι· και τῶς μεν
 αγαθῶς αμεινον ειναι, τῶς δε κακαῶς κακιον.
 Και μην, εφη ὁ Κεβης υπολαβων, και κατ'
 ΕΚΕΙ-

ἐκεῖνον γε τὸν λόγον, ὦ Σωκράτης, εἰ ἀληθὴς
 ἐστίν, ὃν σὺ εἰώθας θάματα λέγειν, ὅτι ἡμῖν ἢ μά-
 θησις ἢ αἴτιον τι, ἢ ἀναμνησις τυγχάνει ἕσα,
 καὶ κατὰ τὸτο ἀνάγκη πᾶς, ἡμῶς ἐν προτέρῳ
 τινὶ χρόνῳ μεμαθηκέναι, ἢ νῦν ἀναμνηστικόμε-
 θα. Τὸτο δὲ ἀδύνατον, εἰ μὴ ἢν πᾶς ἡμῶν ἢ
 ψυχὴ, πρὶν ἐν τῷδε τῷ ἀνθρώπινῳ εἶδει γενε-
 σθαι. Ὡςτε καὶ ταυτὴ ἀδύνατον τι εἰσικεν ἢ
 ψυχὴ εἶναι. Ἀλλ', ὦ Κεβης, εἴη ὁ Σιμμίας
 ὑπολάβων, ποῖαι τῶτων αἰ ἀποδείξεις; ὑπομ-
 νησον μὲ' ἔ γάρ σφοδρὰ ἐν τῷ παρόντι μεμ-
 νημαι. Ἐνὶ μὲν λόγῳ, εἴη ὁ Κεβης, καλλίστῳ,
 ὅτι ἐρωτῶμενοι οἱ ἀνθρώποι, ἐὰν τις καλῶς ἐ-
 ρώτῃ, αὐτοὶ λέγῃσι πάντα, ἢ ἔχει. Καίτοι,
 εἰ μὴ ἐτυγχάνει αὐτοῖς ἐπισημὴ ἐνῆσα, καὶ
 ἄρθος λόγος, ἢ αὐ οἴοι τ' ἦσαν τῶτο ποιεῖν.
 Ἐπειτα ἐὰν τις ἐπὶ τὰ διαγράμματα ἀγῆ, ἢ
 ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ἐνταῦθα σφραγίστα κα-
 τηγορεῖ, ὅτι τῶτο ἔτως ἔχει. Εἰ δὲ μὴ ταυτὴ
 γε, εἴη, πείθει, ὦ Σιμμία, ὁ Σωκράτης. σκε-
 ψαι, ἐὰν τῆδε πῆ σοὶ σκαπόμενῳ ξυνοδοῖ. Ἀ-
 πιστεῖς γὰρ δὴ, πῶς ἢ καλεσμένη μαθησις ἀναμ-
 νησις ἐστίν. Ἀπισῶ μὲν ἐγώ', ἢ δ' ὅς ὁ Σιμ-
 μίας, ἔ' αὐτο δὲ τῶτο, εἴη. δεσμαι, μαθεῖν,
 περὶ ἔ' ὁ λόγος, ἀναμνησθῆναι. Καὶ σχεδὸν γε

ἐξ ὧν Κεβησ ἐπεχειρήσε λεγειν, ἤδη μεμνημαι
 και πειδομαι. ἴδεν μιν αν ἦττον ακβοιμι νυν,
 πη ου ἐπεχειρήσας λεγειν. Τηδε εγωγε, η δ'
 ὄς. Ὁμολογημεν γαρ ἤπερ, ει τις τι αναμνη-
 σθησεται, δειν αυτον τῆτο προτερον ποτε επι-
 σασθαι. Πανυ γε, εφη. Αρ' αν και τοδε ὀμο-
 λογημεν, ὅταν ἐπισημη παραγιγνηται τροπω
 τοιωτῶ, αναμνησαι ειναι; λεγω δε τινα τροπον
 τῆτον· εἰς τις τι ἕτερον, η ιδων, η ακβσας,
 η τινα αλλην αισθησαι λαβων, μη μονου εκεινο
 γω, αλλα και ἕτερου εννοση, ε μη ἡ αυτη
 ἐπισημη, ἀλλ' ἄλλη· αρα οχι τῆτο δικαίως λε-
 γομεν, ὅτι ανεμνησθη, ε την εννοιαν ελαβε;
 Πως λεγεις; Ὅσον τα τοιαδε· ἄλλη πε επι-
 σημη ανθρωπε, και λυρας. Πως γαρ ο; Ου-
 κεν αισθα, ὅτι οί ερασαι, ὅταν ιδωσι λυραν,
 η ἱμάτιον, η τι αλλο, οίς τα παιδικα αυτων
 ειωθε χρῆσθαι, πασχῶσι τῆτο· εγνωσαν τε
 την λυραν, και εν τη διανοια ελαβον το εἶδος
 τῆ παιδος, ε ην ἡ λυρα. Τῆτο δ' ειν αναμ-
 νησις. ὡσπερ γε και Σιμμιαν τις ιδων, πολ-
 λακις Κεβητος ανεμνησθη· και αλλα πε μυρια
 τοιαυτ' αν ειη. Μυρια μεντοι η Δια, εφη ὁ
 Σιμμιας. Ουκην, η δ' ὄς, το τοιωτον αναμνη-
 σις τις εσι· μαλιστα μεντοι, ὅταν τις τῆτο πα-
θη

ἢ περὶ ἐκεῖνα, ἃ ὑπο χρόνῳ, καὶ τὰ μὴ ἐπι-
 σκοπεῖν, ἤδη ἐτελεῖτο. Πάνυ μὲν ἔν, εἴη.
 Τι δ'; ἢ δ' ὅς' ἐστὶν ἵππον γεγραμμένον ἰδού-
 ντα, καὶ λυράν γεγραμμένην, ἀνδρῶπι ἀναμνη-
 σθῆναι; καὶ Σιμμίαν ἰδούτα γεγραμμένον, Κε-
 βητος ἀναμνησθῆναι; Πάνυ γε. Οὐκ ἔν καὶ
 Σιμμίαν ἰδούτα γεγραμμένον, αὐτὴ Σιμμίᾳ ἀ-
 ναμνησθῆναι. Ἐστὶ μὲντοι, εἴη. Ἄρ ἔν ἢ κατὰ
 πάντα ταῦτα ζυμβαίνει τὴν ἀναμνησιν εἶναι,
 τὴν μὲν ἀφ' ὁμοίων, τὴν δὲ καὶ ἀπ' ἀνομοίων;
 Ζυμβαίνει. Ἀλλ' ὅταν γε ἀπο τῶν ὁμοίων ἀ-
 ναμνησθῆται τις τι, ἀρ' ἔκ ἀναγκαῖον, τοῦδε
 προσπασχεῖν, ἐννοεῖν, εἴτε τι ἐλλείπει, τῶτο
 κατὰ τὴν ὁμοιότητα, εἴτε μὴ, ἐκεῖνα δ' ἀνεμ-
 νησθῆ; Ἀνάγκη, εἴη. Σκοπεῖ δὴ, ἢ δ' ὅς, εἰ
 ταῦτα ἔτι εἶχει. Φαμέν περ τι εἶναι ἴσον; ἢ
 ξυλον ξυλῶ λέγω, ἢδε λιθον λιθῶ, ἢδ' ἄλλο
 τῶν τοιούτων ἕδεν, ἀλλὰ παρὰ πάντα ταῦτα
 ἕτερον τι, αὐτὸ το ἴσον. Φωμέν τι εἶναι, ἢ
 μὴδεν; Φωμέν τοίνυν τὴν Δια, εἴη ὁ Σιμμίας,
 θαυμασῶς γε. ἢ καὶ ἐπισαμεθα αὐτο, ὃ
 ἐστὶν ἴσον; Πάνυ γε, ἢ δ' ὅς. Πᾶσεν λαβόν-
 τες αὐτὰ τὴν ἐπισήμην; ἀρ' ἔκ, ἐξ ὧν νυν δὴ
 ἐλεγόμεν, ἢ ξυλα, ἢ λιθες, ἢ ἀλλ' ἄττα ἰδού-
 ντες τὰ ἴσα, ἐκ τούτων ἐκεῖνο ἐνενοήσαμεν, ἕτε-

ρον ου τῶτων; ἢ ἄλλ' ἕτερον σοι φαίνεται; Σχο-
 πει δὲ καὶ τῆδε. ἀρ' ἔστι μὲν ἴσοι, καὶ ζυ-
 λα ἐνίοτε τὰ αὐτὰ ὄντα, τότε μὲν ἴσα φαίνε-
 ται, τότε δ' ἄρα; Πάνυ μὲν οὖν. Τί δαί; αὐτὰ
 τὰ ἴσα ἐσὶν, ὅτε ἀνίστα σοι ἐφάνη, ἢ ἡ ἰσοτῆς
 ἀνισοτῆς; Οὐδέπω ποτε γέ, ὦ Σωκράτες. Οὐ
 ταυτοῦ ἀρ' ἐσιν, ἢ δ' ὅς, ταῦτα τε τὰ ἴσα,
 καὶ αὐτὸ τὸ ἴσον. Οὐδαμῶς μοι φαίνεται, ὦ
 Σωκράτες. Ἀλλὰ μὴν ἐκ τῶτων γ', ἐφη, τῶν
 ἴσων, ἕτερων ὄντων ἐκεῖνθ, τὴ ἴσῃ, ὅμως αὐτῆ
 τὴν ἐπισημὴν ἐννεονοῦσας τε, καὶ εἰληφῆς; Ἀλη-
 θεσάτα, ἐφη, λέγεις. Οὐκ οὖν, ἢ ὁμοίῳ ὄντος
 τῶταις, ἢ ἀνομοίῳ. Πάνυ γέ, Διαφέρει δὲ
 γ', ἢ δ' ὅς, ἄδεν. Ἐως γὰρ ἂν ἄλλο ἰδῶν,
 ἀπο ταύτης τῆς οὐφῶς ἄλλο ἐννοήσης, εἴτε ἀ-
 νομοίον, εἴτε ὁμοίον, ἀναγκασίον, ἐφη, αὐτὸ
 ἀναμνησὶν γεγρονεναί. Πάνυ μὲν οὖν. Τί δαί
 τοδ'; ἢ δ' ὅς, ἢ πάσχομεν τι τοῖστων περὶ τὰ
 ἐν τοῖς ζυλοῖς τε, καὶ οἷς νῦν δὴ ἐλεγομεν, ἐν
 τοῖς ἴσοις; ἀρα φαίνεται ἡμῖν ἕτως ἴσα εἶναι,
 ὡσπερ αὐτὸ, ὃ ἐσιν ἴσον, ἢ ἄδεν; Καὶ πολυ
 γέ, ἐφη, εὐδεῖ. Οὐκ οὖν ὁμολογοῦμεν, ὅταν τίς
 τι ἰδῶν ἐννοήσῃ. Ὅτι βεβλεταί μὲν τῶτα, ὃ νῦν
 ἐγὼ ὄρω, εἶναι οἷον ἄλλο τι τῶν ὄντων, εὐδεῖ
 δέ, καὶ ἄδυναται τοῖστων εἶναι, οἷον ἐκεῖνο,
 ἀλλ'

ἀλλ' ἐστὶ φαυλοτέρων. ἀναγκαῖον περὶ τὸν τῆς
 ἐνομιᾶς τυχεῖν προεῖδόντα ἐκεῖνο, ὡς φησὶν αὐ-
 τὸ προσεοικέναι μὲν, εὐδαιμονίᾳ δὲ εἶναι. Ἀ-
 ναγκη. Τί ἐν; τὸ τοῖστων πεπονθαμέναι καὶ ἡ-
 μεις, ἢ ἄλλο, περὶ τὰ ἴσα, καὶ αὐτὸ τὸ ἴσον;
 Πάντα πασι γὰρ. Ἀναγκαῖον ἀρα ἡμᾶς προει-
 δεῖναι τὸ ἴσον πρὸ ἐκείνου τὸ χρόνον, ὅτε τὸ πρῶ-
 τον ἰδόντες τὰ ἴσα, ἐνενοήσαμεν, ὅτι οὐρεταί
 μὲν πάντα ταῦτ' εἶναι, οἷον τὸ ἴσον, εἶχει δὲ
 εὐδαιμονίᾳ. Ἐστὶ ταῦτα. Ἀλλὰ μὴν καὶ τὸδε
 ὁμολογούμεν, μὴ ἀλλοθεν αὐτὸ ἐνενοηθῆναι
 μηδὲ δυνατόν εἶναι ἐνενοῆσαι, ἀλλ' ἢ ἐκ τῆς ἰδέας,
 ἢ ἀφ' αἰσθῆσαι, ἢ ἐκ τίνος ἀλλῆς τῶν αἰσθησεῶν
 ταύτων δὲ πάντα ταῦτα λεγῶν. Ταύτων γὰρ
 εἰσὶν, ὡς Σωκράτης, πρὸς γὰρ ὁ βιβλῆται δὴλω-
 σαι ὁ λόγος. Ἀλλὰ μὴν δὲ ἐκ γὰρ τῶν αἰσθη-
 σεῶν δεῖ ἐνενοῆσαι, ὅτι πάντα τὰ ἐν ταῖς αἰσ-
 θήσεσιν ἐκεῖνος τὸ οὐρεταί τὰ ὅ ἐστιν ἴσον, καὶ
 αὐτὰ εὐδαιμονία εἰσὶν. ἢ πῶς λεγόμεν; Οὐ-
 τῶ. Πρὸ γὰρ τὸ ἀρξασθαι ἡμᾶς ὄραν, ἢ αἰ-
 σθῆσαι, καὶ τὰλλα αἰσθάνεσθαι, τυχεῖν εἶδει
 περὶ εὐληφῶτας ἐπιστήμην αὐτὰ τὰ ἴσα, ὅ, τί εἰσὶν,
 εἰ ἐμελλόμεν τὰ ἐκ τῶν αἰσθησεῶν ἴσα ἐκείσε
 ἀνοῖσθαι, ὅτι προδύμεται μὲν πάντα τὰ τοιαῦ-
 τὰ εἶναι, οἷον ἐκεῖνο, ἐστὶ δὲ αὐτὰ φαυλοτέρα.

Αναγκη εκ των προειρημενων, ω Σωκρατες,
 Ουκιν γενομενοι ευδus εωρωμεν τε, και ηκο-
 μεν, και τας αλλας αισθησεις ειχομεν. Πανυ
 γε. Ειδει δε γε, φαμεν, προ τωτων την τω ισθ
 επισημην ειληφεναι. Ναι. Πριν γενεσθαι αρα,
 ως εοικεν, αναγκη ημιν αυτην ειληφεναι. Εοι-
 κεν. Ουκιν ει μεν λαβοντες αυτην προ τω γε-
 νεσθαι, εχοντες εγενομεθα, ηπισαμεθα και
 πριν γενεσθαι, και ευδus γενομενοι, ε μονον
 το ισου, και το μειζον, και το ελαττον, αλλα
 και ζυμπαυτα τα τοιαυτα. Ου γαρ περι τω
 ισθ νυν ο λογος ημιν μαλλον τι, η και περι αυ-
 τω τω καλω, και αυτω τω αγαθω, και δικαιοσ, και
 οσισ, και, οπερ λεγω, περι απαντων, οισ
 επισφραγιζομεθα το ο εσι, και εν ταισ ερωτη-
 σεσιν ερωτωντες, και εν ταισ αποκρισεσιν απο-
 κρινομενοι. ως αναγκαιου ημιν ειναι, τωτων
 απαντων τωσ επισημασ προ τω γενεσθαι ειληφε-
 ναι. Εσι ταυτα. Και, ει μεν γε λαβοντες
 μη εκαστοτε επελελησμεθα, ειδοτες και γινε-
 σθαι, και και δια βιβ ειδεναι. Το γαρ ειδεναι
 τωτ εσι, λαβοντα τω επισημην εχειν, και μη
 απολωλεκεναι. η ε τωτο ληθην λεγομεν, επι-
 σημησ αποβολην; Παντως δηπε, εφη, ω Σω-
 κρατες. Ει δε γε, ομαι, λαβοντες πριν γε-
 νεσθαι,

νεσθαι, γιγνομενοι απαλεσαμεν, ὑπερον δε ταις
 αισθητησι χρωμενοι περι αυτα εκεινας αναλαμ-
 βανομεν τας επισημιας, ὡς ποτε και πριν ειχο-
 μεν, ἀρ' εἴχ', ὁ καλῶμεν, μανθανειν, οικειαν
 αν επισημην αναλαμβάνειν ειη, τῆτο δε πρ-
 αναμνησκεισθαι λεγοντες, ορθως αν λεγομεν;
 Πανυ γε. Δυνατον γαρ δη τῆτο γ' εφανε, αι-
 σθημενον τι, η ιδοντα, η ακουσαυτα, η τινα
 αλλην αισθησιν λαβοντα, ἕτερον τι απο τῆτω
 εννοησαι, ὁ επελελησῶ, ὡ τῆτο επλησιαζεν,
 ανομοιον ον, η ὁμοιον. Ὡσε, ὅπερ λεγω,
 δυνει θατερον, ητοι επισαμενοι γε αυτα γεγυνα-
 μεν, και επισαμεθα δια βιβ παντες, ἢ ὑπερον,
 ὅς φαμεν μανθανειν, ἔδεν αλλ' η αναμνησ-
 κονται ἔτοι' και ἡ μαθησις αναμνησις αν ειη.
 Και μαλα δη ἔτως εχει, ὡ Σωκρατες. Ποτε-
 ρον εν αἰρει, ὡ Σιμμια, επισαμενος ἡμους γε-
 γονεναι, η αναμνησκεισθαι ὑπερον, ὡν προτε-
 ρον επισημην ειληφοτες ημεν; Ουκ εχω, ὡ
 Σωκρατες, εν τῶ παροντι ἐλεσθαι. Τι δαι;
 τῆτο εχεις ἐλεσθαι; και πη σοι δοκει περι αυ-
 τῆ; Ανηρ επισαμενος, περι ὡν επισαται, εχει
 αν δυναι λογον, η ε; Πολλη αναγκη, εφη,
 ὡ Σωκρατες. Η και δοκῶσι σοι παντες εχειν
 ἔδοναι λογον περι τῆτων, ὡν νυν δη ελεγόμεν;

Βελοι-

Βυλομην μὲντ' αὖ, εφη ὁ Σιμμίας· ἀλλὰ πο-
 λυ μάλλον φοβῆμαι, μὴ αὐριον τημιαδε βιετι
 ἢ ἀνδρωτων κδεις ἀξίως οἶος τε τῆτο ποιησαι.
 Ουκ ἀρα δοκῶσι σοι επισασθαι γε, εφη, ὡ
 Σιμμιά, παντες αὐτα. Ουδαμῶς. Αναμιμνη-
 σκονται· ἀρα, ποτε ἄ εμαδον. Αναγη. Πο-
 τε λαβουσαι αἱ ψυχαι ἡμων τιν επισημην; ου
 γαρ δῆ, ἀφ' ἧ γε ἀνδρωτοι γενοαμεν. Ου
 δῆτα. Προτερον ἀρα. Ναι. Ἦσαν ἀρα, ὡ
 Σιμμια, αἱ ψυχαι και προτερον, πριν ειναι ἐν
 ἀνδρωτου ειδει, χωρις σωματος, και φρονη-
 σιν ειχον· εἰ μὴ ἀρα γινομενοι λαμβανομεν,
 ὡ Σωκρατες, ταυτας τας επισημας· ἕτος γαρ
 λειπεται ἐτι ὁ χρονος. Εἰεν, ὡ ἑταιρε. Α-
 πολλυμεν δε αυτας ἐν ποιῶ ἀλλῳ χρονῳ; ου
 γαρ δῆ εχοντες γε αυτας γινομεθα, ὡς ἀρτι
 ὠμολογησαμεν. ἢ ἐν τῶτο ἀπολλυμεν, ὡπερ
 και λαμβανομεν; ἢ εχεις ἀλλον τινα εἰπειν
 χρονον; Ουδαμῶς, ὡ Σωκρατες· ἀλλ' ἐλα-
 θον εμαυτον ουδεν εἰπων. Ἀρ' οὐν ἕτως εχει,
 εφη, ἡμιν, ὡ Σιμμια; εἰ μὲν εσιν, ἄ θρυλλου-
 μεν αἰε, καλον τε τι, και ἀγαθον, και πασα
 ἢ τοιαυτη ουσια, και ἐπὶ ταυτην τα ἐκ των
 αἰσθησεων παντα ἀναφερομεν, ὑπαρχουσιν
 προτερον ἀνευρισκοντες ἡμετεραν ουσαν, και
 ταυτα

ταυτα εκεινη απεικαζομεν' αναγκαιον, ετως
 ωσπερ και ταυτα εινυ, ετω και την ημετεραν
 ψυχην ειναι, και πριν γεγονεαι ημας· ει δε
 μη εσι ταυτα, αλλωσ αν ο λογος ετος ειρημενος
 ειη. Αρ' ετως εχει, και ιση αναγκη, ταυτα
 τε ειναι, και τας ημετερας ψυχας, πριν και
 ημας γεγονεαι· και ει μη ταυτα, αυδε ταδε;
 'Υπερφωσ, ω Σωκρατες, εφη ο Σιμμιασ, δο-
 κει μοι η αυτη αναγκη ειναι· και εισ καλον
 γε καταφευγει ο λογος, εισ το ομοιωσ ειναι,
 την τε ψυχην ημων, πριν γενεσθαι ημασ, και
 την υσιαν, ην συ νυν λεγεισ. Ου γαρ εχω
 εγωγε υδεν ετω μοι εναργες ον, ωσ τωτο, το
 παντα τα τοιαυτα ειναι ωσ οϊον τε μαλισα,
 καλον τε, και αγαθον, και ταλλα παντα, ο
 συ νυν δη ελεγες· και εμοιγε ικανωσ αποδε-
 δεικται. Τι δαι δη; Κεβητι; εφη ο Σωκρα-
 τησ· δει γαρ και Κεβητα παιδειν. 'Ικανωσ,
 εφη ο Σιμμιασ, ωσ εγωγε ομαι· καιτοι κερ-
 τρωτατοσ ανθρωπων εσι προς το απισειν τοισ
 λογοισ· αλλ' ομαι κι ενδεωσ τωτο παπεισθαι
 αυτον, οτι, πριν γενεσθαι ημασ, ην ημων η
 ψυχη. Ει μεντοι, και επειδαν απαθανωμεν,
 ετι εσαι, υδ' αυτω μοι δοκει, ω Σωκρατες,
 εφη, αποδεδειχθαι, αλλ' ετι ενεσηκεν, ο νυν

δι Κεβης ελεγε, το των πολλων, οπως μη α-
 μα, αποθησκοντος τς ανθρωπς, διασκοεδαν-
 υται η ψυχη, και αυτη τς ειναι τστο τελος
 η. Τι γαρ κωλυσι, γινεσθαι μεν αυτην, και
 ξυνησασθαι, αλλοθεν ποθεν, και ειναι, πριν
 και εις ανθρωπειον σωμα αφικεσθαι· επειδαν
 δε αφιηται, και απαλλαττηται τστος, τοτε
 και αυτην τελευταν, ~~και αυτην τελευτην~~, και
 διαφθειρεσθαι; Ευ λεγεις, εφη, ω Σιμμια, ο
 Κεβης. Φαινεται γαρ, ωσπερ ημιου, αποδε-
 χεισθαι, ε'δει, οτι, πριν γενεσθαι ημας, ην
 ημων η ψυχη· δειν δε προσαποδειξαι ετι, ει,
 και επειδαν αποθανωμεν, υδεν ηττον εσαι,
 πριν γενεσθαι, ει μελλει τελος η αποδειξις εξειν.
 Αποδεδεικται μεν, εφη, ω Σιμμια τε και Κε-
 βης, ο Σωκρατης, και νυν, ει θελετε ξυνη-
 ναι τστον τε του λογον εις ταυτον, και αν προ
 τστος ωμολογησαμεν, το γινεσθαι παν το ζων
 εκ τς τεθνεωτος. Ει γαρ εσιν η ψυχη και
 προτερον, αναγκη δ' αυτη, εις το ζην ιση τε,
 και γινομενη, μηδαμοθεν αλλοθεν, η εκ θανα-
 τς τε, και εκ τς τεθνασαι, γινεσθαι· πως
 εκ αναγκη, αυτην, και επειδαν αποθανη, ει-
 ναι, επειδη γε δει αυδις αυτην γινεσθαι; Α-
 ποδεδεικται μεν εν, οπερ λεγεται και νυν. Ο-
 μως

μως δε μοι δοκεις συ τε, και Σιμμιας, ηδεωσ
 αν και τϋτον διαπραγματευσασθαι τον λογον
 ετι μαλλον, και δεδιεναι το των παιδων, μη
 ωσ αληθωσ ο ανεμος αυτην εκβαινεσαν εκ τϋ
 σωματος διαφυσα, και διασπεδανυσιν· αλλωσ
 τε και οταν τυχη τις, μη εν νηνεμα, αλλ' εν
 μεγαλω τινι πνευματι, αποδησικων. Και ο
 Κεβης επιγελασασ, 'Ωσ δεδιωτων, εφη, ω Σω-
 κρατες, πειρω αναπειθειν· μαλλον δε μη ωσ
 ημων δεδιωτων. Αλλ' ισωσ ενι τις και εν ημων
 παισ, οσισ τα τοιαυτα φοβεται. Τϋτον εν
 πειρωμεθα, πειθειν, μη δεδιεναι τον θανατον,
 ωσπερ τα μορμολυκεια. Αλλα χρη, εφη ο
 Σωκρατης, επαδειν αυτω εκασησ ημερασ, εωσ
 αν εξιασθται. Ποθεν εν, εφη, ω Σωκρατης,
 των τοικτων αγαθων επωδον ληψομεθα, επειδι
 συ, εφη, ημωσ απολειπεισ; Πολλη μεν η 'Ελ-
 λασ, εφη, ω Κεβης, εν η ενεισι πϋ αγαθα
 ανδρες· πολλα δε και τα των βαρβαρων γενη'
 εσ παντασ χρη διερευσασθαι, ζητηντασ τοικτων
 επωδον, μητε χρηματων φειδομενεσ, μητε πο-
 νων· ωσ εκ εσιν, εισ ο, τι αν επικαιροτερον
 αναλυσκοιτε χρηματα. Ζητειν δε χρη και αυ-
 τωσ μετ' αλληλων· ισωσ γαρ αν εδε ραδειωσ
 ευροιτε μαλλον ημων δυναμενεσ τϋτο ποιειν.

Αλλα

Ἄλλα ταυτὰ μὲν δὴ ὑπάρξει, εἴη ὁ Κεβησι
 Ὅθεν δὲ ἀπελιπόμεν, ἐπανελθόμεν, εἰ σοὶ ἤ-
 δοκῆν ἐσιν. Ἄλλα μὴ ἠδομένω γε πῶς γὰρ
 ἐμελλεῖ; Καλῶς, εἴη, λέγει. Οὐκὲν τό-
 ιονδε τι, ἢ δ' ὅς ὁ Σωκράτης, δεῖ ἡμᾶς ἀνερε-
 σθαι ἑαυτὰς, τῷ ποῖω τινὶ ἀρχὴ προσήκει τῆτο
 το παῖδος πασχέιν, το διασκεδανυσθαι, καὶ
 ὑπὲρ τῆ ποῖω τινος δεδιδεῖναι, μὴ παθῆ αὐτοῦ,
 καὶ τῷ ποῖω τινὶ καὶ μετὰ τῆτο αὐ ἐπισκε-
 ψασθαι, ποτερον ἢ ψυχῆ ἐστὶ καὶ ἐκ τῆτων
 θάρσειν, ἢ δεδιδεῖναι, ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας ψυχῆς.
 Ἀληθῆ, εἴη, λέγει. Ἀρ' ἐν τῷ μὲν ζῦντεθεν-
 τι τε, καὶ ζῦνδετω ὄντι, φύσει προσήκει τῆτο
 πασχέιν, διαίρεθῆναι ταυτῆ, ὑπὲρ ζῦντεθεν
 εἰ δὲ τι τυγχάνει ὄν ἀζῦνδετον, τῆτω μόνω
 προσήκει μὴ πασχέιν ταυτῆ, εἴτερ τῷ ἄλλω;
 Δοκεῖ μοι, εἴη, ὅτως ἐχειν, ὁ Κεβησι. Οὐ-
 κὲν, ἄτερ αἰε κατὰ ταυτῆ καὶ ὡσαυτῶς ἐχει,
 ταυτῆ μαλίστα εἰκος εἶναι τῆ ἀζῦνδετῆ. τῆ
 δε ἄλλοσ' ἄλλως, καὶ μηδεποτε κατὰ ταυτῆ,
 ταυτῆ δε εἶναι ταζῦνδετῆ. Ἐμοιγε δοκεῖ ὅ-
 τως. Ἰωμὲν δὴ, εἴη, ἐπὶ ταυτῆ, εἴη ἄτερ ἐν
 τῷ ἐμπροσθεν λόγῳ. Ἀυτῆ ἢ ἄσῆ, ἢς λόγον
 διδομέν τῆ εἶναι, καὶ ἐρωτῶντες, καὶ ἀπακρι-
 νομένοι, ποτερον ὡσαυτῶς αἰε ἐχει κατὰ ταυ-
 τῆ,

τα, η αλλοτ' αλλως; Αυτό το ίδιον, αυτο το
 καλον, αυτο εκασον, ὁ ἐστὶ το ον, μηποτε με-
 ταβολην και ἡντινων ενδεχεται; η αι αυτων
 εκασον, ὁ ἐστὶ μονοειδές ον, αυτα καδ' αυτο
 ὡσαυτως κατα ταυτα εχει, και εδποτε εδα-
 μη εδαμως αλλοιωσιν εδεμιαν ενδεχεται; Ὠ-
 σαυτως, εφη, αναγκη, ὁ Κεβης, και κατα τα
 αυτα εχειν, ω Σωκρατες. Τι δαι; των πολ-
 λων καλων, οἶον ανδρωπων, η ἰππων, η ἡμα-
 τιων, η αλλων ὠντινωνου τοιςτων, ισων, η κα-
 λων, η παντων των εκεινοις ὀρωννυμων, αρα
 κατα τα αυτα εχει; η παν εναντιον εκεινοις,
 ετε αυτα αυτοις, ετε αλληλοις εδεποτε, ὡς
 επος ειπεν, εδαμως κατα ταυτα εσιν; Ου-
 τως αν, εφη, ταυτα, ὁ Κεβης, εδεποτε ὡ-
 σαυτως εχει. Ουκην τῆτων μεν καιν ἀψαιο,
 καιν ιδοις, καιν ταις αλλαις, αισθησεσιν αισθοιο
 των δε κατα ταυτα εχοντων εκ εσιν, ὅτω ποτ'
 αν αλλω επιλαβοιο, η τω της διανοιας λογι-
 μω; αλλ' εσιν αειδη τα τοιαυτα, και εκ ὄρα-
 ται; Πανταπασι, εφη, αληθη λεγεις. Ὡ-
 μεν εν βηλει, εφη, δυο ειδη των οστων, το μεν
 ὄρατον, το δε αειδες; Ὡμεν, εφη. Και το
 μεν αειδες, αι κατα τα αυτα εχον, το δε ὄ-
 ρατον, μηδεποτε κατα ταυτα; Και τῆτο, εφη,

F

᾿Ωμεν.

ζωμεν. Φερε δη, η δ' ος, αλλο τι ημων αυ-
 των, η το μεν, σωμα εσι, το δε, ψυχη;
 Ουδεν αλλο, εφη. Ποτερω εν ομοιοτερον τω
 ειδει φαιμεν αν ειναι, και ξυγγενεσερον, το
 σωμα; Παντι, εφη, τστο γε δηλον, οτι τω
 ορατω. Τι δαι; η ψυχη ορατον, η ακειδες;
 Ουχ υπ' ανθρωπων γε, ω Σωκρατες, εφη.
 Αλλα μη ημεις γε τα ορατα, και τα μη, τη
 των ανθρωπων φυσει ελεγομεν; η αλλη τινη οι-
 ει; Τη των ανθρωπων. Τι εν περι ψυχης
 λεγομεν; ορατον ειναι, η ορατον; Ουχ
 ορατον. Ακειδες αρα. Ναι. Ομοιοτερον αρα
 ψυχη σωματος εσι τω, ακειδει, το δε τω ορατω.
 — Πασα αναγκη, ω Σωκρατες. Ουκην και τοδε
 παλαι ελεγομεν, οτι η ψυχη, εταν μεν τω σω-
 ματι προσχρηται εις το σκοπειν τι, η δια τσ
 οραν, η δια τσ ακκειν, η δι αλλης τινος αι-
 σθησεως· τστο γαρ εσι το δια τσ σωματος, το
 δι' αισθησεως, σκοπειν τι· τοτε μεν ελκεται
 υπο τσ σωματος εις τα εδεποτε κατα ταυτα
 εχοντα· και αυτη πλαναται, και ταραττεται,
 και ιλιγγια, ωσπερ μεδυσα, ατε τοιατων εφα-
 πτομενη; Πανυ γε. Οταν δε γε αυτη καθ'
 αυτην σκοπη, εκεισε οικηται, εις το καθαρον
 τε, και αιον, και αθανατον, και ωσ αυτως
 εχον

εχόν· και, ὡς ζυγγοῦς ἕσα αὐτῆ, αἰ μετ'
 ἐκείνῃ τε γίνεταί, ὅταν περ αὐτῆ καθ' αὐτῆν
 γενῆται, και εἴη αὐτῆ· και πεπαυταί τε τῷ
 πλάνῃ, και περι ἐκεῖνα αἰ κατὰ ταῦτα ὡ-
 σαυτῶς εχει, ἄτε τοιούτων εφαπτομένη· και
 τῆτο αὐτῆς τῷ παθῆμα φρονήσις κεκλήται.
 Πανταπασι, εφη, καλῶς και ἀληθῆ λεγεις,
 ὦ Σωκράτες. Ποτέρῳ ἔν αν σοι δοκεί τῷ εἰ-
 δεῖ, και ἐκ τῶν προσθεν, και ἐκ τῶν νῦν λεγο-
 μένων, ἡ ψυχή ὁμοιωτερον εἶναι, και ζυγο-
 νεσερον; Πας αν, εμοιογε δοκεί, η δ' ὅς, ζυγο-
 χωρησαι, ὦ Σωκράτες, ἐκ ταυτῆς τῆς μεθοδα,
 και ὁ δυσμαθεσάτος, ὅτι ὅλω και παντὶ ὁμοιο-
 τερον εἶναι ἡ ψυχή τῷ αἰ ὡσαυτῶς εχοντι μαλ-
 λογ, η τῷ μη. Τί δαι; τῷ σωμα; Τῷ ἑτε-
 ρῳ. Ὅρα δη και τῆδε, ὅτι, ἐπειδαν ἐν τῷ
 αὐτῷ ὡσι ψυχή και σωμα, τῷ μεν δαλευειν,
 και ἀρχεσθαι, ἡ φύσις προσταττει, τῆ δε ἀρ-
 χειν, και δέσποζειν· και κατὰ ταῦτα αν πο-
 τερον σοι δοκεί ὁμοιον τῷ θεῷ εἶναι, και πο-
 τερον τῷ θνητῷ; η ε δοκεί σοι τῷ μεν θεῷ
 οἶόν ἀρχειν τε, και ἡγεμονεῦειν, πεφυκεναί,
 τῷ δε θνητοῦ ἀρχεσθαι τε, και δαλευειν; Ε-
 μοιογε. Ποτέρῳ ἔν ἡ ψυχή εοικε; Δηλα δη,
 ὦ Σωκράτες, ὅτι ἡ μεν ψυχή τῷ θεῷ, τῷ δε

σωμα τῷ θνητῷ. Σκοπεῖ δὴ, εἶπεν, ὦ Κεβης,
 εἰ ἐκ πάντων τῶν εἰρημενῶν ταδε ἡμῖν ζυμβαί-
 νει, τῷ μὲν θείῳ, καὶ ἀθάνατῳ, καὶ νοσητῷ,
 καὶ μουσείδει, καὶ ἀδιαλυτῷ, καὶ αἰεὶ ὡσαυ-
 τῶς καὶ κατὰ ταῦτα ἐχόντι ἑαυτῷ, ὁμοιοτα-
 τόν εἶναι τὴν ψυχὴν· τῷ δ' ἀνθρώπινῳ, καὶ
 θνητῷ, καὶ ἀνοητῷ, καὶ πολυείδει, καὶ δια-
 λυτῷ, καὶ μηδέποτε κατὰ ταῦτα ἐχόντι
 ἑαυτῷ, ὁμοιοτάτον αὐτοῦ εἶναι τὸ σῶμα. Ἐχο-
 ρομεν τε παρα ταῦτα ἄλλο λεγέειν, ὦ φίλε Κε-
 βης, ὡς ἔχει ἕως ἔχει; Οὐκ ἐχομεν. Τί ἔστι
 τῶν ἕως ἐχόντων, ἀρ' ἔχει σωματι μὲν τα-
 χυ διαλυεσθαι προσήκει· ψυχῇ δὲ αὐτοῦ τοπα-
 ρατὰν ἀδιαλυτῶν εἶναι· ἢ ἐγγυς τι τῶν; Πῶς
 γὰρ ἔστι; Ἐνοεῖς ἔστι, εἶπεν, ὅτι, ἐπειδὴν ἀπο-
 θνήσκῃ ὁ ἀνθρώπος, τὸ μὲν ὄρατον αὐτοῦ, σῶμα,
 καὶ ἐν ὄρατῷ κείμενον, ὃ δὴ νεκρῶν καλεῖται,
 ὡς προσήκει διαλυεσθαι, καὶ διαπιπτέειν, καὶ
 διαπνεῖσθαι, ἐκ εὐδύς τῶν ἕδων πεπονητῶν,
 ἀλλ' ἐπιεικῶς συχνὸν ἐπιμένει χρόνον· εἰ μὲν
 τις καὶ χαριεντῶς ἐχὼν τὸ σῶμα τελευτήσῃ,
 καὶ ἐν τῇ αὐτῇ ὥρᾳ καὶ πανυ μαλακῶς. Ἐπιπέ-
 στον γὰρ τὸ σῶμα, καὶ ταριχεύθῃ, ὡς περ οἱ
 ἐν Αἰγυπτῷ ταριχεύθεντες, ὀλίγῳ ὄλον μένει
 ἀμυχανόν, ὅσον χρόνον· εἰ μὴ δὲ μερῶν τῶν σω-
 ματος,

ματος, και εαν σαπη, οσα τε και νευρα, και
 τα τοιαυτα παντα, ὁμως, ὡς επος ειπειν, α-
 θανατα εσιν. η 8; Ναι. Ἡ δὲ ψυχη αρα
 το αειδες, το εις ταιστον τοπον ἑτερον οιχομε-
 νον, γενναιον, και καθαρον, και αειδη, εις
 Λιδα, ὡς αληθως, παρα τον αγαθον και φρο-
 νιμον θεον· οί, αν θεος εδελη, αυτικα και
 τη εμη ψυχη ιτεον· αυτη δε δη ἡμιν ἡ τοιου-
 τη, και ετω πεφυκκια, απαλλαττομενη τε σω-
 ματος, ευδus διαπεφυσηται και απολωλεν, ὡς
 φασιν οί πολλοι ανθρωποι; Πολλα γε δι, ω
 φιλε Κεβης τε και Σιμμια! αλλα πολλω μαλ-
 λον ὡδε εχει· εαν μεν καθαρα απαλλαττητα,
 μηδεν τε σωματος ξυνεφελικσσα, ατε υδεν κοι-
 νωνσσα αυτω εν τω βιω εκσσα ειναι, αλλα
 φευγσσα αυτο, και ξυνηδραιοσμενη αυτη εις αυ-
 την, ατε μελετωσα αει τστο· τστο δε υδεν
 αλλα εσιν, η ορθως φιλοσοφσσα, και τω οντι
 τεθναναι μελετωσα εραδιως. η 8 τστ' αν ειη
 μελετη θανατα; Πανταπασι γε. Ουκεν ετω
 μεν εχσσα, εις το ὁμοιον αυτη, το αειδες, α-
 περχεται, το θειον τε, και αθανατον, και
 φρονιμον· οί αφικομενη ὑπαρχη αυτη ευδαι-
 μοιι ειναι, πλανης, και αγνοιας, και φοβων,
 και αγριων ερωτων, και των αλλων κακων των

ανθρωπειων, απηλλαγμενη· ὡσπερ δε λεγεται
 κατα των μεμνημενων, ὡς αληθως του λοιπου
 χρονου μετα θεων διαγσσα. Οὕτω φαμεν, ὡ
 Κεβης, ἢ αλλως; Οὕτω νη Δία, εφη ὁ Κε-
 βης. Εαν δε γε, οἰμαι, μειμασμενη και ακα-
 ρατος τῃ σωματος απαλλαττηται, ἄτε το
 σωματι αει ζυνθσα, και τῆτο θεραπευσσα και
 ερωσα, και γεγοτημενη ὑπ' αυτη, ὑπο τε
 των επιθυμιων και ἡδονων, ὡσε μηδεν αλλο δο-
 κειν ειναι αληθες, αλλ' ἢ το σωματοειδες, ἢ
 τις αν ἀφαιτο, και ἰδοι, και ποιοι, και φαγοι
 και προς τα Αφροδισια χρησηται· το δε τοις
 σιμασι σιοτωδες και αειδες, νοητον δε και φι-
 λοσοφια ἀίρετον, τῆτο δε ειδικμενη μισειν τε,
 και τρεμειν, και φευγειν· ἔτω δὴ εχθσαν οἰει
 ψυχην αυτην καθ' αυτην ειλικρινη απαλλαξ-
 σθαι; Ουδ' ὀπωστιον, εφη. Αλλα διειλημμε-
 νην γε οἰμαι ὑπο τῃ σωματοειδῃ, ὃ αυτη ἢ ὀ-
 μιλια τε, και ζυνθσια, τῃ σωματος, δια το
 αει ζυνειναι, και δια την πολλην μελετην, ενε-
 ποιητε ζυμφυτον. Πανυ γε. Εμβριδες δε γε,
 ὡ φιλε, τῆτο οισθαι χρῆ ειναι, και βαρυ,
 και γεωδες, και ὄρατον· ὃ δὴ και εχθσα ἢ
 τοιαυτη ψυχη, βαρυνεται τε, και ἐλκεται πα-
 λιν εις τον ὄρατον τοπον, φῶβω τῃ κειδῃς τε,

και

και Λίδα, ὡς περ λέγεται, περὶ τὰ μνηματα
 τε, και τὰς τάφους, κυλινδρῆν· περὶ ἃ δὴ
 και ὠφθη αὐτὰ ψυχῶν σκιοειδῆ φαντασματα,
 οἷα παρεχονται οἱ τοιαυτὰ ψυχαι εἰδῶλα, αἱ
 μὴ καθαρῶς ἀπολυθεισαι, ἀλλὰ τὰ ὄρατα με-
 τεχῆσαι· διο και ὄρονται. Εἰκος γε, ὦ Σω-
 κρατες. Εἰκος μεντοι, ὦ Κεβης, και ἔτι γε
 τὰς τῶν ἀγαθῶν ταυτὰς εἶναι, ἀλλὰ τὰς τῶν
 φαυλῶν, αἱ περὶ τὰ τοιαυτὰ ἀναγκαζονται
 πλανασθαι, διήν τινασαι τῆς προτερᾶς τροφῆς,
 κακῆς ἔσης· και μεχρὶ γε τὰτὰ πλανωνται,
 ἕως ἀν τῆ ζυεπακολοθῆντος τῆ σωματοειδὸς
 ἐπιθυμια πάλιν ἐνδεθῶσιν εἰς σῶμα. Ἐνδύονται
 δε, ὡς περ εἰκος, εἰς τὰ τοιαυτὰ ἡδῆ, ὅποια
 αὐτὰ ἀν και μεμελετηκῆναι τυχῶσιν ἐν τῷ βίῳ.
 Τὰ ποια δὴ ταυτὰ λέγεις, ὦ Σωκρατες; Οἷον,
 τὰς μὲν γαστριμαργιας τε, και ὕβρεις, και φι-
 λότησιας, μεμελετηκοτας, και μὴ διεύλαβημε-
 νας, εἰς τὰ τῶν οἴων γενῆ, και τῶν τοιστῶν
 θηριῶν, εἰκος ἐνδύεσθαι. ἢ ἄν οἱεῖ; Πάνυ
 μὲν ἐν εἰκος λέγεις. Τὰς δε γε ἀδικιας τε,
 και τυραννιδας, και ἀρπαγας, προτετιμηκο-
 τας, εἰς τὰ τῶν λυκῶν τε, και ἰερῶν, και
 ἰκτινῶν, γενῆ. ἢ ποι ἀν ἀλλοσε φαίμεν τὰς
 τοιαυτὰς ἱεναι; Ἀμελεῖ, ἐφῆ ὁ Κεβης, εἰς τὰ

τοιαυτα. Ουκην, η δ' ὅς, δηλα δη και ταλ-
 λα, οί αν ἐκαση οί κατα τας αυτων ὁμοιοτη-
 τας της μελετης. Δηλου δη, εφη' πως δ' ε;
 Ουκην ευδαιμονεσασται, εφη, και τεκτων εισι,
 και εις βελτισον τοπον ιοντες, οί την δημοτικην
 τε, και πολιτικην, αρετην επιτετηδευκοτες, ην
 δη καλῶσι σωφροσυνην τε, και δικαιοσυνην, εξ
 εθῶς τε, και μελετης, γεγονυιαν, ανευ φιλο-
 σοφιας τε, και νβ. Πη δη ἔτοι ευδαιμονεσα-
 ται; Ὅτι τῶτας εικος εστιν εις ταιστον παλιν
 αφικνεισθαι πολιτικον και ἡμερον γενος, η πα
 μελιττων, η σφληκων, η μυρμηκων, η και εις
 ταυτον γε παλιν το ανθρωπινον γενος, και γιγ-
 νεσθαι εξ αυτων ανδρας μετρικῶς. Εικος. Εις
 δε γε θεων γενος μη φιλοσοφησαντι, και παντε-
 λως καθαρω απιοντι, ε θεμις αφικνεισθαι αλ-
 λω, η τω φιλομαθει' αλλα τῶτων ἐνεκα, ω
 ἑταιρε Σιμμια τε και Κεβης, οί ορθως φιλοσο-
 φαι απεχονται των κατα το σωμα, επιθυμιων
 ἀπασων, και καρτερῶσι, και ε παραδιδασκιν
 αυταις αὐτῶς, ετε, οκοφθοριαν τε, και πε-
 νιαν, φοβημενοι, ὡπερ οί πολλοι και φιλοχρη-
 ματοι, εδε αυ ατιμιαν τε και αδοξίαν μοχθη-
 ριας δεδιότες, ὡπερ οί φιλαρχοι τε, και φι-
 λοτιμοι, επειτα απεχονται αυτων. Ου γαρ
 αν

αν πρόποι, εφη, ω Σωκράτες, ὁ Κεβης. Ου
 μιντοι μια Δια, η δ' ὅς. τοιγαρτοι τῆτοις μεν
 ἀπασιν, εφη, ω Κεβης, εκεινοι, οἰς τι μελει
 της αὐτων ψυχης, αλλα μη σωματα πλαττον-
 τες ζωσι, χαιρειν ειποντες, ε κατα ταυτα πο-
 ρευσονται αυτοις, ὡς εν ειδοσιν, οπη ερχονται·
 αυτοι δε, ἠγμενοι ε δειν εναντιᾶ τη φιλοσοφια
 πραττειν, και τη εκεινης λυσει τε, και καθαρ-
 μω ταυτη τρεπονται, εκεινη ἐπαρμενοι, ἡ εκει-
 νη ὑψηγειται. Πως, ω Σωκράτες; Εγω ερω
 εφη. Γιγνωσικωσι γαρ, η δ' ὅς, οἰ φιλομαθεις,
 ὅτι παραλαβσα αυτων την ψυχην ἡ φιλοσο-
 φια, ατεχνως διαδεδεμενη εν τῶ σωματι, και
 προσκεκολλημενη, αναγκαζομενη δε, ὡσπερ
 δι' εἶργμα, δια τῶτῶ σκοπεισθαι τα οντα, αλ-
 λα μη αυτην δι' αὐτης, και εν παση αμαθια
 κυλινδρομενη, και τῶ εἶργμα την δεινοτητα κα-
 τιδωσα, ὅτι δι' επιθυμιας εσιν, ὡς αν μαλισα
 αυτος ὁ δεδεμενος ζυλληπτωρ ειη τῶ δεδεσθαι·
 ὅπερ εν λεγω, γιγνωσκωσιν οἰ φιλομαθεις, ὅτι
 ἔτω παραλαβσα ἡ φιλοσοφια εχυσαν αυτων
 την ψυχην ηρεμα παραμυθειται, και λυειν ε-
 πιχειρει· ενδεικνυμενη, ὅτι απατης μεν μεση
 ἡ δια των ομματων σκεψις, απατης δε, ἡ δια
 των ωτων, και των αλλων αισθησεων· πειδωσα

δε εκ τῶτων μεν αναχωρειν, ὅσον μη αναγκη
 αὐτοῖς χρησθαι, αυτην δε εις αυτην ξυλλεγε-
 σθαι, και αθροιζεσθαι, παραμελενομενη. πι-
 τευειν δε μηδενι αλλω, αλλ' η αυτην αυτα, ὁ,
 τι αν νοση αυτη καθ' αυτην αυτο καθ' αυτο
 των ουτων· ὁ, τι δ' αν δι' αλλων σκοπη, εν
 αλλοις ου αλλο, μηδεν ηγεισθαι αληθεσ· ειναι
 δε το μεν τοιστον, αισθητον τε, και ὄρατον
 ἢ δε αυτη ὄρα, νοητον τε, και ακειδეს. Ταυτη
 αν τη λυσει εν οιομενη δευ εναντισθαι η τε ὡς
 αληθως φιλοσοφω ψυχη, ἔτως απεχεται των
 ηδωνων τε, και επιθυμιων, και λυπων, και
 φοβων, καθ' ὅσον δυναται, λογιζομενη, ὅτι,
 επειδαν τις σφοδρα ησθη, η φοβηθη, η λυπηθη,
 η επιθυμηση, εδεν τοσβτον κακον επαθεν απ'
 αυτων, ὅσον αν τις σιηθει, οιον, η νοσησας,
 η τι αναλωσας δια τας επιθυμιασ· αλλ', ὁ
 παντων μεγαισον τε κακων, και εσχατον, εστι,
 τῆτο πασχει, και ε λογιζεται αυτο. Τι τῆ-
 το, ω Σωκρατες; εφη ὁ Κυβησ. Ὅτι η ψυχη
 παντος ανθρωπω αναγκαζεται αμα τε ησθηναι,
 η λυπηθηναι, σφοδρα επι τω, και ηγεισθαι, πε-
 ρι ὁ αν μαλισα τῆτο πασχει, τῆτο εναργεσατον
 τε, και αληθεσατον, ειναι, εν ἔτως εχον'
 ταυτα δε μαλισα ὄρατα. η ε; Παιυ γε.
 Ουκων

Ουκ εν τῷ τῷ παθεῖ μαλιστα καταδειται ἡ
 ψυχη ὑπο σωματος. Πως δη; Ὅτι ἐκαστὴ ἡ-
 δογη, και λυπη, ὡσπερ ἦλον εχουσα, προσηλος
 αυτην προς το σωμα, και προσπερονα, και
 ποιει σωματοειδῆ, δοξαζουσαν ταυτα αληθη ει-
 ναι, ἀπερ αν και το σωμα φη. Εκ γαρ τα ὀ-
 μοδοξεν τῷ σωματι, και τοις αυτοις χαιρειν,
 αναγκάζεται, αιμα, ὀμοτροπος τε, και ὀμο-
 τροφος, γινεσθαι, και οἶα μηδεποτε εις Αἶδα
 καθαρωσ αφικεσθαι, ἀλλ' αει αναπλεα τῷ σω-
 ματος ἐξεναι, ὡσε ταχυ παλιν πιπτειν εις
 αλλο σωμα, και, ὡσπερ σπειρομενη, ἐμφυεσ-
 θαι, και εκ τῶτων ἀμοιρος ειναι τις τῷ θεω
 τε, και καθαρο, και μονοειδῆς, ζυγκσιας. Α-
 ληθεατα, εφη, λεγεις, ὁ Κεβης, ὦ Σωκρα-
 τες. Τῶτων τοιουν ἕνεκα, ὦ Κεβης, οἱ δικαι-
 ως φιλομαθεις κοσμοιοι εισι, και ἀνδρειοι, εχ
 ὦν οἱ πολλοι ἕνεκα φασιν. ἢ συ οιοι; Ου γαρ.
 ἀλλ' ἔτω λογισαιτ' αν ἡ ψυχη ἀνδρος φιλοσο-
 φη, και εκ αυ οηθειη, την μεν φιλοσοφίαν
 χρηναι ἑαυτην λυειν, λυσης δε εκεινης, αυτην
 παραδιδουαι ταις ἡδουαις, και λυπαις, ἑαυτην,
 παλιν αυ ἐγκαταδειν, και ἀνηνυτον εργον
 πραττειν, Πηνελοπης τινα ἐναντιωσ ἴσον μετα-
 χειριζομενην· ἀλλα γαληνην τῶτων παρασ-
 κευα-

κευαζύσσα, ἔπομενη τῷ λογισμῷ· καὶ αὖ ἐν
 τῷ ὄντι, τὸ ἀληθές, καὶ τὸ θεῖον, καὶ τὸ
 ἀδόξατον, θεωμένη, καὶ ὑπ' ἐκείνης τρεφόμενη,
 ζῆν τε οἴεται δεῖν ἕως, ἕως αὖ ζῆ, καὶ, ἐπει-
 δαν τελευτήσῃ, εἰς τὸ ζυγγενές, καὶ εἰς τὸ τοι-
 ῶτον, ἀφικομένη, ἀπ' ἀλλήλων τῶν ἀνδρωπίνων
 κακῶν. Ἐκ δὲ τῆς τοιαύτης τροφῆς ἔθεν δεινόν,
 μὴ φοβηθῆ ταῦτα γ' ἐπιτηδεύουσα, ὡς Σιμμία τε
 καὶ Κεβησ, ὅπως μὴ δικοπασθεῖσα ἐν τῇ ἀπα-
 λαγῇ τοῦ σώματος, ὑπὸ τινῶν ἀνεμίῳ διαφυσθ-
 θεῖσα, καὶ διαπταμένη, οἰχῆται, καὶ ἔθεν ἐπι-
 ἔδαμν ἠ. Σιγῇ γὰρ ἐγενετο, ταῦτα εἰπόντος τῷ
 Σωκράτῃ, ἐπὶ πολὺν χρόνον· καὶ αὐτὸς τε
 πρὸς τῷ εἰρημένῳ λόγῳ ἢ ὁ Σωκράτης, ὡς εἶδεν
 ἐφαίνετο, καὶ ἡμῶν οἱ πλείστοι. Κεβησ δὲ καὶ
 Σιμμίας σμικροὶ πρὸς ἀλλήλων διελεγέσθην· καὶ
 ὁ Σωκράτης ἰδὼν αὐτῶν ἤρετο, Τι, εἶπῃ, ὑμῖν
 τα λεχθέντας μὴ δοκεῖ ἐνδεῶς λεχθῆναι;
 Πολλὰς γὰρ δὴ ἐπὶ εἶχει ὑπόψιας, καὶ ἀντιλα-
 βας, εἶγε δὴ τίς αὐτὰ μᾶλλον ἰσχυρῶς διεξίεναι.
 Εἰ μὲν γὰρ τι ἄλλο σκαπεισθόν, ἔθεν λέγω. εἰ
 δὲ περὶ τῶν ἀπορείτων, μὴδὲν ἀποκησῆτε,
 καὶ αὐτοὶ εἰπῆτε, καὶ διεξέλθειν, εἰ πῃ ὑμῖν
 φαίνεται βέλτιον λεχθῆναι, καὶ αὖ καὶ ἐμὲ
 ζυμπαράλαβειν, εἴτι μᾶλλον οἴεσθε μετ' ἐμὲ
 εὐπο-

ευπορησεν. Και ὁ Σιμμίας εφη, Και μὴν, ὦ
 Σωκράτες, ταληθῆ σοι εἶρω· παλαι γὰρ ἡμῶν
 ἑκατέρως ἀπορῶν τὸν ἕτερον προῶδει, καὶ κε-
 λεύει ἐρεσθαι, διὰ τὸ ἐπιθυμεῖν μὲν ἀκκοῖαι,
 οὐκ εἶναι δὲ οὐκ ἔστιν ἀρεχθῆναι, μὴ σοι ἀνδρες ἢ διὰ
 τὴν παρῶσαν ζυμφορᾶν. Καὶ ὅς ἀκκοῖας, ἐγε-
 λασε τε ἡρῆμα, καὶ φησι, Βαβαί, ὦ Σιμμία·
 ἦντι χαλεπῶς ἀν τῆς ἀλλῆς ἀνδρωπῆτος πεισῆσαι,
 ὡς ἂν ζυμφορᾶν ἡγῆμαι τὴν παρῶσαν τυχήν, ὅτε
 γέ μῃδ' ὑμᾶς δυναμῆαι παιθεῖν· ἀλλὰ φο-
 βησθε, μὴ δυσκολώτερον τι νῦν διακείμαι, ἢ
 ἐν τῷ προσθεν βίῳ· καὶ, ὡς εἶπε, τῶν κυκ-
 νῶν δοκῶ φαυλοτέρως ὑμῖν εἶναι τὴν μαντικὴν,
 οἷ, ἔπειδ' αἰσθάνονται, ὅτι δεῖ αὐτῶς ἀποθα-
 νεῖν, ἀδόντες καὶ ἐν τῷ προσθεν χρόνῳ, τότε
 δὴ πλείστα, καὶ μαλιστα, ἀδεσι, γεγηθότες, ὅτι
 μελλῶσι παρὰ τὸν θεὸν ἀπιεῖναι, ἄπερ εἰσι θε-
 ραπόντες. Οἷ δὲ ἀνδρωπῆτοι, διὰ τὸ αὐτῶν θεός
 τῶ θανάτου, καὶ τῶν κυκνῶν καταψευδόνται,
 καὶ φασιν, αὐτῶς, θρηνηντάς τὸν θάνατον, ὑ-
 πο λυπῆς ἐξάδειν· καὶ ἂν λογίζονται, ὅτι εἴδεν
 ὄρνεον ἀδει, ὅταν πεινῆ, ἢ ῥίγοι, ἢ τινὰ ἀλλήν
 λυπῆν λυπῆται, εἴδεν αὐτῆ, ἢ τε ἀνδῶν, καὶ
 χελιδῶν, καὶ ὁ ἐποψ, ἂν δὴ φασὶ διὰ λυπῆν
 θρηνηντῶ ἀδειν· ἀλλ' ὅτε ταῦτα μοι φαίνεται
 λυπῶ-

λυπημένα αδειν, ὅτε οἱ κυκνοὶ· ἀλλ' αἴτε, οἰ-
 μαι, τὸ Ἀπολλωνος οὔτε, μαντικοὶ τε εἰσι,
 καὶ προεϊδοτὲς τὰ ἐν Αἴδῃ ἀγαθὰ, ἀδῆσι τε,
 καὶ τέρπονται, ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαφερόντως,
 ἢ ἐν τῷ προσθεν χρόνῳ. Ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἤ-
 γαμαι ὁμοῦλος τε εἶναι τῶν κυκνῶν, καὶ ἱερός
 τὰ αὐτὰ θεῶ· καὶ ἡ χειρὸν ἐκείνων τὴν μαντι-
 κὴν ἔχειν παρὰ τὴν δεσποτῆ, ἔδε δυσθυμοτερον
 αὐτῶν τε βίᾳ ἀπαλλαττεσθαι. Ἀλλὰ τὴν γε
 ἐνεκα λέγειν τε χρεὶ, καὶ ἐρωτᾶν, ὅ, τι αὐ
 βεβλήσθῃ, εἰς αὐ τοὺς Ἀθηναίων εἰσὶν ἔνδεκα.
 Καλῶς, εἴη, λέγεις, ὁ Σιμμίας· καὶ ἐγὼ τε
 σοὶ ἐρω, ὁ ἀπορω, καὶ αὐ οὐδε, ἢ ἔκ ἀποδέ-
 χεται τὰ εἰρημένα. Ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ, ὦ Σω-
 κράτες, περὶ τῶν τοιούτων ἰσως, ὡσπερ καὶ
 σοὶ· τὸ μὲν σαφὲς εἶδεναι ἐν τῷ νῦν βίῳ, ἢ
 ἀδύνατον εἶναι, ἢ παγχάλεπον τι· τὸ μὲντοι
 αὐτὰ λεγόμενα περὶ αὐτῶν μὴ ἔχι παντι τρο-
 πῷ ἐλεγχεῖν, καὶ μὴ προαφισασθαι, πρὶν αὐ
 πανταχὴ σκόπων ἀπειρη τις, πανυ μαλθακῶς
 εἶναι ἀνδρῶς. Δεῖν γὰρ περὶ αὐτὰ ἐν γε τῶ
 τῶν διαπραξασθαι, ἢ μαθεῖν, ὅπῃ ἔχει, ἢ
 εὔρειν, ἢ, εἰ ταῦτα ἀδύνατον, τὸν γὰρ βελτι-
 σον τῶν ἀνθρωπίνων λόγων λαβόντα, καὶ δυσε-
 ζηλεγκτοτάτον, ἐπὶ τῶν ὀχρῶμενον, ὡσπερ ἐπὶ
 σχε=

σχεδίας, κινδυνευοντα διαπλευσαι τον βιον· ει
 μη τις δυναίτο ασφαλεστρον, και ακινδυνότε-
 ρον, επι βεβαιότερη οχηματος, η λογη θειω
 τινος, διαπορθευθηναι. Και δη και νυν εγω-
 γε εκ επαίσχυνθησομαι ερεσθαι, επειδη και
 συ ταυτα λεγεις, εδε εμαυτον αιτιασομαι εν
 ύστερω χρονω, ότι νυν εκ ειπον, á μοι δοκει.
 Εμοι γαρ, ω Σωκρατες, επειδη και προς εμαυ-
 τον, και προς τονδε, σκοπω τα ειρημενα, ε
 πανυ φαινεται ικανως ειρησθαι. Και ο Σω-
 κρατης, Ισως γαρ, εφη, ω έταιρε, αληθη σοι
 φαινεται· αλλα λεγε, όπη δη εκ ικανως.
 Ταυτη εμοιγε, η δ' ός, ή δη και περι αρμονιας
 αν τις, και λυρας τε, και χορδων, τον αυτον
 τωτον λογον ειποι· ως μεν αρμονια αορατον
 τι, και ασωματον, και παγκαλον τι, και
 θειον, εστι εν τη ηρμοσμενη λυρα· αυτη δ' ή
 λυρα, και αι χορδαι, σωματα τε, και σωμα-
 τσειδη, και ζυγθετα τε, και γεωδη, εστι, και
 τε θηητε ζυγγειη. Επειδαν εν, η καταξη τις
 την λυραν, η διατεμη, και διαρρήξη, τας χορ-
 δας, ειτις διάσχυριζοιτο τω αυτω λογω, ώπερ
 συ, ως αναγκη, ετι ειναι την αρμονιαν οικεινην,
 και μη απολωλენαι· εδεμια γαρ μηχανη αυ
 ειη, την μεν λυραν ετι ειναι, διερεζωγων των
 χορ-

χορδων, και τας χορδας θνητοειδεις εσας, την
 δε αρμονιαν απολωλεναι, την τε Δειξ τε, και
 αδανατα, εμοφυ τε, και ζυγυνη, προτερων
 τε θνητα απολομενην· αλλα φαιη, Αναγκη,
 ετι τε ειναι αυτην την αρμονιαν, και προτερον
 τα ξυλα, και τας χορδας, κατασαπισσεται,
 πριν τι εκεινη παθειν. Και γαρ εν, ω Σω-
 κρατες, ομαι εγωγε, και αυτον σε τωτο εν-
 τεθυμησθαι, οτι τοιτω τι μαλιστα υπολαμβα-
 νομεν την ψυχην ειναι, ωσπερ ενσταμεν τε
 σωματος ημων, και εννεχομεν τε, υπο θερμης
 και ψυχρης, και ξηρης και υγρης και τοιςτων
 τινων κρασιν ειναι, και αρμονιαν αυτων τωτω,
 την ψυχην ημων, επειδαν ταυτα καλως και
 μετρωσ κραθη προς αλληλα. Ει εν τυγχανει
 η ψυχη εσα αρμονια τις, δηλον, οτι, οταν
 χαλασθη το σωμα ημων αμετρωσ, η επιταθη
 υπο νοσων, και αλλων κακων, την μιν ψυχην
 αναγκη ευδus υπαρχει απολωλεναι, καιπερ ε-
 σαν Δειοτατην, ωσπερ και αι αλλαι αρμονιαι,
 αι ε' εν τοις φθογγοις, και εν τοις των δημιουργ-
 γων εργασις πασι. τα δε λειψανα τε σωματος
 εκασθ πολυν χρονον παραμενειν, εως αν, η
 κατακαυθη, η κατασαπι. Ορα εν, προς τω-
 τον τον λογον τι φησομεν, εαν τις αξιοι κρασιν
 εσκαν

ἔσαν τὴν ψυχὴν τῶν ἐν τῷ σώματι ἐν τῷ κα-
 λόμενῳ θανάτῳ πρῶτην ἀπολλύσθαι. Διαβλε-
 ψάμενος ἐν ὃ Σωκράτης, ὡς περὶ τὰ πολλὰ
 εἰώθει, καὶ μειδιάσας, Δικαίη μεντοί, εἶπε,
 λέγει Σιμμίας, εἰ ἐν τις ὑμῶν εὐπωρότερος
 εἴη, τί οὐκ ἀπεκρίνατο; καὶ γὰρ ὁ Φαίλων
 εἰσέειπεν ἀπτόμενῳ τῶ λόγῳ. Δοκεῖ μεντοί μοι
 χρῆναι πρὸ τῆς ἀποκρίσεως ἐτι πρότερον Κεβη-
 τὸς ἀκῶσαι, τί αὐτὸς οὐκ ἐγκαλεῖ τῷ λόγῳ, ἵνα
 χρόνῳ ἐγγενομένῳ βελευσώμεθα, τί εἴρημ' ἐ-
 πιταῖα δὲ ἀκῶσαντας, ἢ ζυγῶσαι αὐτοῖς, εἰ
 τί δοκῶσι προσάδειν, εἰ δὲ μὴ, ἔτιως ἤδη ὑ-
 περδικεῖν τῶ λόγῳ. Ἀλλ' ἀγε δὴ, ἢ δ' ὅς, ὡ
 Κεβης, λέγε, τί ἦν τὸ σε αὐθραττον, ἀπισίαν
 παρεχεῖν; Λέγω δὲ, ἢ δ' ὅς ὁ Κεβης. Ἐμὸς
 γὰρ φαίνεται ἐτι ἐν τῷ αὐτῷ ὁ λόγος εἶναι,
 καὶ, ὅπερ ἐν τοῖς ἐμπροσθεν ἐλεγόμεν, ταῦτον
 ἐγκλήμα εἶχειν. Ὅτι μὲν γὰρ ἠν ἡμῶν ἢ ψυχὴ
 καὶ πρὶν εἶς τὸδε τὸ εἶδος εἶδεν, οὐκ ἀντιτιθε-
 μαι, μὴ οὐκ ἴσως χαριεντώσας, καὶ, εἰ μὴ ἐ-
 παχθεῖς εἶπεν, πάνυ ἰκανῶς, ἀποδείξει-
 θαι. ὡς δὲ καὶ ἀπαθανοντῶν ἡμῶν ἐτι πᾶς ἐστίν,
 οὐ μοι δοκεῖ τῆδε. Ὡς μεντοί οὐκ ἰσχυρότερον
 καὶ πολυχροκώτερον ψυχὴ σώματος, οὐ ζυγῶ-
 σω τῇ Σιμμίᾳ ἀντίληψεν. δοκεῖ γὰρ μοι πᾶσι

τῆτοις πανυ πολυ διαφερειν. Τι εν αν, φαινη
 ὁ λογος, ετι απισεις; επειδη γε ὄρας, αποθα-
 νοντος τε ανθρωπη, το γε ασθενεσερον ετι ου-
 τα δε πολυχρονιωτερον κ δοκει σοι αναγκαιον
 ειναι; ετι σωζεσθαι εν τῆτω τῶ χρονῶ; Προς
 δη τῆτο τοδε επισκεψαι ει τι λεγω· εικονος
 γαρ τινος, ὡς εοικε, καγω, ὡσπερ ὁ Σιμμιας,
 δεσμαι. Εμοι γαρ δοκει ὁμοιω λεγεσθαι ταυ-
 τα, ὡσπερ αν τις περι ανθρωπη ὑφαντη πρεσ-
 βυτη αποθανοντος λεγοι τῆτον τον λογον, ὅτι
 εκ απολωλεν ὁ ανθρωπος, αλλ' εσι πε σωσ
 τεκμηριον δε παρεχοιτο θοικματιον, ὁ ημιτωχε-
 το, αυτος ὑφηναμενος, ὅτι εσι σων, και εκ
 απολωλε· και, ει τις απισων αυτω ανερωτηη,
 ποτερον πολυχρονιωτερον εσι, το γενος ανθρω-
 πε, η ἱματις, εν χρεια τε οντος, και φορε-
 μενῶ αποκριναμενῶ δη τινος, ὅτι πολυ το τε
 ανθρωπη, οιοιτο αποδεδειχθαι, ὅτι παντος ακρα-
 μαλλον ὁ γε ανθρωπος σωσ εσιν, επειδη το ο-
 λιγοχρονιωτερον εκ απολωλε. Το δ', οικμαι,
 ω Σιμμια, εκ ὅτως εχει. Σκοπει γαρ και
 συ, ἄ λεγω· πας γαρ αν ὑπολαβοι, ὅτι ευη-
 θες λεγει ὁ τῆτο λεγων. Ο γαρ ὑφαντης ἄτος
 πολλα κατατριψας τοιαυτα ἱματια, και ὑφη-
 ναμενος, εκεινων μεν ὑστερος απολωλε πολλων
 οντων,

οντων, τὰ δὲ τελευταίαι, οἰμαι, πρότεροι· καὶ
 ἕθεν τι μᾶλλον τῶν ἐνεκα ἀνθρώπου ἐστὶν ἰμα-
 τισ φαυλοτέρου, ἢ δ' ἀσθενέστερου. Τὴν αὐτὴν
 δὲ ταύτην, οἰμαι, εἰκόνα δεῖξαιτ' αὐτὴ ἡ ψυχὴ
 πρὸς σῶμα, καὶ τίς λεγὼν αὐτὰ ταῦτα περὶ
 αὐτῶν, μετρία μοι φαίνοιτο λέγειν· ὡς ἡ μὲν
 ψυχὴ πολυχρόνιον ἐστὶ, τὸ δὲ σῶμα ἀσθενέ-
 ρον καὶ ὀλιγοχρόνιωτερον. Ἀλλὰ γὰρ ἀνφαίνῃ,
 ἕκαστην τῶν ψυχῶν πολλὰ σῶματα κατατρίβειν,
 ἀλλῶς τε καὶ πολλὰ ἐτη βίωσθαι. Εἰ γὰρ ἔξει το
 σῶμα, καὶ ἀπολλυοῖτο, ἐτι ζῶντος τὸ ἀνθρώ-
 πῳ, ἀλλ' ἡ ψυχὴ αἰετὸν κατατρίβομενον ἀν-
 φαίνοι, ἀναγκαῖον μὲντ' αὐτῇ εἶναι, ὅποτε ἀπολ-
 λυοῖτο ἡ ψυχὴ, τὸ τελευταῖον ὕφασμα τυχεῖν
 αὐτὴν ἐχῶσαν, καὶ τῶν μόνων πρότεραν ἀπολ-
 λυθῆναι· ἀπολλυμένης δὲ τῆς ψυχῆς, τοτ' ἤδη
 τὴν φύσιν τῆς ἀσθενείας ἐπιδεικνυοῖτο σῶμα,
 καὶ ταχὺ σαπὲν διοιχοῖτο. Ὡς τε τῶν τῷ λο-
 γῳ ἔπω ἀξίον πιστευσάντων θάρρειν, ὡς, ἐπει-
 δαν ἀποθανῶμεν, ἐτι πῶς ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἐστὶν.
 Εἰ γὰρ τίς καὶ πλεον ἐτι τῷ λεγόντι, ἢ ἂν σὺ
 λέγεις, ζυγχαρησείε, δεῖς αὐτῷ, μὴ μόνον ἐν
 τῷ πρὶν καὶ γενεσθῆναι ἡμᾶς χρόνῳ εἶναι ἡμῶν
 τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ μηδὲν κωλύειν, καὶ ἐπειδὴν
 ἀποθανῶμεν, ἐνίων ἐτι εἶναι, καὶ ἐσσεσθῆναι, καὶ

πολλakis γενησεσθαι, και αποθανεισθαι αυθις·
 ετω γαρ αυτο φυσει ισχυρον ειναι, ωσε πολλα-
 κισ γιγνομενη ψυχη αντεχειν· δεσ δε ταυτα,
 μηκετι εκεινο ξυγχωροι, μη & πονειν αυτην εν
 ταις πολλαις γενεσεσι, και τελευτωσαν γε εν
 τινι των θανατων πανταπασιν απολλυσθαι· τε-
 τον δε τον θανατον, και ταυτην την διαλυσιν
 τε σωματος, η τη ψυχη φερει ολεθρον; μηδε-
 υα φακη ειδεναι· αδυνατον γαρ ειναι οτωων αι-
 σθανεσθαι ημων· ει δε τετο ετως εχει, υδενι
 προσηκει θανατον θαρραντι μη εκ ανοητως θαρ-
 ρειν, ος αν μη εχη αποδειξαι, οτι εσι ψυχη
 πανταπασιν, αδυνατον τε, και ανωλεθρον· ει
 δε μη, αναγκην ειναι, και του μελλοντα απο-
 θανεισθαι δεδιεναι υπερ της αυτη ψυχης, μη εν
 τη νυν τε σωματος διαζευξει πανταπασιν απο-
 ληται. Παντες εν, ακησαντες ειποντων αυ-
 των, ανδως διετεδημεν, ως υσερον ελεγομεν
 προς αλληλβς, οτι υπο τε εμπροσθεν λογβ σφο-
 δρα πεπεισμενβς ημας παλιν εδοκβν αναταρα-
 ξαι, και εις απισιαν καταβαλειν, & μονον τοις
 προειρημενοις λογοις; αλλα και εις τα υσερα
 μελλοντα ρηθησεσθαι, μη υδενος αξια ειημεν
 κριται, η και τα πραγματα αυτα απισα η.

EX.

ΕΧ. Νη τῆς θεοῦ, ὦ Φαίδων, ξυγγνωμὴν ἔγε εχὼ
 ὑμῖν. Καὶ γὰρ αὐτὸν με νῦν ακισαντα σὺ
 τοῖστον τιλεγειν πρὸς ἐμαυτὸν ἐπερχεται, Τινι
 κν ἐτι πισευσομεν λογῶ; ὁ γὰρ σφοδρὰ πιθα-
 νος ὢν, ὃν ὁ Σωκράτης ἔλεγε λόγον, νῦν εἰς
 ἀπισίαν καταπέπτωκε. Θαι, ἴσως γὰρ μὲ ὁ
 λόγος ἔτος ἀντιλαμβάνεται, καὶ νῦν, καὶ αἰεὶ
 τὸ ἀρμονίαν τινὰ ἡμῶν εἶναι τὴν ψυχὴν· καὶ
 ὡσπερ ὑπεμνήσε με ῥήθεις, ὅτι καὶ αὐτῶ μοι
 ταῦτα πρὸςδοκίμοι. Καὶ πανυ δεομαι παλιν,
 ὡσπερ ἐξ ἀρχῆς, ἀλλὰ τινος λόγῳ, ὃς με πει-
 σει, ὡς τὴ ἀποθανόντος ἔξυναποθῆσκει ἡ ψυ-
 ψη. Λεγῶ κν, πρὸς Δίος, πη ὁ Σωκράτης
 μετῆλθε τοῦ λόγου· καὶ ποτερον κακείνος, ὡσ-
 περ ὑμᾶς φησ, ἐνδῆλος τι ἐγενετο ἀχθόμενος,
 ἢ ἔ, ἀλλὰ πρᾶως ἐβοηθεῖ τῷ λογῶ. ἢ καὶ ἰ-
 κανως ἐβοηθησεν, ἢ ἐνδῆως; παντα ἡμῖν διελθε,
 ὡς δυνασαι, ἀκριβεσάτα.

ΦΑΙΔ. Καὶ μὴν, ὦ Εχεκράτες, πολλακίς θαν-
 μασας Σωκράτη, ἔπωποτε μαλλον ἠγασθην, ἢ
 τότε παραγενομενος. Το μὲν κν εχειν, ὁ, τ,
 λεγοι ἐκεῖνος, ἴσως ἔδεν ἀτοπον· ἀλλ' ἐγαγε
 μαλιστα ἐθαυμασα αὐτῆ πρῶτον μὲν τῆτο, ὡς
 ἠδῆως, καὶ ἐνμεινως, καὶ ἀγαμεινως, τῶν νεα-

μισκῶν τον λογον απεδεξατο· επειτα, ἡμῶν ὡς
 οἴεως ησθετο, ὁ πεπονθεμεν ὑπο των λογων·
 επειτα, ὡς εὔ ἡμας ιασατο, και ὡσπερ πεφευ-
 γοτας, και ἡττημενβς, ανεκαλεσατο, και προ-
 τρεψε προς το παρεπεσθαι τε, και ζυσκοπειν
 τον λογον.

ΕΧ. Πως δη;

ΦΑΙΔ. Εγω ερω· ετυχον γαρ καθημενος εν δε-
 ξια αυτε παρα την κλινην επι χαμαιζηλη τινας.
 ὁ δε επι πολλῳ ὑψηλοτερς, η εγω. Καταψη-
 σας εν μη την κεφαλην, και ζυμπιεσας τας επι
 τῳ αυχενι τριχας· ειωθει γαρ, ὅποτε τυχοι,
 παιζειν μη εις τας τριχας· Αυριόν δη, εφη,
 ισως, ω Φαιδῶν, τας καλας ταυτας κομας α-
 ποκερει. Εοικεν, ην δ' εγω, ω Σωκρατες,
 Ουκ, αν γε εμοι πειθη. Αλλα τι; ην δ' εγω.
 Τημερον, εφη, καγω τας εμας, και συ ταυ-
 τας, εαν περ γε ἡμῖν ὁ λογοσ τελευτηση, και
 μη δυναμεθα αυτον αναβιωσασθαι. Και εγωγ'
 αν, ει συ ειην, και με διαφυγοι ὁ λογοσ ενορ-
 κον αν ποιησαιμην, ὡσπερ Αργειοι, μη προτε-
 ρον κομησειν, πριν αν νικησω αναμαχομενος
 τον Σιμμῖβ τε, και Κεβητης, λογον. Αλλ', ην
 δ' εγω, προς δυο εδ' Ἡρακλης λεγεται οἶοσ τε

ΕΙΝΑΚΙ

είναι. Ἀλλὰ καὶ ἐμε, εἶπεν, τὸν Ἰολεῶν παρὰ-
 καλεῖ, ἕως ἐτι φῶς ἐστὶ. Παρακαλῶ τοῖνυν,
 εἶπεν, ἕκ ὡς Ἑρακλῆς, ἀλλ' ὡς Ἰολεῶς τοῦ
 Ἑρακλῆ. Οὐδὲν διοίσει, εἶπεν. Ἀλλὰ πρῶτον
 εὐλαβηθῶμεν τι πάθος, μὴ παθῶμεν. Τὸ πο-
 ῖον; ἢ δ' ἐγώ. Μὴ γενώμεθα, ἢ δ' ὅς, μισο-
 λογοί, ὡς περ οἱ μισανθρώποι γινόμενοι. ὡς
 ἕκ ἐσιν, εἶπεν, ὅ, τι ἂν τις μείζον τῆς κακοῦ
 πάθος, ἢ λογὸς μίσσησας· γίνεταί τε ἐκ τῆ
 αὐτῆ τροπῆ μισολογία τε, καὶ μισανθρωπία.
 Ἡ τε γὰρ μισανθρωπία ἐνδύεται ἐκ τῆ σφοδρᾶ
 τινὶ πειθεῖσθαι ἀνευ τεχνῆς, καὶ ἠγήσασθαι, παν-
 ταπασὶ γε ἀληθῆ εἶναι, καὶ ὑγιῆ, καὶ πισόν,
 τὸν ἀνθρώπου, ἐπειτὰ οὐλοῦν ὑπερὸν εὐρεῖν τῆ-
 τὸν πονηρὸν τε, καὶ ἀπισόν, καὶ αὐτὸς ἕτερον·
 καὶ ὅταν τῆτο πολλακίς παθῆ τις, καὶ ὑπὸ τῆ-
 τῶν μαλίστα, ἕς ἂν ἠγήσασθαι οἰκειοτάτης τε,
 καὶ ἑταιροτάτης. τελευτῶν δὲ θάμα προσ-
 κερῶν, μισεῖ τε πάντα, καὶ ἠγείται, ἕθενος
 ἕθεν ὑγιῆς εἶναι τοπαράπαν. ἢ ἕκ ἠσθῆσαι ἕπου
 τῆτο γινόμενον; Πάνυ γε, ἢ δ' ἐγώ. Οὐκ
 ἕν, ἢ δ' ὅς, αἰσχροῦ, καὶ δῆλον, ὅτι ἀνευ
 τεχνῆς τῆς περὶ τὰ ἀνθρωπεία ὁ τοῖστος χρη-
 σθῆσαι ἐπιχειρεῖ τοῖς ἀνθρώποις. Εἰ γὰρ πᾶ με-
 τα τεχνῆς ἐχρητο, ὡς περ ἐχει, ἕτως ἂν ἠγῆ-

σαιτο, τῆς μὲν χρηστῆς καὶ ποιηστῆς σφοδρᾶς,
 ολίγης εἶναι ἑκάτερως· τῆς δὲ μεταξὺ, πλει-
 εστας. Πῶς λέγεις; ἢν δ' ἐγώ. Ὡσπερ, ἢν δ' ὅς,
 περὶ τῶν σφοδρᾶ σμικρῶν καὶ μεγαλῶν· οἷε
 τι σκανιωτέρου εἶναι, ἢ σφοδρᾶ μεγάλῃ, ἢ σφο-
 δρᾶ σμικρῶν, ἐξευρεῖν ἀνθρώπου; ἢ κύνᾳ, ἢ
 ἄλλο ὅτιν; ἢ αὐτᾶ ταχύν, ἢ βραδύν; ἢ καλόν,
 ἢ αἰσχρόν; ἢ λευκόν, ἢ μελανά; ἢ ἕκ ἡδῆσαι,
 ὅτι πάντων τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἀκρὰ τῶν ἐ-
 σχατῶν, σπάνια καὶ ὀλίγα, τὰ δὲ μεταξὺ, ἀφ-
 ῥονα καὶ πολλὰ; Πάνυ γε, ἢν δ' ἐγώ. Οὐκ
 ἔν οἷε, ἐφῆ, εἰ ποιηστῆς ἀγῶν προτεθεῖν, πα-
 νυ ἀν ὀλίγης καὶ εὐταυδᾶ τῆς πρώτης φανηναί.
 Εἰκος γε, ἢν δ' ἐγώ. Εἰκος γάρ, ἐφῆ· ἀλλὰ
 ταυτῆ μὲν ἕκ ὁμοιοῖ οἱ λόγοι τοῖς ἀνθρώποις
 εἰσιν· ἀλλὰ σὲ νῦν δὴ προαγοντος ἐγὼ ἐφεποι-
 μῆν· ἀλλ' ἐκεῖνη, ἢ ἐπειδὴν τις πίστευσι λόγω
 τινὶ ἀληθεῖ εἶναι, ἀνευ τῆς περὶ τῆς λόγῆς τεχ-
 νῆς, καπέιτα ὀλίγου ὑπερῶν αὐτῷ δόξῃ ψευδῆς
 εἶναι, ἐνίοτε μὲν ὦν, ἐνίοτε δ' ἕκ ὦν καὶ
 αὐτῆς ἕτερος καὶ ἕτερος· καὶ μαλιστα δὴ οἱ πε-
 ρὶ τῆς ἀντιλογικῆς λόγῆς διατριψάντες, οἰσθ',
 ὅτι τελευτῶντες αἰοῦνται σοφωτάται γεγενεῖναι
 τε, καὶ κατανενοηκεῖναι μόνοι, ὅτι, ὅτε τῶν
 πραγμάτων ἕδενος ἕδεν ὕγιες, ἕδε βεβαίον, ὅτε
 τῶν

των λογῶν, ἀλλὰ πάντα τὰ οὐτὰ ἀτεχνῶς,
 ὡς περ ἐν Εὐριπίῳ, ἀνω καὶ κάτω σφραῖσαι,
 καὶ χρόνον ὕδρα ἐν ὕδρι μινει. Πάνυ μιν
 ἐν, εἶπεν ἐγώ, ἀληθῆ λέγεις. Οὐκ ἐν, ὦ Φαι-
 δῶν, εἶπεν, οἰκτρον ἂν εἴη τὸ πάθος, εἰ οὐτος
 δὴ τις ἀληθὲς καὶ βεβαίως λόγος, καὶ δυνατὸν
 κατανοῆσαι, εἰπεὶ τὰ τέττα ἐπιπέσω ἀποροί, διὰ
 τὸ παραγινεσθαι τοιοῦτοις λόγοις, τοῖς αὐτοῖς
 τότε μὲν δοκῶσιν ἀληθεῖσιν εἶναι, τότε δὲ μὴ,
 καὶ μὴ ἑαυτὸν τίς αἰτιῶτο, μῆδὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀ-
 τεχνίαν, ἀλλὰ τελευτῶν, διὰ τὸ ἀλγεῖν, ἀσ-
 κίμενος ἐπὶ τῆς λογῆς ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν αἰτίαν ἀπα-
 σκίτο, καὶ ἤδη τὸν λοιπὸν βίον μισῶν τε, καὶ
 λαιδῶρων, τῆς λογῆς διατελοῖ τῶν δὲ οὐτῶν
 τῆς ἀληθείας τε καὶ ἐπισήμης σερῆθει. Νῆ τὸν
 Δία, ἢ δ' ἐγώ, ὡς οἰκτρον δῆτα. Πρῶτον
 μὲν τοῖνον, εἶπεν, τὸτο εὐλαβηθῶμεν, καὶ μὴ
 παρῶμεν εἰς τὴν ψυχὴν, ὡς τῶν λογῶν κινδύ-
 νευεῖ οὐδὲν ὑγιὲς εἶναι· ἀλλὰ πολὺ μάλλον,
 ὅτι ἡμεῖς οὐτῶ ὑγιῶς ἐχομεν, ἀλλ' ἀνδρῖσθεον
 καὶ προθυμηθεον ὑγιῶς ἐχεῖν· σοὶ μὲν οὖν καὶ
 τοῖς ἄλλοις, καὶ τοῦ εἰπεὶ βίου πάντος ἐνεκα,
 ἐμοὶ δὲ, αὐτοῦ ἐνεκα τοῦ θανάτου· ὡς κινδύ-
 νευῶ ἐγώ γε ἐν τῷ παρόντι περὶ αὐτοῦ τούτου
 οἱ φιλοσοφῶς ἐχεῖν, ἀλλ', ὡς περ οἱ πάνυ ἀ-

παιδευτοι, φιλοκεινωσ. Και γαρ εκεινοι, όταν
 περι του αμφισβητωσιν; όπη μεν εχει, περι ών
 αν ό λογος η, ου φροντιζουσιν, όπως δε, ά αυ-
 τοι εθεντο, ταυτα δοξει τοις παρουσιν, τουτο
 προθυμουνται και εγω μοι δοκω εν τω πα-
 ροντι τοςουτου μονου εκεινων διοισειν. Ου γαρ,
 όπως τοις παρσιν, ά εγω λεγω, δοξει αληθη
 ειναι, προθυμισομαι, ει μη ειη παρεργον, αλλ'
 όπως αυτω εμοι ότι μαλισσα δοξει έτως εχειν.
 Λογιζομαι γαρ, ω φιλε έταιρε, και θεασαι,
 ώς πλεονεκτικως, Ει μεν τυγχανει αληθη οντα,
 ά εγω λεγω, καλως δη εχει το πεισθησαι· ει
 δε μηδεν εσι τελευτησαντι, αλλ' ουν τουτου γε
 τον χρονον αυτου τον προ του θανατου ήττον
 τοις παρσιν αηδης εσομαι οδυρομενος. Η δε
 αγνοια μοι αύτη ου ζυνδιατελει, κακον γαρ αν
 ην, αλλ' ολιγον υσερον απολειται. Παρεσκευ-
 ασμενος μεν δη, εφη, ω Σιμμια τε και Κεβης,
 έτωσι ερχομαι επι τον λογον, υμεις μεντοι, αν
 εμοι πειδηθε, σμικρον φροντισαντες σωκρα-
 τους, της δε αληθειας πολυ μαλλον, εαν μεν
 τι υμιν δοκω λεγειν αληθες, ζυνομολογησατε.
 ει δε μη, παντι λογω αντιτεινετε, ευλαβουμε-
 νοι, όπως μη εχω, υπο προθυμιας άμα έαυτου
 τε και υμας εξαπατησας, ώσπερ μελεττα, το
 κεντρον

κεντρον εγκαταλιπων, οιχησομαι. Αλλ' ιτεον, εφη· πρωτον με υπομνησατε, α ελεγετε, εαν μη φαινωμαι μεμνημενος. Σιμμιαις μεν γαρ ως εγωμαι, απισει τε, και φοβειται, μη η ψυχη, ομως και θειοτερον και καλλιον ου του σωματος, προαπολλυηται, εν αρμονιας ειδει ουσαι. Κεβης δε μοι εδοξε τουτο μεν εμοι ζυγχωρειν, πολυχρονωτερον γε ειναι ψυχην σωματος· αλλα τοδε αδηλον παντι, μη πολλα δη σωματα και πολλακις κατατριψασα η ψυχη, το τελουταιον σωμα καταλιπουσα, νυν αυτη απολλυηται, και η αυτο τουτο θανατος, ψυχης ολεθρος· επει σωμα γ' αει απολλυμενον ουδεν παυεται. αρα αλλ', η ταυτ' εσιν, ω Σιμμιαι τε και Κεβης, α δει ημας επισκοπεισθαι; Ξυνωμολογειτην δη ταυτ' ειναι αμφω. Ποτερον ουν, εφη, παντας τους εμπροσθεν λογους ουκ αποδεχεσθε, η τους μεν, τους δ' ου; Τους μεν, εφατην, τους δ' ου. Τι ουν, η δ' ος, περι εκεινου του λογου λεγετε, εν ω εφωμεν, την μαθησιν αναμνησιν ειναι, και, τουτου οτως εχοντος, αναγκαιως εχειν αλλοθε που προτερον ημων ειναι την ψυχην, πριν εν τω σωματι ενδεσθηναι; Εγω μεν, εφη ο Κεβης, και τοτε θαυμασως ως επεισθην υπ' αυτου, και νυν εμ-

μενω,

μινω, ὡς οὐδενὶ λόγῳ. Καὶ μὴν, εἴη ὁ Σιμ-
 μίας, καὶ αὐτὸς ὅπως ἐχῶ· καὶ πάντῳ ἀνθρο-
 πωζοίμι, εἰ μοι περὶ γε τούτου ἄλλο ποτὲ ἐπι-
 δοξείη. Καὶ ὁ Σωκράτης, Ἀλλ' ἀναγκὴ σοί,
 εἴη, ὦ ξένη Ἰθαίαιε, ἀλλὰ δοῦναι, ἀντὶ τῆς μεί-
 νη ἡδὲ ἠοιῆσι, τὸ ἁρμονίαν μὲν εἶναι ζυγνυμένον
 πρᾶγμα, ψυχὴν δὲ ἁρμονίαν τινα ἐκ τῶν κα-
 τὰ τὸ σῶμα ἐντεταμένων ζυγνυμένων. Οὐ γὰρ
 ποὺ ἀποδέξει γε σαυτοῦ λεγόντος, ὡς πρότερον
 ἢν ἁρμονία ζυγνυμένη, πρὶν ἐκεῖνᾶ εἶναι, εἰς ἣν
 εἶδε αὐτὴν ζυγνυμένην. ἢ ἀποδέξει; Οὐδαμῶς,
 εἴη, ὦ Σωκράτες. Δισθάνει οὖν, ἢ δ' ὅς, ὅτι
 οὐ ταῦτα σοὶ ζυμβαίνει λέγειν, ὅταν φῆς μὲν
 εἶναι τὴν ψυχὴν, πρὶν καὶ εἰς ἀνθρώπου εἶδος
 τε καὶ σῶμα ἀφικεσθαι, εἶναι δ' αὐτὴν ζυγνυ-
 μένην ἐκ τῶν οὐδετέρων οὐτῶν; Οὐ γὰρ δὴ ἁρ-
 μονία γε σοὶ τοιούτων ἐστίν, ὡς ἀπεικάζεις· ἀλ-
 λα πρότερον, καὶ ἡ λύρα, καὶ αἱ χορδαί, καὶ
 αἱ φθογγαί, ἐπιαναρμοσθεὶς οὐτῶν, γίνονται·
 τελευταίου δὲ πάντων ζυγνυμένη ἡ ἁρμονία, καὶ
 πρῶτον ἀπολλυταί. Οὗτος οὖν σοὶ ὁ λόγος ἐ-
 κείνῳ πως ζυγνυσεται; Οὐδαμῶς, εἴη ὁ Σιμ-
 μίας. Καὶ μὴν, ἢ δ' ὅς, πρέπει γε, εἴτερ τῷ
 ἄλλῳ λόγῳ, ζυγνυμένη εἶναι καὶ τῷ περὶ ἁρμο-
 νίας. Πρέπει γὰρ, εἴη ὁ Σιμμίας. Οὗτος
 τοίνυν,

ταινυ, εφη, σοι ου ξυνωδος· αλλ' ὄρα, ποτε-
 ραν αἶρει των λογων, την μαθησιν αναμνησιν ει-
 ναι, η ψυχην ἀρμονίαν. Πολυ μαλλον εκει-
 νον, εφη, ω Σωκρατες. Ὅδε μεν γαρ μοι γε-
 γονεν ανευ αποδειξεως, μετα εικOTOS τινος, και
 ευπρεπειας· ὁθεν και τοις πολλοις δοκει αν-
 θρωποις· εγω δε τοις δια των εικοτων τας α-
 ποδειξεις ποιουμενοις λογοις ξυνοιδα ουσιν αλα-
 ζοσι, και αν τις αυτους μη φυλαττηται, ευ-
 μαλα εξαπατωσι, και εν γεωμετρια, και εν
 τοις αλλοις ἀπασιν ὁ δε περι της αναμνησεως,
 και μαθησεως, λογος δι ὑποδεσεως αξιας απο-
 δεξασθαι ειρηται. Ερρήθη γαρ πε εἴτως ἡμων
 ειναι ἡ ψυχη, και πριν εις σωμα αφικεσθαι,
 ὡσπερ αυτης εσιν ἡ οσια, εχουσα την επωνυμιαν
 την τε ὁ εσιν. Εγω δε ταυτην, ὡς εμαυτου
 παιδω, ἱκανως τε, και ορθως, αποδεδεγμαι.
 Αναγκη εν μοι, ὡς εοικε, δια ταυτα, μητε ε-
 μαντα, μητε αλλα, αποδεχεσθαι λεγοντος, ὡς
 ψυχη εσιν ἀρμονια. Τι δαι; η δ' ος, ω Σιμι-
 μια· τηδε δοκει σοι ἀρμονια, η αλλη τινη ξυν-
 θεσει, πρᾶσηκειν αλλως πως εχειν, η ὡς εκει-
 να αν εχι, εἴ ὡν αν ξυγκηται; Ουδαμως.
 Ουδε μην ποιειν τι, ὡς εγωμαι, εδε τι πασ-
 χειν, αλλο, περ' ἂν εκεινα, η ποιη, η πασ-

χη. Ξυνεφη. Ουκ αρα ηγεισθαι γε προσηκει
 αρμονιαν τριτων, εξ ων αν ξυντεθη, αλλ' επε-
 σθαι. Ξυνεδοκει. Πολλε αρα δει αναντια
 γε αρμονιαν κινηθηναι, η φθειρασθαι, η τι αλ-
 λο εναντιωθηναι τοις αυτης μερεσι. Πολλε
 μεντοι, εφη. Τι δαι; εχ ετως αρμονια πεφυ-
 κειν ειναι εικαση αρμονια, ως αν αρμοσθη; Ου
 μανθανω, εφη. Η εχι, η δ' ος, εαν μεν μαλ-
 λον αρμοσθη, και επι πλεον, ειπερ ενδεχεται
 τριτο γινεσθαι, μαλλον τε αν αρμονια ειη, και
 πλείων' ει δ' ήττον τε και επ' ελαττον, ήττων τε,
 και ελαττων; Πανυ γε. Η εν εσι τριτο περι ψυχην
 ως και κατα το σμικροτατον μαλλον ετεραν ετε-
 ρας ψυχης επι πλεον και μαλλον, η επ' ελαττον και
 ήττον, αυτο τριτο ειναι ψυχην; Ουδ' οπωςιη,
 εφη. Φερε δε, εφη, προς Διοσι λεγεται ψυ-
 χη, η μεν νυν τε εχειν, και αρετην, και ειναι
 αγαθη' η δε ανοιαν τε, και μοχθηριαν, και
 ειναι κακη; και ταυτα αληθως λεγεται; Αλη-
 θως μεντοι. Των εν τιθεμενων την ψυχην αρ-
 μονιαν ειναι, τι τις φυσει ταυτα οντα ειναι εν
 ταις ψυχαις, την τε αρετην, και την κακιαν;
 ποτερον αρμονιαν τινα αυ αλλην, και αναρμο-
 σιαν; και την μεν ηρμοσθαι, την αγαθην, και
 εχειν εν αυτη, αρμονια εση, αλλην αρμονιαν
 την

την δε αναρμοσον αυτην τε ειναι, και οχι εχων
 εν αυτη αλλην; Ουκ εγω εγωγε, εφη ο Σιμι-
 μιας, ειπειν· δηλον δε, οτι τοιαυτα αττ' αυ
 λεγοι ο εκεινο υποθεμενος. Αλλα προωμολογη-
 ται, εφη, μηδεν μαλλον, μηδ' ηττον, ετεραν
 ετερας ψυχην ψυχης ειναι· τωτο δ' εστι το ε-
 μολογημα, μηδεν μαλλον, μηδ' επι πλεον, μη-
 δε ηττον, μηδ' επ' ελαττον, ετεραν ετερας αρ-
 μονιαν αρμοσιων ειναι. η γαρ; Πανυ γε. Την
 δε γε μη μαλλον, μηδε ηττον, αρμονιαν εσαν,
 μηδε μαλλον, μηδε ηττον, ηρμωσαι. εστιν ε-
 τας; Εστιν. Η δε, μητε μαλλον, μητε ηττον,
 ηρμωσμενη εστιν, οτι πλεον, η ελαττον, αρμο-
 νιας μετεχει, η το ισον; Το ισον. Ουκεν ψυ-
 χη, επειδη εδεν μαλλον, εδε ηττον, αλλη αλ-
 λης αυτω τωτο, ψυχη, εστιν, εδε δη μαλλον,
 εδε ηττον, ηρμωσαι. Ουτω. Τωτο δε γε πε-
 πουνηια, εδεν πλεον αναρμοσιων, εδε αρμο-
 νιας, μετεχοι αν; Ου γαρ εν. Τωτο δ' αυ
 πεπουνηια, αρ' αν τι πλεον κακιας, η αρετης,
 μετεχοι ετερα ετερας, ειπερ η μιν κακια α-
 ναρμοσια, η δε αρετη αρμονια, ει; Ουδεν
 πλεον. Μαλλον δε γε πα, ω Σιμμια, κατα
 τον ορθον λογον, κακιας εδερικα ψυχη μεδεξει,
 ειπερ αρμονια εστιν· αρμονια γαρ δητα, παν-
 τελως

τῶς αὐτοῦ τῆτο ἔσα, ἄρμονία, ἀναρμωσία
 ἔποτ' αὐ μετασχοί. Οὐ μὲντοι. Οὐδὲ γὰρ δη-
 πῆ ψυχῆ, ἔσα παντῶς ψυχῆ, κακίας. Πῶς
 γὰρ, ἐκ γὰρ τῶν προειρημένων; Ἐκ τῆτο ἀρα
 τῆ λογῆ ἡμῖν πασαι ψυχαὶ παντῶν ζῶων ὁμοί-
 ως ἀγαθαὶ εἰσονται· εἰπερ ὁμοίως ψυχαὶ πε-
 φυκασίεν αὐτοῦ τῆτο, ψυχαὶ, εἶναι. Ἐμοίγε
 δοκεῖ, εἴη, ὦ Σωκράτης. Ἡ καὶ καλῶς δο-
 κεῖ, ἢ δ' ὅς, ἔτω λέγεσθαι, καὶ πασχειν ταυ-
 τὰ ὁ λόγος, εἰ ὀρθῆ ἢ ὑπόθεσις ἦν, τὸ ψυχὴν
 ἄρμονίαν εἶναι; Οὐδ' ὅπως ἔστιν, εἴη. Τί δαι;
 ἢ δ' ὅς, τῶν ἐν ἀνθρώπῳ παντῶν ἐστ', ὅ, τι
 ἄλλο λέγεις ἀρχειν, ἢ ψυχὴν, ἄλλως τε καὶ
 φρονίμων; Οὐκ ἐγώ γε. Ποτερον ζυγχαρῶσαν
 τοῖς κατὰ τὸ σῶμα παθεσίν, ἢ καὶ ἐναντικρι-
 νῆν τοῖς παθήμασι; λέγω δὲ τὸ τοιοῦδε, οἴου
 καυμάτος ἐνοῦτος, καὶ διψῶς, ἐπὶ τῆναντιοῦ
 ἔλκειν, τὸ μὴ πίνειν, καὶ πεινῆς ἐνδοῆς, ἐπὶ
 τὸ μὴ ἐσθιέν· καὶ ἄλλα μυρία πῆ ὄρωμεν ἐ-
 ναντικριμένην τὴν ψυχὴν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα. ἢ
 ε; Πάνυ μὲν ἔν. Οὐκ ἔν αὐ ὁμολογήσαμεν ἐν
 τοῖς προσθεν, μῆποτ' αὐ αὐτὴν, ἄρμονίαν γὰρ
 ἔσαν, ἐναντία ἀδεῖν, οἷς ἐπιτευνοῖτο, καὶ χα-
 λῶ τὸ, καὶ παλλοῖτο, καὶ ἄλλο ὅτιν παθος
 πασχειν, ἢ ἐκείνα, ἐξ ἧν τυγχάνει ἔσα, ἀλλ'

ἐπε-

ἐπεσθαι ἐκεινοῖς, καὶ ἕποτ' αὐτὸν ἡγεμονεύειν;
 Ὁμολογήσαμεν, εἴη πῶς γὰρ ἔστι; Τί ἐν; οὐν
 ἔστι παντὸς ἐναντίον ἡμῖν φαίνεται ἐργαζομένη, ἡ-
 γεμονεύουσα τε ἐκείνων πάντων, ἐξ ὧν φησὶ τις
 αὐτὴν εἶναι, καὶ ἐναντιομένη ὀλίγα πάντα δια-
 παντος τὰ βίβη, καὶ δεσποζέουσα πάντας τροπὰς·
 τὰ μὲν χαλεπώτερον κολάζουσα, καὶ μετ' ἀλ-
 γηδόνων, τὰ τε κατὰ τὴν γυμνασικὴν καὶ τὴν
 ἰατρικὴν, τὰ δὲ πραότερον· καὶ τὰ μὲν ἀπει-
 λουσα, τὰ δὲ νεθέουσα ταῖς ἐπιθυμίαις, καὶ
 ὀργαῖς, καὶ φόβοις, ὡς ἀλλήματα ἀλλω πραγ-
 ματι διαλεγόμενη; οἷον πᾶσι καὶ Ὀμηρὸς ἐν Ὀ-
 δυσσεῖα πεποιήκεν, ἔλεγει τὸν Ὀδυσσεῖα, Στή-
 θος δὲ πλήξας, κραδίην ἠνιπάτε μύθη, Τετλα-
 θεὶ δὲ, κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἐτλης.
 Ἀρ' οἶε, αὐτὸν ταῦτα ποιῆσαι, διανοομένη, ὡς
 ἀρμονίας-αὐτῆς ὄσης, καὶ οἷας ἀγεσθαι ὑπο-
 τῶν τὰ σωματικῶν παθῶν, ἀλλ' ἔχει οἷας ἀγεῖν τε
 ταῦτα, καὶ δεσποζειν, καὶ ὄσης αὐτῆς πολὺ
 θειότερα τινος πραγματικῶν, ἢ κατ' ἀρμονίαν;
 Νῆ Δία, ὦ Σωκράτες, ἔχει μοιγε δοκεῖ. Οὐκ
 ἀρα, ὦ ἀριστε, ἡμῖν ἑδάμη καλῶς ἔχει ψυχὴν
 ἀρμονίαν τινὰ φαναι εἶναι. Οὐτε γὰρ αὐτὸν, ὡς
 εἰσέειπεν, Ὀμηρὸς, θείω ποιητῆ, ὁμολογοῦμεν, ἔ-
 στε αὐτοὶ ἡμῖν αὐτοῖς. Ἐχειν ἔτι εἴη. Εἶεν
 Η δὲ,

δη, η δ' ὅς ὁ Σωκράτης. τα μεν Ἀρμονίας ἤ-
 μιν της Θηβαϊκῆς ἴλα πῶς, ὡς εἶπε, μετριῶς
 γεγόνε' τι δαι δη τα Καδμῆ; εφη, ὦ Κεβῆς
 πῶς ἰλασομεθα, και τινι λογω; Συ μοι δο-
 κεις, εφη ὁ Κεβῆς, ἐξευρησειν' τῆτον γυν του
 λογον του προς την ἄρμονιαν θαυμασῶς μοι ει-
 πες ὡς παρα δοξαν. Σιμιμις γαρ λεγοντος, ὅ-
 τε ηπορει, πανυ εθαυμαζον, εἰτι ἐξει τις χρη-
 σασθαι τῶ λογω αὐτῶ. Πανυ μεν εν μοι ατο-
 πῶς εδοξεν ευδυσ την πρωτην εφοδον ἔδεξασθαι
 τῶ σε λογω. Ταυτα δη εν αν θαυμασαμι και
 του τῶ Καδμῆ λογον, εἰ παθοι. Ω γαρδε, εφη
 ὁ Σωκράτης, μη μεγα λεγε, μη τις ἡμῶν βασ-
 κανια περιτρεψη του λογον του μελλοντα λεγε-
 σθαι. Αλλα δη ταυτα μεν τῶ θεῶ μελησει' ἡ-
 μεις δε Ὀμηρικῶς εγγυς ιοντες πειραμεθα, εἰ
 αρα τι λεγεις. Εσι δε δη το κεφαλαιον, ὡν
 ζητεις' αξιαις επιδειχθηναι, ἡμῶν την ψυχην
 ανωλεθρον τε, και αθανατον, εσαν' εἰ φιλο-
 σοφος ανηρ μελλων αποθανεισθαι, θαρρῶν τε,
 και ἡγμενος, αποθανων εκει ευ πραξειν δια-
 φερωντως, η εν αλλῶ βιω βιως, ετελευτα μη
 ανητον τε, και ηλιθιον, θαρρῶς θαρρήσει. Το
 δε αποφαινειν, ὅτι ισχυρον τι εσιν ἡ ψυχη και
 θεοειδες, και ὅτι ην ετι προτερον, πριν ἡμῶς
 γενε-

γενεσθαι, ἔδεν κωλυειν φησ, παντα ταυτα μη-
 νυειν, αθανασιαν μιν μη, ὅτι δε πολυχρονιον
 τε εσιν ἡ ψυχη, και ην πρῶτον προτερον αμηχανον
 ὅσον χρονον, και ἦδει τε, και επραττε, πολλα
 αττα· αλλα γαρ ἔδεν τι μαλλον ην αθανα-
 τον, αλλα και αυτο το εις ανθρωπῶσιν σωμα ελ-
 θειν αρχη ην αυτη ολεθρα, ὡσπερ νοσος· και
 ταλαιπωραμενη τε δη τῶτον του βιον ζωη, και
 τελευτωσα γε, εν τῷ καλυμενῷ θανατῷ, απολ-
 λυοιτο. Διαφερειν δε δη φησ ἔδεν, ειτε ἀπαξ
 εις σωμα ερχεται, ειτε πολλακις, προς γε το
 ἕκαστον ἡμῶν φοβεισθαι· προσηκει γαρ φοβει-
 σθαι, ει μη ανοητος ειη, τῷ μη ειδοτι, μηδ' ε-
 χοντι λογον διδομαι, ὡς αθανατον εστι. Τοιαυτ'
 αττα εσιν, οἰμαι, ὦ Κεβης, ἄ λεγεις· και
 ἐξεπιτηδες πολλακις αναλαμβάνω, ἵνα μη τι
 διαφυγη ἡμᾶς, ει τε τι βυλει, προσθης, η α-
 φελης. Και ὁ Κεβης, Ἄλλ' ἔδεν εγωγε εν τῷ
 παροντι, εφη, ἔτ' αφελειν, ἔτε προσθειναι,
 δεομαι· εστι δε ταυτα, ἄ λεγω. Ὁ ἐν Σω-
 κρατης συχρον χρονον επισχων, και προς ἑαυ-
 τον τι σκεψαμενος, Ου φαυλον πραγμα, εφη,
 ὦ Κεβης, ζητεις. Ὅπως γαρ δει περι γενε-
 σεως, και φθορας, την αιτιαν διαπραγματευ-
 σασθαι. Εγω ἐν σοι διειμι περι αυτων, εαν

ββη, τὰ γε ἕμα παθῆ· ἐπειτα, ἀν τι σοὶ
 χρησμιον φαίνεται, ὧν ἀν λέγω, πρὸς τὴν πει-
 θῶ, περὶ ὧν λέγεις, χρῆσι. Ἀλλὰ μὴν, ἐφῆ
 ὁ Κεβης, ββλομαι γε. Ἀκβε τοῖνυν ὡς ἐραντος.
 Ἐγὼ γὰρ, ἐφῆ, ὦ Κεβης, νεως ὧν, θαυμασως
 ὡς ἐπεδυμησα ταυτης της σοφιας, ἦν δὴ καλῶσι
 περὶ φυσεως ἰσοριαν. Ὑπερηφανον γὰρ μοι ἐδο-
 κει εἶναι εἰδεναι τας αιτιας ἕκαστ, δια τι γιγ-
 νεται ἕκασον, και δια τι ἀπολλυται, και δια
 τι ἐστὶ και πολλακις ἐμαυτον ἀνω και κατω
 μεταβαλλον, σκοπων πρῶτον τὰ τοιαδε, Ἀρ',
 ἐπειδαν τὸ θερμον και τὸ ψυχρον σηπεδονα τινα
 λαβῆ, ὡς τινεσ ελεγον, τότε δὴ τὰ ζῶα ξυν-
 τρεφεται; και ποτερον τὸ αἷμα ἐσιν, ὡ φρονη-
 μεν, ἢ ὁ ἀηρ, ἢ τὸ πυρ, ἢ τῶτων μὲν ἄδεν, ὁ
 δε ἐγκεφαλος ἐσιν, ὁ τας αἰσθησεις παρεχων
 τῶ ἀκκειν, και ὄραν, και σφραϊνεσθαι· ἐκ
 τῶτων δε γιγνοιτο μνημη και δοξα· ἐκ δε μνη-
 μησ και δοξῆσ, λαβῆυτῆσ τὸ ηρεμειν, κατὰ ταυ-
 τὰ γιγνεσθαι ἐπισημην; Και ἀν τῶτων τας
 φθορας σκοπων, και τὰ περὶ τὸν ἔρανον τε,
 και τὴν γῆν, παθῆ, τελευτων ἕτως ἐμαυτῶ ἐ-
 δοξα πρὸς ταυτην τὴν σκεψιν ἀφῆσ εἶναι, ὡς
 ἄδεν χρημα· τεκμηριον δε σοὶ ἐρω ἱκανον. Ἐγὼ
 γὰρ, ἀ και προτερον σαφῶσ ηπισαμην, ὡς δὴ
 ἐμαυ-

εμαυτῶ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ἐδοκῆν, τότε ὑπο-
 ταυτῆς τῆς σκεψῆως ἔτω σφοδρὰ ἐτυφλωθῆν,
 ὡσεὶ ἀπεμαθόν καὶ ταυτὰ, ἃ πρὸς ὤμην εἶδε-
 ναι, περὶ ἄλλων τε πολλῶν, καὶ διὰ τι ἀνθρώ-
 πος αὐξάνεται. Τῆτο γὰρ ὤμην πρὸς πάντι
 δῆλον εἶναι, ὅτι διὰ το ἐσθίειν καὶ πίνειν. Ε-
 πείδαν γὰρ ἐκ τῶν σιτιῶν ταῖς μὲν σαρκὶ σαρ-
 κες προσγενώνται, τοῖς δὲ ὀστέοις ὄσα, καὶ ἔτω
 κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ τοῖς ἄλλοις τὰ αυ-
 τῶν οἰκεία ἕκαστοις προσγενῆται, τότε δὲ τὸν
 ὀλίγον ὄγκον ὄντα ὑπερὸν πολὺν γεγονέναι, καὶ
 ἔτω γίνεσθαι τὸν σμικρὸν ἀνθρώπον μέγαν· ἔτω
 τότε ὤμην· ἔδοκῶ σοι μετρίως; Ἐμοίγε, εἴφη
 ὁ Κεβῆς. Σκεψαί δὴ καὶ ταδε εἰτι· ὤμην γὰρ
 ἐγὼγε ἰκανὸν μοι δοκεῖν, ὅποτε τις φαίνοιτο ἀν-
 θρώπος παρασῆς μέγας σμικρῶ, μείζων εἶναι αυ-
 τῆ τῆ κεφαλῆ, καὶ ἵππος ἵππῳ· καὶ εἰτι γε τῶτων
 ἐναργέστερα, τὰ δεκά μοι ἐδοκεῖ τῶν οκτῶ πλείονα
 εἶναι, διὰ τὸ δυο αὐτοῖς προσεῖναι· καὶ τὸ διπλῆ-
 τε πηχυαῖα μείζων εἶναι, διὰ τὸ ἡμισεῖ αὐτῆ
 ὑπερῆχειν. Νῦν δὲ δὴ, εἴφη ὁ Κεβῆς, τί σοι
 δοκεῖ περὶ αὐτῶν; Πορρῶ πῆ, εἴφη, νῆ Δία
 ἐμε εἶναι τῆ οἰεσθῆαι περὶ τῶτων τὴν αἰτίαν εἶ-
 δέναι· ὄσγε ἔκ ἀποδεχομαι ἐμαυτῆ, ἔδε ὡς,
 ἐπειδάν ἐνι τίς προσθῆ ἐν, ἠ το ἐν, ὡ προσε-

τεθη, δυο γεγονεν, η το προσθεθεν, και ω προ-
 σετεθη, δια την προσθεσιν τε ετερον τω ετερω,
 δυο εγενετο. Θαυμαζω γαρ, ει, οτε μεν εκκα-
 τερον αυτων χωρις αλληλων ην, εν αρ' εκατε-
 ρον ην, και εκ ητην τοτε δυο· επει δ' επλη-
 σισαν αλληλοις, αυτη αρα αυτοις αιτια εγε-
 νετο δυοιν γενεσθαι, η ζυνοδος, τε πλησιον αλ-
 ληλων τεθηναι· εδε γε, ως, εκαν τις εν διασ-
 χιση, δυναμαι ετι πειδεσθαι, ως αυτη αυ αι-
 τια γεγονεν, η σχισις, τε δυο γεγονεναι. Ε-
 νικντια γαρ γιννεται η τοτε αιτια τε δυο γιννε-
 σθαι. Τοτε μεν γαρ, οτι συνηγετο πλησιον
 αλληλων, και προσετιθετο, ετερον ετερω· νυν
 δ', οτι απαγεται, και χωριζεται, ετερον αφ'
 ετερου. Ουδε γε, διοτι εν γιννεται, ως επισα-
 μαι, ετι πειθω εμαυτον· εδ' αλλο εδεν, ενι
 λογω, διοτι γιννεται, η απολλυται, η εσι, κα-
 τα τωτον του τροπου της μεθοδου· αλλα τιν'
 αλλον τροπον αυτος εικη φυρω, τωτον δε εδαμη
 προσιεμαι. Αλλ' ακησας μεν ποτε εκ βιβλις
 τινος, ως εφη, Αναξαγορα αναγιγνωσκοντος,
 και λεγοντος, ως αρα Νησ εσιν ο διακοσμων
 τε, και παντων αιτιος, ταυτη δη τη αιτια ησ-
 θεν τε, και εδοξε μοι τροπον τινα ευ εχειν το
 τον Νησ ειναι παντων αιτιον· και ηγησαμην,

ει τῶτο ἔτως εχει, τον γε Νην κοσμιεντα παν-
 τα κοσμειν, και ἕκασον τιθεσαι ταυτη, ὅτη αν
 βελτισια εχη. Ει εν τις βελοιτο την αιτιαν εὔ-
 ρειν περι ἕκασα, ὅτη γιγνεται, η απολλυται,
 η εστι, τῶτο δειν περι αυτη εὔρειν, ὅτη βελτι-
 σον αυτω εσιν, η ειναι, η αλλο ὅτιν πασχειν,
 η ποιειν. Επ δε δη τε λογε τετε, εδεν αλλα
 σκοπειν προσηκειν ανθρωπω, και περι αυτη και
 περι των αλλων, αλλ' η το αριστον και το βελ-
 τιστον' αναγκαιον δε ειναι τον αυτον τετον και
 το χειρον ειδεναι' την αυτην γαρ ειναι επιση-
 μην περι αυτων. Ταυτα δη λογιζομενος, ασ-
 μενος εὔρηκεναι αμην διδασκαλον της αιτιας
 περι των οντων κατα νην εμαυτω, τον Αναξα-
 γοραν* και μοι φρασειν, πρωτον μεν, ποτε-
 ρον η γη πλατεια εσιν, η ερογγυλη* επειδη δε
 φρασειεν, επεκδιηγησεσαι την αιτιαν, και την
 αναγκην' λεγοντα το αμεινον, και ὅτι αυτην
 αμεινον ην τοιχυτην ειναι* και ει εν μεσω φαη
 ειναι αυτην, επεκδιηγησεσαι, ὡς αμεινον ην,
 αυτην εν μετω ειναι* και ει μοι ταυτα απο-
 φαινοιτο, παρεσκευασμην, ὡς εκεδ' ὑποηρο-
 μενος αιτιας αλλο ειδος. Και δη και περι ἡ-
 λις ἔτω παρεσκευασμην ὡσαυτως πευσσομενος,
 και σεληνης, και των αλλων ασρων, ταχως τε

περί προς ἀλλήλα, καὶ τροπῶν, καὶ τῶν ἀλ-
 λων παθημάτων, πῆ ποτε ταύτ' ἀμεινον ἐσιν
 ἕκασον, καὶ ποιειν, καὶ πασχειν, ἢ πασχει.
 Οὐ γὰρ ἂν ποτε αὐτον ὠμην, φασκοντα γε ὕ-
 πο Νε αὐτα κεκοσμησθαι, ἀλλήν τινα αὐτοῖς
 αἰτιαν ἐπενεγκειν, ἢ ὅτι βελτισον αὐτα ἔτως
 εχειν ἐσιν, ὡσπερ εχει. Ἐκασῶ ἐν αὐτον ἀ-
 ποδιδοντα τὴν αἰτιαν, καὶ κοινῆ πασι, το ἕκα-
 σῶ βελτισον, ὠμην, καὶ το κοινον πασιν ἐπεκ-
 διηγησέσθαι ἀγαθον. Καὶ ἐκ ἂν ἀπεδομην
 πολλὰ τὰς ἐλπίδας, ἀλλὰ πανυ σπερδῆ λαβῶν
 τὰς βιβλῆς, ὡς ταχιστα οἶος τ' ἦν, ἀνεγινωσκ-
 κον, ἰν' ὡς ταχιστα εἰδειν το βελτισον, καὶ το
 χειρον. Ἀπο δὴ Σαυμασῆς, ὠέταιρε, ἐλπίδος
 ὠχομην φερομενος, ἐπειδὴ προίῶν, καὶ ἀναγ-
 γινωσκῶν, ὄρω ἀνδρα τῷ μὲν Νω ἔδεν χρω-
 μενον, ἔδε τινὰς αἰτίας ἐπαιτιῶμενον, εἰς το
 διακοσμεῖν τὰ πραγματὰ, ἀερας δὲ, καὶ αἰ-
 θερας, καὶ ὕδατα, αἰτιῶμενον, καὶ ἀλλὰ πολ-
 λα, καὶ ἀτοπα' καὶ μοι ἐδοξεν ὁμοιοτάτον
 πέπονθεναι, ὡσπερ ἂν τις λεγῶν, ὅτι Σωκρα-
 τῆς πάντα, ὅσα πραττει, νῶ πραττει, καπει-
 τα ἐπιχειρησας λεγειν τὰς αἰτίας ἕκασῶν, ἂν
 πραττω, λεγοι, πρῶτον μὲν, ὅτι δια ταῦτα
 νυν ἐνθάδε καθῆμαι, ὅτι ξυγκείται μὲ το σῶμα
 εἶ

ἐξ ὀσέων καὶ νευρῶν· καὶ τῶ μὲν ὅσα ἐστὶ σέρ-
 ρα, καὶ διαφύας ἔχει χωρὶς ἀπ' ἀλλήλων, τὰ
 δὲ νευρὰ οἷα ἐπιτείνεσθαι, καὶ ἀνίσθαι, πε-
 ριαμπτεχόντα τὰ ὅσα μετὰ τῶν σαρκῶν, καὶ
 δερμάτος, ὃ ζύνεχει αὐτὰ. Λιψορμενῶν ἐν
 τῶν ὀσέων ἐν ταῖς αὐτῶν ζυμβολαῖς, χαλῶντα,
 καὶ ζύντεινοντα, τὰ νευρὰ, κάμπτεσθαι πᾶ
 ποιεῖ οἷόντ' εἶναι ἐμὲ νῦν τὰ μέλη· καὶ δια-
 ταυτὴν τὴν αἰτίαν ζυγκάμψεις ἐνθάδε καθῆμαι·
 καὶ αὐτὸ περὶ τῶ διαλεγέσθαι, ὑμῖν ἕτερας τοιαυ-
 τὰς αἰτίας λεγοί, φωνὰς τε, καὶ ἀερας, καὶ
 ἀκοῆς, καὶ ἀλλὰ μυρία τοιαυτὰ, αἰτιώμενος·
 ἀμελήσας τὰς ὡς ἀληθῶς αἰτίας λεγείν, ὅτι,
 ἐπειδὴ Ἀθηναίοις ἐδόξε βελτίον εἶναι ἐμὲ κατα-
 ψηφισασθαι, διὰ ταῦτα δὴ καὶ ἐμοὶ βελτίον αὐ-
 δεδοκται ἐνθάδε καθῆσθαι· καὶ δικαιότερον,
 παραμένοντα ὑπέχειν τὴν δίκην, ἢν ἀν κελου-
 σιν. Ἐπει, νῆ του κύνα, ὡς ἐγώμαι, παλαί-
 αν ταῦτα τὰ νευρὰ τε, καὶ τὰ ὅσα, ἡ περὶ
 Μεγαρά, ἡ Βοιωτῶς, ἢν, ὑπὸ δόξης φερομένα
 τὰ βελτίον, εἰ μὴ δικαιότερον ὡμῶν, καὶ καλ-
 λίον, εἶναι, προ τῶ φεύγειν τε, καὶ ἀποδι-
 δρασκεῖν, ὑπέχειν τῆ πόλει δίκην, ἣντιν' ἀν-
 ταττῆ. Ἀλλ' αἰτία μὲν τὰ τοιαυτὰ καλεῖν,
 λίαν ἀτοπον. Εἰ δὲ τίς λεγοί, ὅτι ἀνευ τῶ τα

τοιαυτα εχειν, και οσα, και νευρα, και οσα
 αλλα εχω, εκ αν οιος τ' ην ποιειν τα δοξαυτα
 μοι, αληθη αν λεγοι· ως μεντοι δια ταυτα
 ποιω, α ποιω, και ταυτη νω πραττω, αλλ' ο
 τη τε βελτιση αιρεσει, πολλη αν και μακρα
 ραθυμια αν ειη τε λογη. Το γαρ μη διελεσθαι
 οιον τ' ειναι, οτι αλλο μεντι εσι το αιτιον τω
 οντι, αλλο δ' εκεινο, ανευ ε το αιτιον εκ αν
 ποτ' ειη αιτιον· ο δη μοι φαινονται ψηλαφων-
 τες οι πολλοι, ωσπερ εν σκοτει, αλλοτριω ονο-
 ματι προσχρωμενοι, ως αιτιον αυτο προσαγο-
 ρευειν. Διο δη και ο μεν τις δινην περιτιθει
 τη γη υπο τε κραυη, μενειν δη ποιει την γην. ο
 δε, ωσπερ καρδοπω πλατεια βαθρον, τον αερα
 υπερειδει· την δε τε ως οιον τε βελτιση αυτα
 τεθηναι δυναμιν, ετω νυν κεισθαι, ταυτην, ετε
 ζητουν, ετε τινα οιονται δαιμονιαν ισχυν εχειν·
 αλλα ηγνεται τετα αν ποτε Ατλαντα ισχυρατε-
 ρον, και αδανατωτερον, και μαλλον απαυτα
 ξυνεχοντα εξευρειν, και ως αληθως το αγαθον
 και δεον ξυνδειν και ξυνεχειν, εδεν οιονται.
 Εγω μεν εκ τοιαυτης αιτιας, οπη ποτε εχει, μα-
 θητης οτταν ηδισ' αν γενομην. Επειδη δε ταυ-
 της εσερηθην, και, ετ' αν αυτος ευρειν, ετε
 παρ' αλλα μαθειν, οιος τε εγενομην· τον δευ-
 τερον

τερον πλεν επι την της αιτιας ζητησιν, ην πε-
 πραγματευμαι, βλεπει σοι, εφη, επιδειξιν ποιη-
 σωμαι, ω Κεβησ; Ὑπερφωσ μεν εν, εφη, ως
 βλομαι. Εδοξε τοινυν μοι, η δ' ος, μετα ταυ-
 τα, επειδη απειρηκα τα οντα σκοπων, δειν ευ-
 λαβηθηναι, μη παδομι, οπερ οί τον ηλιον εκ-
 λειποντα θεωρυντες, και σκοπεμενοι, πασχε-
 σι· διαφθειρονται γαρ πε ενιοι τα ομματα εαν
 μη εν υδατι, η εν τινι τοιστω, σκοπωνται την
 εικονα αυτε· τοιστον τι και εγω διενοηθην, και
 εδεισα, μη πανταπασι την ψυχην τυφλωθειν,
 βλεπων προς τα πραγματα τοις ομμασι, και
 εκαση των αισθησεων επιχειρων απτεσθαι αυ-
 των. Εδοξε δη μοι χρηναι, εις της λογος κα-
 ταφυγοντα, εν εκεινοισ σκοπειν των οντων την
 αληθειαν. Ισως μεν εν, ως εικαζω, τροπον
 τινα εκ εσικεν. Ου γαρ πανυ ζυγχωρω, τον
 εν τοις λογοις σκοπεμενον τα οντα, εν εικοσι
 μαλλον σκοπειν, η τον εν τοις εργοις. Αλλ' εν
 δη ταυτη γε ωρμησα, και υποθεμενος εκασοτε
 λογον, ον αν κρινω ερρωμενεσατον ειναι, α μεν
 αν μοι δοκη τωτω ζυμφωνειν, τιθημι, ως αλη-
 θη οντα, και περι αιτιας, και περι των αλλων
 απαντων· α δ' αν μη, ως εκ αληθη. Βλο-
 μαι δε σοι σαφεσερον ειπειν, α λεγω· ομαι
 γαρ,

γαρ, σε νυν ἔμηναναι. Οὐ μὰ τον Δία,
 ὁ Κεβης, ἔσφοδρα. Ἀλλ', ἡ δ' ὅς, ἔδε λεγῶ
 ἔδεν καινον, ἀλλ' ἄπερ αἰε τε ἀλλοτε, καὶ ἐν
 τῷ παρελήλυθοι λογῶ, ἔδεν πεπαυμαί λεγῶν.
 Ἐρχομαι γὰρ δὴ ἐπιχειρῶν σοὶ ἐπιδείξασθαι τῆς
 αἰτίας το εἶδος, ὁ πεπραγματευμαί· καὶ ἐμὶ
 παλιν ἐπ' ἐκεῖνα τὰ πολυθρυλλητα, καὶ ἀρχο-
 μαί ἀπ' ἐκεῖνων, ὑποδεμένος, εἶναι τι καλον
 αὐτο καδ' αὐτο, καὶ ἀγαθον, καὶ μεγα, καὶ
 ταλλα παντα· ἄ εἰ μοι δίδως τε, καὶ ζυγχο-
 ρεῖς, εἶναι ταῦτα, ἐλπίζω σοὶ ἐκ τῶτων τὴν
 αἰτίαν ἐπιδείξειν, καὶ ἀνευρησῆναι, ὡς ἀθανάτου
 ἢ ψυχῆ. Ἀλλὰ μὲν, εἴη ὁ Κεβης, ὡς δίδοντες
 σοὶ, ἔκ αν φθάνοις περαιῶν; Σκοπεῖ δὴ, εἴη,
 τὰ ἔξῃς ἐκεῖνοις, εἰαν σοὶ ζυγδοκῆ, ὡσπερ ἐμοί.
 Φαίνεται γὰρ μοι, εἴτι ἐσιν ἄλλο καλον, πλην
 αὐτο το καλον, ἔδε δι' ἐν ἄλλο καλον εἶναι,
 ἢ διότι μετεχει ἐκεῖνῶ τῶ καλῶ· καὶ παντα δὴ
 ἔτῳ λεγῶ. τῆ τοιαυδε αἰτία ζυγχορεῖς; Ζυγ-
 χορῶ, εἴη. Οὐ τοῖνον, ἡ δ' ὅς, ἐτι μανθάνω,
 ἔδε δυναμαί τας ἀλλας αἰτίας τας σοφας
 ταυτας γινωσκῆναι· ἀλλ' εἰαν τις μοι λεγῆ, δ ο-
 τι καλον ἐσιν ὅτιον, ἢ ὅτι χρῶμα εὐκαυδες ἐχον,
 ἢ σχῆμα, ἢ ἄλλο ὅτιον τῶν τοῖστων, τὰ μὲν
 ἀλλὰ χαιρεῖν ἐμ'· ταραττομαι γὰρ ἐν τοῖς ἄλ-
 λοῖς

λοις πασι* τὸτο δὲ ἀπλῶς, καὶ ἀτεχνῶς,
καὶ ἰσῶς εὐηθῶς, ἔχω παρ' ἑμαυτῶ, ὅτι οὐκ
ἄλλο τι ποιεῖ αὐτοῦ καλόν, ἢ ἐκεῖνος τὸ καλόν,
εἴτε παρθεσία, εἴτε κοινῶνία, εἴτε ὅπη δὴ, καὶ
ὅπως, προσγενομένη. Οὐ γὰρ ἐτι τὸτο διίσχυ-
ριζομαι, ἀλλ' ὅτι τῷ καλῷ πάντα τὰ καλὰ
γίνεταί καλὰ. Τὸτο γὰρ μοι δοκεῖ ἀσφαλε-
στατον εἶναι, καὶ ἑμαυτῷ ἀποκρινασθαι, καὶ
ἄλλῳ* καὶ τὸτῃ ἔχοντος, ἠγῆμαι, οὐκ ἂν πο-
τε πεσεῖν, ἀλλ' ἀσφαλές εἶναι, καὶ ἐμοί, καὶ
ὄτων ἄλλῳ, ἀποκρινασθαι, ὅτι τῷ καλῷ τὰ
καλὰ γίνεταί καλὰ. ἢ ἔσται καὶ σοὶ δοκεῖ; Δο-
κεῖ. Καὶ μεγεθεῖ ἄρα τὰ μεγάλα, μεγάλα,
καὶ τὰ μείζω, μείζω, καὶ σμικροτήτι τὰ ελατ-
τώ, ελαττώ; Ναι. Οὐδὲ σὺ ἂν ἀρα ἀποδέ-
χοιο, εἰ τις τινὰ φαιῖ ἕτερον ἕτερον τῆ κεφαλῆ
μείζω εἶναι, καὶ τὸν ελαττώ, τῷ αὐτῷ τῷ
ελαττώ* ἀλλὰ διαμαρτυροιο ἂν, ὅτι σὺ μὲν
οὐδὲν ἄλλο λεγεις, ἢ ὅτι τὸ μείζον παν ἕτερον
ἕτερον οὐδὲν ἄλλὰ μείζον ἐστίν, ἢ μεγεθεῖ* καὶ
διὰ τὸτο μείζον, διὰ τὸ μεγεθος* τὸ δὲ ελατ-
τον, οὐδὲν ἄλλῳ ελαττον, ἢ σμικροτήτι* καὶ
διὰ τὸτο ελαττον, διὰ τὴν σμικροτήτα* φοβη-
μενος, οἶμαι, μὴ τις σοὶ ἐναντιος λόγος ἀπεν-
τησοί, ἐὰν τῆ κεφαλῆ μείζονα τινὰ φησ εἶναι,

καὶ

και ελαττω' πρωτον μεν, τω αυτω το μειζον
 μειζον ειναι, και το ελαττον ελαττον. επειτα
 τη κεφαλη, σμικρα εση, τον μειζω μειζω ειναι
 και τετο δη τερας ειναι, το σμικρω τιμι μεγαν
 τιναι ειναι. η εκ ανφοβοιο ταυτα; Και ο Κε-
 βης γελασας, Εγωγε, εφη. Ουκεν, η δ' ος,
 τα δεκα των οκτω δυειν πλειω ειναι, και δια
 ταυτην την αιτιαν υπερβαλλειν, φοβοιο αν λε-
 γειν, αλλα μη πληθει, και δια το πληθος; και
 το διπηχυ τε πηχυαις ημισει μειζον ειναι, αλλ'
 ε μεγαθει; ο αυτος γαρ τε φοβος. Πανυ γε,
 εφη. Τι δαι; ενι ενος προσθεντος, την προσ-
 θεσιν αιτιαν ειναι τε δυο γενεσθαι, η διασχι-
 σθεντος, την σχισιν, εκ ευλαβοιο αν λεγειν;
 και μεγα αν βωηης, οτι εκ οισδα, αλλως πως
 εκασον γινομενον, η μετασχον της ιδιας βσιας
 εκασε, ε αν μετασχοι και εν τετοις εκ εχεις
 αλλην τιναι αιτιαν τε δυο γενεσθαι, αλλ' η την
 της δυαδος μετασχεσιν και δεν τετε μετασ-
 χειν τα μελλοντα δυο εσεσθαι, και μοναδος,
 ο αν μελλη εν εσεσθαι, και μοναδος, ο αν με-
 λη εν εσεσθαι; Τας δε σχισεις ταυτας, και
 προσθεσεις, και τας αλλας τας τοιαυτας κομ-
 ψειας, εως αν χαιρειν, παρεις αποκρινασθαι
 ταις σαυτε σοφωτεροις. συ δε δεδιως αν, το
 λεγο=

λεγομενον, την σαυτη^ν σκιαν, και την απειριαν,
 εχουμενος εκεινη τ^η ασφαλ^ης, της υποθεσεως,
 ετως αποκριναιο αν; Ει δε της αυτης της υπο-
 θεσεως εχοιτο, χαιρειν εως αν, και εκ απο-
 κριναιο, εως αν τα απ' εκεινης ορμηθεντα σκε-
 ψαιο, ει σοι αλληλοις ζυμφωνει, η διαφωνει;
 Επειδη δε εκεινης αυτης δεοι σε διδοναι λογον,
 ωσαυτως αν διδοις, αλλην αυ υποθεσιν υπο-
 θεμενος, ητις των ανωθεν βελτιστη φαινοιτο, εως
 επι τι ικανον ελθοις· αμα δε εκ αν φυροιο,
 ωσπερ οί αντιλογικοι, περι τε της αρχης διαλε-
 γομενος, και των εξ εκεινης ωρμημενων, ειπερ
 βλοιοι τι των οντων ευρειν; Εκεινοις μεν γαρ
 ισως εδεις περι τ^ης λογος, εδε φροντις. Ικα-
 νοι γαρ, υπο σοφιας ομ^ης παντα κηκωντες, ο-
 μως δυνασθαι αυτοι ο^υτοις αρεσκευ^η· συ δ',
 ειπερ ει των φιλοσοφων, οιμαι, αν, ως εγω
 λεγω, ποιαις. Αληθεστατα, εφη, λεγεις, ο, τε
 Σιμμιας αμα, και ο Κεβης.

ΕΧ. Νη Δια, ω Φαιδων, εικотως γε· θαυμα-
 σως γαρ μοι δοκει ως εναργως τω και σμικρον
 νην εχοντι ειπειν εκεινος ταυτα.

ΦΑΙΔ. Πανυ μεν εν, ω Εχεκρατες· και πασι
 τοις παρυσιν εδοξε.

ΕΧ.

ΕΧ. Καί γαρ ἡμῖν τοῖς ἀκροῖ, νῦν δε ἀκροῖσιν,
 Ἀλλὰ τίνα δὴ ἢ ταμετα ταῦτα λεχθέντα;

ΦΑΙΔ. Ὡς μὲν ἐγὼ οἶμαι, ἐπεὶ αὐτῶ ταῦτα ἐ-
 νεχωρήθη, καὶ ὠμολογεῖτο, εἶναι τι ἕκαστον
 τῶν εἰδῶν, καὶ τῶτων ταῖλα μεταλαμβάνοντα
 αὐτῶν τῶτων τὴν ἐπωνυμίαν ἰσχεῖν· το δὴ με-
 τα ταῦτα ἤρωτα. Εἰ δὴ, ἢ δ' ὅς, ταῦτα ἔτω
 λέγεις, ἀρ' ἔχ, ὅταν Σιμμίαν Σωκράτης φησ
 μείζω εἶναι, Φαίδωνος δε ελαττώ, λέγεις τοτ'
 εἶναι ἐν τῷ Σιμμίᾳ ἀμφοτέρω, καὶ μεγέθος,
 καὶ σμικροτήτα; Εἰ γὰρ. Ἀλλὰ γὰρ, ἢ δ' ὅς,
 ὁμολογεῖς, το τον Σιμμίαν ὑπερῆχει Σωκρα-
 τῆς, ἔχ, ὡς τοῖς ἔρημασι λεγεται, ἔτω καὶ το
 ἀληθεῖς εἶναι; ἔ γὰρ πῶ πεφυκέναι Σιμμίαν ὑ-
 περῆχειν τῶτω, τῷ Σιμμίαν εἶναι, ἀλλὰ τῶ-
 μεγέθει, ὁ τυγχάνει ἔχων· ἔδ' αὖ Σωκράτης
 ὑπερῆχειν, ὅτι Σωκράτης ὁ Σωκράτης εἶναι,
 ἀλλ' ὅτι σμικροτήτα εἶναι ὁ Σωκράτης πρὸς το
 ἐκεῖνθ μεγέθος. Ἀληθῆ. Οὐδε γὰρ αὖ ὑπὸ Φαι-
 δωνος ὑπερῆχεσθαι τῶ ὅτι Φαίδων ὁ Φαίδων
 εἶναι, ἀλλ' ὅτι μεγέθος εἶναι ὁ Φαίδων πρὸς τὴν
 Σιμμίαν σμικροτήτα; Εἶσι ταῦτα. Οὕτως ἀρὰ
 ὁ Σιμμίαν ἐπωνυμίαν ἔχει, σμικρὸς τε καὶ με-
 γας εἶναι, ἐν μέσῳ ὧν ἀμφοτέρων· τῶ μὲν τῶ
 μέγε-

μεγαθει ὑπερχειν την σμικροτητα παρεχων· το
 δε το μεγαδος της σμικροτητος παρεχων ὑπερ-
 εχον. Και ἁμα μειδιασας, Εοικα, εφη, και
 ζυγγραφικως ερειν· αλλ' εν εχει γε πως, ως
 λεγω. Ξυνεφη. Λεγω δε τῶδ' ἐνεκα, βελομε-
 νος δοξαι σοι, ὅπερ εμοι. Εμοι γαρ φαινεται,
 ε μονον αυτο το μεγαδος εδεποτ' εδελειν ἁμα
 μεγα και σμικρον ειναι, αλλα και το εν ἡμιν
 μεγαδος εδεποτε προσδεχασθαι το σμικρον, εδ'
 εδελειν ὑπερδεχασθαι· αλλα δυειν το ετερον, η
 φευγειν, και ὑπεκχωρειν, ὅταν αυτω προση το
 εναντιον, το σμικρον· η, προσελθοντος εκεινης,
 απολωλευσαι· ὑπομενον δε, και δεξαμενον, την
 σμικροτητα, εκ εδελειν ειναι ετερον, η ὅπερ
 ην· ὡσπερ εγω δεξαμενος, και ὑπομεινας, την
 σμικροτητα, και ετι ων, ὅσπερ εμι, ἕτος ὁ
 αυτος σμικρος εμι· εκεινο δε ε τετολμηκε, με-
 γα ον, σμικρον ειναι. Ὡς δ' αὐτως και το
 σμικρον το εν ἡμιν, εκ εδελειν ποτε μεγα γιν-
 νεσθαι, εδε ειναι· εδε αλλο εδεν των εναν-
 τιων, ετι ον, ὅπερ ην, ἁμα τεναντιον γιννε-
 σθαι τε, και ειναι· αλλ' ητοι απερχεται, η
 απολλυται, εν τῆτω τω παθηματι. Παντα-
 πασιν, εφη ὁ Κεβης, ἕτω φαινεται μοι. Και
 τις ειπε των παροντων ακισσας· ὅςτις δ' ην, ε
 σαφως

σαφως μεμνημαι. Προς Θεων, οκ εν τοις εμ-
 προθεν ημιν λογοις αυτο το εναντιον των νυν
 λεγομενων ωμολογετο, εκ τς ελαττονος το μει-
 ζον γινεσθαι, και εκ τς μειζονος το ελαττον,
 και ατεχνως αυτη ειναι η γενεσις τοις εναντιοις
 εκ των εναντιων; νυν δε μοι δοκει λεγεσθαι,
 οτι τωτο οκ αν ποτε γενειτο. Και ο Σωκρα-
 τος, παραλαβων την κεφαλην, και ανιστας,
 Ανδρικως, εφη, απεμνημονευκας ε μεντοι εν-
 νοεις το διαφερον, τς τε νυν λεγομενς, και τς
 τοτε. Τοτε μιν γαρ ελεγετο * εκ τς εναντιω
 πραγματος το εναντιον πραγμα γινεσθαι νυν
 δε, οτι αυτο το εναντιον εαυτω εναντων οκ αν
 ποτε γενοιτο, οτε το εν ημιν, οτε το εν τη φη-
 σει. Τοτε μιν γαρ, ω φιλε, περι των εχου-
 των τα εναντια ελεγομεν, επονομαζοντες αυτος
 τη εκεινων επωνυμια νυν δε περι εκεινων αυ-
 των, ων ενοντων εχει την επωνυμιαν τα ονομα-
 ζομενα αυτα δ εκεινα οκ αν ποτε φαμεν
 εδελησαι γενεσιν αλληλων δεξασθαι. Και αμοσ
 βλεψας εις τον Κεβητα, ειπεν, Αρα μη πα,
 ω Κεβης, και σε τι τωτων εταραξεν, ων οδε
 ειπεν; Ουδ αν, εφη ο Κεβης, ετως εχω, και
 τοιτω το λεγω, ως ε πολλα με ταραττει. Ευ-
 ωμολογηκαμεν αρα, η δ ος, απλως τωτο, μη-
 δεποτε

δεποτε εναντιον εσεσθαι εαυτω το εναντιον
 Πανταπασι, εφη. Ετι δη μοι και τοδε σκε-
 ψαι, εφη, ει αρα ξυνομολογησεις' θερμον τι
 καλει, και ψυχρον; Εγωγε. Αρ' εχ' οπερ
 χιον και πυρ; Μα Δια εκ εγωγε. Αλλ' ετε-
 ρον τι πυροσ το θερμον, και ετερον τι χιονοσ
 το ψυχρον; Ναι. Αλλα τοδε γ', οικαι, δοκει
 σοι, υδεποτε χωνα εσαν, δεξαμενην το θερμον,
 ωσπερ εν τοισ εμπροσθεν ελεγομεν, ετι εσεσθαι,
 οπερ ην, χιονα, και θερμον, αλλα, προσιον-
 τος τσ θερμοσ, η υπεκχωρησειν αυτω, η απο-
 λεισθαι. Πανυ γε. Και το πυρ γε αυ, προ-
 σιοντος τσ ψυχροσ αυτω, η υπεξειναι, η απο-
 λεισθαι· ε μιντοι ποτε τολμησειν, δεξαμενον
 την ψυχροτητα, ετι ειναι, οπερ ην, πυρ, και
 ψυχρον. Αληθη, εφη, λεγεις. Εσιν αρ', η
 δ' οσ, περι ενια των τοιστων, ωσε μη μονον
 αυτο το ειδοσ αξιωσθαι τσ αυτσ ονοματοσ εισ
 τον αι χρονον, αλλα και αλλο τι. ο εσι μεν
 εκεινο, εχει δε την επεινσ μορφην αι, οταν
 περ η. Ετι δ' εν τοισδε ισως εσαι σαφετερον,
 ο λεγω' το γαρ περιττον αι πα δει ταυτσ τσ
 ονοματοσ τυγχανειν, οπερ ην λεγομεν. η ε;
 Πανυ γε. Αρα μονον των ουντων, ταυτο γαρ
 ερωτω, η και αλλο τι, ο εσι μεν εχ', οπερ το

περιττον* ὁμως δε δει αυτο μετα τς εαυτς ο-
νοματος και τστω καλειν αει, δια το ετω πε-
φυκεναι, ὡςε τς περιττα μηδεποτε απολειπε-
σθαι; Λεγω δε αυτο ειναι, οίου και ἡ τριας
πεποιθε, και αλλα πολλα. Σκοπει δη περι
της τριαδος* αρα ε δοκει σοι τω τε αυτης ονο-
ματι αει προσαγορευτα ειναι, και τω τς πε-
ριττα, οντος εχ, ὁπερ της τριαδος; αλλ' ὁμως
ετω πως πεφυκε, και ἡ τριας, και ἡ πεμπτας,
και ὁ ἡμισυς τς αριθμς ἄπας, ὡςε εχ ων, ὁ-
περ το περιττον, αει ἕκασος αυτων εσι περιτ-
τος. Και αυ τα δυο, και τα τετταρα, και
ἄπας ὁ ἕτερος αυ σιχος τς αριθμς, εχ ων, ὁ-
περ το αρτιον, ὁμως ἕκασος αυτων αρτιος εσιν
αει. ζυγχωρεις, η ε; Πως γαρ εχ; εφη. Ὁ
τοιουν, εφη, βελομαι δηλωσαι, αδρει* εσι δε
τοδε* ὅτι φαινεται ε μονον εκεινα τα εναντια
αλληλα ε δεχομενα, αλλα και ὅσα, ειν οντα
αλληλοις εναντια, αει εχει τα εναντια, εδε
ταυτα εοικε δεχομενοις εκεινην την ιδεαν, ἡ αυ
τη εν αυτη εση εναντια η* αλλ' επισης αυτης,
ητοι απολλυμενα, η ὑπεκχωρηντα. η ε φησο-
μεν τα τρια, και απολεισθαι προτερον, και
αλλο ὅτινι πεισεσθαι, πριν η ὑπομειναι ετι,
τρια οντα αρτια γενεσθαι; Πανυ μεν εν, εφη
ὁ Κε-

ὁ Κεβης. Ουδε μὴν, ἢ δ' ὅς, ἐναντιον γε ἐστὶ
 δυας τριαδι. Ου γὰρ ἐν. Ουκ ἀρα μόνον τα
 εἶδη τα ἐναντία ἐχ ὑπομένει ἐπιοντα ἀλλήλα,
 ἀλλὰ καὶ ἀλλ' ἄττα τα ἐναντία ἐχ ὑπομένει
 ἐπιοντα. Ἀληθεατα, ἐφη, λέγεις. Βλέπει ἐν,
 ἢ δ' ὅς, ἐὰν οἴοι τε ὠμεν, ὀρισωμεθα, ὅποια
 ταυτ' ἐστὶ; Πάνυ γε. Ἀρ' ἐν, ἐφη, ὦ Κεβης,
 ταδε εἴη ἀν, ἄ, ὅ, τι ἀν κατασχη, μὴ μόνον
 ἀναγκάζει τὴν αὐτὴ ἰδεάν αὐτο σχεῖν, ἀλλὰ
 καὶ μὴδ' ἐναντιαν αὐτὴ δεχέσθαι; Πῶς λέγεις;
 Ὡσπερ ἀρτι ἐλεγόμεν. Οἶσθα γὰρ δηπῶς; ὅτι,
 ἄ ἀν ἢ τῶν τριῶν ἰδεὰ κατασχη, ἀναγκη αὐ-
 τοῖς, ἔ μόνον τρισὶν εἶναι, ἀλλὰ καὶ περιττοῖς.
 Πάνυ γε. Ἐπὶ το τοῖκτον δη, φαμεν, ἢ ἐναν-
 τία ἰδεὰ ἐκείνη τῆ μορφῆ, ἢ ἀν τῆτο ἀπεργαζή-
 ται, ἔδεποτ' ἀν εἰδοί. Ου γὰρ. Εἰργαζέτο
 δε γε ἢ περιττῆ. Ναι. Ἐναντία δε ταυτὴ ἢ τῆ
 ἀρτις. Ναι. Ἐπὶ τα τρία ἀρα ἢ τῆ ἀρτις
 ἰδεὰ ἔδεποτε ἤξει. Ου δητα. Ἀμωῖρα δη τῆ
 ἀρτις τα τρία; Ἀμωῖρα. Ἀναρτιος ἀρα ἢ τρία.
 Ναι. Ὅ ταινυ ἐλεγον, ὠρισοί, ποία ἐκ ἐναν-
 τία τινι ὄντα, ὁμῶς ἔ δεχεται αὐτο το ἐναν-
 τιον' οἶον νυν ἢ τρία τῶ ἀρτιῶ ἐκ ἑσὰ ἐναν-
 τία, ἔδεν τι μᾶλλον αὐτο δεχεται. Το γὰρ
 ἐναντιον αὐτῶ ἀεὶ ἐπιφέρει, καὶ ἢ δυας τῶ πε-

ριτω, και το πυρ τω ψυχρω, και αλλα παρ-
 πολλα. Αλλ' ερα δη, ει ετως οριζει, μη μο-
 νον το εναντιον το εναντιον μη δεχεσθαι, αλλα
 και εκεινο, ο αν επιφερη τι εναντιον εκεινω,
 εφ' ο, τι αν αυτο ιη, αυτο τα επιφερων την τε
 επιφεραμεν εναντιοτητα μηδεποτε δεξασθαι.
 Παλιν δε αναμνησκα· ε γαρ χειρα πολλα-
 κισ ακρειν· τα πεντε την τε αρτιν ε δεξεται·
 εδε τα δεκα την τε περιττα, το διπλασιον.
 Τατο μεν εν και αυτο αλλω εναντιον, ομως δε
 την τε περιττα ε δεξεται· εδε δη το ημιολιον,
 εδε ταλλα τα τοιαυτα, το ημισυ την τε ολα,
 και τριτημοριον αυ, και παντα τα τοιαυτα, ει-
 περ επει τε, και ξυνδοκει σοι ετω. Πανν
 σφοδρα και ξυνδοκει, εφη, και επομαι. Πα-
 λιν δη μοι, εφη, εξ αρχη λεγε· και μοι μη,
 ο αν ερωτω, αποκρινε, αλλα αλλα, μιμημε-
 νος εμε· λεγω δε, παρ' εν ταπρωτον ελεχον
 αποκρισιν, την ασφαλη εκεινην, εκ των νυν λε-
 γομενων αλλην ερων ασφαλειαν. Ει γαρ ερισιο
 με, ω αν τι σωματι εγγενηται, θερμοι εσαι,
 ε την ασφαλησαι ερω αποκρισιν εκεινην την α-
 γαθη, οτι ω αν θερμοτης· αλλα κομψοτεραν
 εκ των νυν, οτι ω αν πυρ· εδε, αν ερη, ω
 αν σωματι τι εγγενηται, νοσησει, εα ερω, ατι,
 ω αν,

φῖ αν νοσος, ἀλλ' ὡ αν πυρετος· κδ', ὡ αν
 αριθμῶ τι ἐγγενηται, περιττος εσαι, κκ εροι,
 ὡ αν περιττοτης, ἀλλ' ὡ αν μονας, και ταλ-
 λα ἔτως. Ἀλλ' ὄρα, εἰ ἦδη ἰκανως αισθ', ε,
 τι βολαμαι. Ἀλλὰ πανυ ἰκανως, εφη. Ἀπο-
 κρινε δη, η δ' ἄς, ὡ αν τι ἐγγενηται σωματι,
 ζῶν εσαι. Ὡ αν ψυχη, εφη. Ουκεν αει τῶ-
 το ἔτως εχει. Πως γαρ εχει; η δ' ἄς. Ἡ ψυ-
 χη αρα, ὅ, τι αν αυτη κατασχη, και ἦκει ἐπ'
 εκεινο, φερσται ζῶν. Ἡκει μεντοι, εφη. Πο-
 τερον δ' εσι τι ζῶη ἐναντιον, η αδει; Εἰν, εφη.
 Τι; Θανατος. Ουκεν ἡ ψυχη το ἐναντιον, ὡ
 αυτη ἐπιφερει αει, η μηποτε δεξεται, ὡς εκ
 των προσθεν ὁμολογηται. Και μαλα σφοδρα,
 εφη ὁ Κεβης. Τι εν; το μη δεχομενον τὴν τε
 αρτιν ἰδεαν, τι νυν δη ἀνομαζομεν; Ἀναρτιον,
 εφη. Τα δε δικαιον μη δεχομενον, και ὅ αν
 μισικον μη δεχεται; Ἀμισον, εφη, τα δε α-
 δικον. Εἰεν. Ὁ δ' αν θανατον μη δεχεται,
 τι καλεμεν; Ἀθανατον, εφη. Ουκεν ἡ ψυχη
 η δεχεται θανατον. Ου. Ἀθανατον αρα ἡ ψυχη.
 Ἀθανατον. Εἰεν, εφη. Τατο μεν δη ἀπαδε-
 δειχθαι φωμεν; η πως δεκει; Και μαλα γε
 ἰκανως, ὡ Σωκρατες. [Τι εν, η δ' ἄς, ὡ Κε-
 βης; εἰ τῶ ἀναρτιῶ ἀναγκαιου ην ἀνωλεθρα ε-
 ναι, ἄλλο τι τα τρια, η ἀνωλεθρα, αν ην;

Πως γαρ ε; Ουκεν ει και το αδερμιον αναγ-
 καιον ην ανωλεθρον ειναί, οποτε τις επι χιονα
 θερμον επαγαγοι, υπεξει αν η χιον, οσα σως
 και ατηκτος· ε γαρ αν απωλετο γε, εδ' αυ
 υπομενεσα, εδεξατο αν την θερμοτητα. Αλη-
 θη, εφη, λεγεις, 'Ως δ' ατύως, οικμαι, και
 ει το αφυκτον ανωλεθρον ην, οποτε επι το πυρ
 ψυχρον τι επηι, εποτ' αν απεσβεννυτο, εδ'
 απωλλυτο, αλλα σων αν απελθον ωχετο Α-
 ναγκη, εφη. Ουκεν και ωδε, εφη, αναγκη
 περι τς αδανατς ειπειν· ει μεν το αδανατον,
 και ανωλεθρον, εσιν, αδυνατον ψυχη, οταν
 θανατος επ' αυτην ιη, απολλυσθαι. Θανατον
 μεν γαρ δη, εκ των προειρημενων, ε δεζεται,
 εδ' εσαι τεθνηκυια· ωσπερ τα τρια εκ εσαι,
 εφαιμεν, αρτιον, εδε γ' αυ το περιττον· εδε
 δη το πυρ, ψυχρον, εδε γε η εντω πυρι θερ-
 μοτης. Αλλα τι κωλυει, φαιη αυ τις, αρτιον
 μεν το περιττον μη γινεσθαι, επιουτος τς αρ-
 τισ, ωσπερ ωμολογηται· απολλεμενς δε αυτς,
 αυτ' εκεινς αρτιον γεγονεσαι; Τω ταυτα λε-
 γοντι εκ αν εχοιμεν διαμαχεσθαι, οτι εκ απολ-
 λυται· το γαρ αναρτιον εκ ανωλεθρον εσιν.
 Επει ει τςτο ωμολογητο ημιν, εραδιως αν διε-
 μαχαμεθα, οτι, επελθουτος τς αρτις, το πε-
 ριττον,

ριττον, και τα τρια, οιχεθαι απιοντα, και
 περι πυρος, και θερμα, και των αλλων, ετως
 αν διεμαχομεθα. η ε; Πανυ μεν εν. Ουκ εν
 και νυν περι τα αθανατα, ει μεν ημιν ομολο-
 γειται και ανωλεθρον ειναι, ψυχη αν ειη, προς
 τω αθανατος ειναι, και ανωλεθρος· ει δε μη,
 αλλα αν δεσι λογε. Αλλ' εδεν δει, εφη, τατα
 γε ενεκα. Σχολη γαρ αν τι αλλο φθοραν μη
 δεχοιτο, ει το γε αθανατον και αιδιον ου φθο-
 ραν δεξαιτο. 'Ο δε γε θεος, οιμαι, εφη ο Σω-
 κρατης, και αυτο το της ζωης ειδος, και ειτε
 αλλο αθανατον εστι, παρα παντων αν ομολογη-
 θει μηδεποτε απολλυσθαι. Παρα παντων μεν-
 τοι νη Δια, εφη, ανθρωπων γε· και ετι μαλ-
 λον, ως εγωμαι, παρα θεων. 'Οποτε δη το
 αθανατον και αδιαφθορον εστιν, αλλο τι ψυχη,
 η, ει αθανατος τυγχανει εσα, και ανωλεθρος
 αν ειη; Πολλη αναγκη. Επιοντος αρα θανατα
 επι του ανθρωπου, το μεν θνητον, ως εοικεν,
 αυτα αποθνησκει· το δ' αθανατον, σων και
 αδιαφθορον οιχεται απιον, υπεχωρησαν τω
 θανατω. Φαινεται. Παντος μαλλον αρα,
 εφη, ω Κεβης, ψυχη αθανατον και ανωλεθρον·
 και τω ουτι εσονται ημων αι ψυχαι εν Λιδε.
 Ουκ εν εγωγε, ω Σωκρατες, εφη, εχω παρα

ταυτα ἀλλὰ τι λεγειν, ἕδε πῃ ἀπισειν τοις λό-
 γοις. Ἀλλ' εἰ δὴ τι Σιμμίας ὀδε, ἢ τις ἄλλος,
 ἔχει λεγειν, εὐ ἔχει μὴ κατασιγησάι· ὡς βί-
 ριδα, εἰς ὄντινα τις ἄλλον καιροῦ ἀναβαλλοίτο,
 ἢ του νῦν παρόντα, περὶ τῶν τοιούτων βελομέ-
 γος, ἢ τι εἰπειν, ἢ ἀκῆσαι. Ἀλλὰ μὲν, ἢ δ' ὅς
 ὁ Σιμμίας, ἕδ' αὐτὸς ἔχω ἐτι, ὅπη ἀπισῶ, ἐκ
 γε τῶν λεγομένων. Ἰπο μὲνται τὰ μεγέθεις,
 περὶ ὧν αἱ λόγοι εἰσι, καὶ τὴν ἀνδρωπικὴν ἀγ-
 θειαν ἀτιμάζων, ἀναγκάζομαι ἀπισίαν ἐτι
 ἔχειν παρ' ἑμαυτῶ περὶ τῶν εἰρημένων. Οὐ
 μόνον γ', εἴη, ὦ Σιμμία, ὁ Σωκράτης, ταυ-
 τα γε εὐ λεγεις, ἀλλὰ καὶ τὰς γε ὑποθέσεις
 τὰς πρώτας, καὶ εἰ πισταὶ ὑμῖν εἰσιν, ὅμως ἐ-
 πισκεπτεται σαφέσερον· καὶ εἰν αὐτὰς ἰκανῶς
 διελητε, ὡς ἐγώμει, ἀκράδηστε τῶ λόγῳ,
 καθόσον δύνατον μάλιστα ἀνδρωπῶ ἐπακολουθη-
 σάι· καὶ ταυτὰ αὐτὸ σαφές γενήται, οὐδὲν ζη-
 τήσετε περαιτέρω. Ἀληθῆ, εἴη, λεγεις.] Ἀλλ-
 ἄ τοδε γ', εἴη, ὦ ἀνδρες, βέλαιον διανοηθη-
 ναι, ὅτι, εἰπερ ἡ ψυχὴ ἀθάνατος ἐσιν, ἐπιμε-
 λεια δὴ δεῖται, οὐχ ὑπὲρ του χρόνου τουτου
 μόνον, εὐ ὡ καλούμεν το ζῆν, ἀλλ' ἐπερ του
 πάντος· καὶ ὁ κίνδυνος νῦν δι καὶ δοξείεν ἀν-
 μάλιστα δεινός εἶναι, εἰ τις αὐτὸς ἀμελήσειεν.

Εἰ

Εἰ μὲν γὰρ ἦν ὁ θάνατος τοῦ πάντος ἀπαλλαγ-
 ῆς, Ἑρμῆσιον ἂν ἦν τοῖς κακοῖς ἀποθανουσί,
 τοῦ τε σώματος ἅμα ἀπῆλλαχθῆαι, καὶ τῆς αὐ-
 τῶν κακίας, μετὰ τῆς ψυχῆς· νῦν δὲ, ἐπεὶ δι-
 ἀθάνατος φαίνεται οὕσα, οὐδέμια ἂν εἴη αὐτῇ
 ἀλλῆ ἀποφυγὴ κακίων, οὐδὲ σωτηρία, πλην τοῦ
 ὡς βέλτιστην τε, καὶ φρονιμωτάτην, γενεσθῆαι.
 Οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἔχουσα εἰς Αἴδου ἢ ψυχὴ ἐρ-
 χεται, πλην τῆς παιδείας τε καὶ τροφῆς· ἧ δὲ
 καὶ λέγεται μέγιστα ὠφελεῖν, ἢ βλάπτειν, τὸν
 τελευτήσαντα εὐθύς ἐν ἀρχῇ τῆς ἐκείσε πορείας.
 Λέγεται δὲ ἕτως, ὡς ἀρα τελευτήσαντα ἐμά-
 ρον ὁ ἐκάστου δαιμον, ὅσπερ ζῶντα εἰληχεῖ,
 ἕτος ἄγε ἐπιχειρεῖ εἰς διὰ τινα τόπον, οἱ δὲ
 τοὺς ἕλληγεντας διαδικασάμενους εἰς Αἴδου πο-
 ρευσθῆαι, μετὰ ἡγεμόνος ἐκείνου, ὃ δὲ προσε-
 τικταὶ τοὺς εὐθὲνδὲ ἐκείσε πορευοῦσαι. Τυχόν-
 τας δ' ἐκεῖ, ἂν δὲ τυχεῖν, καὶ μαιναντας,
 ὄν χρη χρόνον, ἄλλος δευρὸ καλὴν ἡγεμῶν κο-
 μίξει, ἐν πολλαῖς χρόνῳ, καὶ μακρῆσι, περιο-
 δοῖς. Ἐστὶ δὲ ἀρα ἡ πορεία οὐχ. ὡς ὁ Διοσχυ-
 λου Τηλεφῶς λέγει. Ἐκείνος μὲν γὰρ ἀπλήν οἰ-
 μὸν φησὶν εἰς Αἴδου φερεῖν· ἢ δ', οὔτε ἀπλή,
 οὔτε μια, φαίνεται μοι εἶναι· οὐδὲ γὰρ αὖ ἡ-
 γεμῶν ἐδεῖ· οὐδὲ γὰρ πού τις αὖ διαμαρτοῖ
 οὐδαμῶς

ουδαμοσε, μιας οδου ουσης. Νυν δε εοικε σχι-
 σεις τε, και περιόδους, πολλας εχειν' απο
 των θυσιων τε και νομινων των ενδαδε τεκμαι-
 ρομενος λεγω. Ἡ μὲν οὖν κόσμῳ^{ισ} τε, και φρο-
 νιμος, ψυχη ἐπέται τε, και ουκ αγνοει τα
 παροντα' ἡ δε επιθυμητικως του σωματος ε-
 χουσα, ὅπερ εν τω προσθεν ειπον, περι εκεινο
 πολυν χρονον επτοημενη, και περι τον ὄρατον
 τοπον πολλα αντιτεινασα, και πολλα παθσα,
 βια και μολις ὑπο τε προστεταγμενς δαιμονος
 οιχεται αγομενη. Αφικομενην δε, ὅτιπερ αἰ-
 αλλαι, την μίην ακαθαρτον, και τι πεποι-
 κνικαυ τοιστον, φωνων αδικων ἡμενην, η αλλα
 αττα τοιαυτα ειργασμενην, ἃ τειτων αδελφα
 τε, και αδελφων εργα, τυγχανει οντα, ταυ-
 την μιν ἀπας φευγει τε, και ὑπεκτρεπεται,
 και, ὅτε ζυνεμπορος, ὅτε ἡγεμων, εθελει γυ-
 νεσθαι* αυτη δε πλαναται εν παση εχομενη
 απορια, ἕως αν δη τινες χρονοι γενωνται ὡν
 εξελθοντων, ὑπ' Αναγκης φερεται εις την αυτη
 πρεπυσαν οικησιν. Ἡ δε καθαρως τε, και με-
 τριως, του βιον διεξελθσα, και ζυνεμπορων,
 και ἡγεμωνων, θεων τυχσα, ωκησε τον αυτη
 ἑκαση τοπον προσηκοντα. [Πολλοι δε εισι και
 θαυμασοι της γης τοποι' και αυτη, ὅτε οἶα,
 ὅτε

στε ὄση, δοξάζεται ὑπο τῶν περι γῆς εἰωθῶτων
 λεγεῖν, ὡς ἐγὼ ὑπο τίνος πεπεισμαι. Καὶ ὁ
 Σιμμίας, Πῶς ταῦτα, εἶπεν, λεγεις, ὦ Σω-
 κρατές; περι γὰρ τοῖς τῆς γῆς καὶ αὐτὸς πολλὰ
 δι' ἀκηκόα· κ' μὲντοι ταῦτα, ἅ σε πείθει· ἤ-
 δεως ἀν' ἐν ἀκῆσαιμι. Ἀλλὰ μὲντοι, ὦ Σιμ-
 μίᾳ, ἢ ἢ Γλαυκῆς τεχνῆ γε μοι δοκεῖ εἶναι
 διηγησασθαι, ἅ γ' ἐστίν· ὡς μὲντοι ἀληθῆ, χα-
 λεπωτέρου μοι φαίνεται, ἢ κατὰ τὴν Γλαυκῆς
 τεχνῆν· καὶ ἅμα μὲν ἐγὼ ἴσως εἰδ' ἀν' οἶός τε
 εἶναι, ἅμα δὲ, εἰ καὶ ἠπιστάμην, ὁ βίος μοι δο-
 κεῖ ὁ ἔμῃ, ὦ Σιμμίᾳ, τῷ μήκει τῆς λόγῃς ἐν
 ἐξαρκεῖν. Τὴν μὲντοι ἰδεάν τῆς γῆς, οἷαν πε-
 πεισμαι εἶναι, καὶ τῆς τοπῆς αὐτῆς, εἰδέν, με
 κωλύει λεγεῖν. Ἀλλ', εἶπεν ὁ Σιμμίας, καὶ
 ταῦτα ἀρκεῖ. Πεπεισμαι τοίνυν, ἢ δ' ὅς, ἐγὼ,
 ὡς πρῶτον μὲν, εἰ ἐστίν ἐν μεσῷ τῷ θράνω πε-
 ριφερῆς ἄσα, μὴδὲν αὐτῆ δειν, μήτε ἀερός προς
 το μὴ πεσεῖν, μήτε ἀλλῆς ἀναγκῆς μηδεμίας
 τοιαυτῆς· ἀλλὰ ἱκανῆ γε εἶναι αὐτῆν ἰσχεῖν
 τὴν ὁμοιοτήτα τῆς θράνῃς αὐτῆς ἑαυτῷ παντῆ,
 καὶ τῆς γῆς αὐτῆς τὴν ἰσορροπικῆν. Ἰσορροπικῆν
 γὰρ πράγμα, ὁμοίῃς τίνος ἐν μεσῷ τεθεῖν, ἢ
 ἐξεῖ μαλλον, εἰδ' ἥττον, εἰδ' ἀκίσε κλιθῆναι· ὁ-
 μοίως δ' ἐχόν, ἀκλίνας μὲναι. Πρῶτον μὲν,
 ἢ δ' ὅς,

ἢ δ' ὅς, τὸ πεπεισμένοι. Καὶ ὄρθως γέ, εἴη
 ὁ Σιμμίας. Ἐτι τοῖνον, εἴη, παρμεγα τε εἰ-
 ναι αὐτό· καὶ ἡμᾶς οἰκεῖν τὸς μεχρὶ Ἑρα-
 κλείων σήλων ἀπο Φασίδος ἐν σμικρῶ τινι μο-
 ρίῳ, ὡσπερ περὶ τῶμα μυρμηκᾶς, ἢ βατραχεῶς
 περὶ τὴν θαλατταν, οἰκνυτᾶς· καὶ ἀλλῶς ἀλ-
 λοθὶ πολλῶς ἐν πολλοῖς τοῖοις τοποῖς οἰκεῖν.
 Εἶναι γὰρ παντάχῃ περὶ τὴν γῆν πολλὰ κοίλα,
 καὶ παντοδαπα, καὶ τὰς ἰδέας, καὶ τὰ μεγέ-
 θῃ· εἰς ἃ ξυεργῶνκεναι τὸ, τε ὕδωρ, καὶ τῆς
 ἑμίχλην, καὶ τὸν ἀερα· αὐτὴν δὲ τὴν γῆν κα-
 θάραι ἐν καθάρῳ κείσθαι τῷ ἔραυν, ἐν ὧπερ
 εἰς τὰ ἀερα, ὅν δὴ αἰθερα ὀνομαζεῖν τῶς πολ-
 λῶς τῶν περὶ τὰ τοιαυτὰ εἰωθῶτων λέγειν· ἔ-
 δὴ ὑποσάθρην ταυτὰ εἰναι, καὶ ξυρρῶναι αἰε εἰς
 τὰ κοίλα τῆς γῆς. Ἡμᾶς ἐν οἰκνυτᾶς ἐν τοῖς
 κοίλοῖς αὐτῆς λεληθεναι, καὶ οἰεῖσθαι ἀνω ἐπὶ
 τῆς γῆς οἰκεῖν· ὡσπερ ἀν εἰ τις ἐν μῆσῳ τῷ
 πυθμῆν τῶς πελαγῶς οἰκῶν, οἰοῖτο τε ἐπὶ τῆς
 θαλαττης οἰκεῖν, καὶ διὰ τῶ ὕδατος ὄρων τοῦ
 ἡλίον, καὶ τὰ ἀλλὰ ἀερα, τὴν θαλατταν ἡγοῖ-
 το κρᾶνον εἶναι· διὰ δὲ βραδυτῆτα τε, καὶ
 ἀσθενεῖαν, μηδεπωποτε ἐπὶ τὰ ἀκρᾶ τῆς θα-
 λαττης ἀφίγημος, μηδε ἑώρακῶς, εἴη, ἐκδύς
 καὶ ἀνακῶψας ἐπὶ τῆς θαλαττης εἰς τὸν ἐνθαδέ
 τοπον;

ἄπονον, ὅσω καθαρωτερος, και καλλιων, τυ-
 χανει ον τε παρα σφισι, μηδε αλλε ακηκως
 ειη τε εωρακοτος· ταυτον δη τετο και υμιας
 πεπονηται. Οικειντας γαρ εν τμη κοιλω της
 ηης οισθαι επανω αυτης οικειν, και του αερα
 κρανον καλειν, ως δια τατα, κρανα οντος,
 τα αερα χωρνιτω· το δε ειναι ταυτον, ὑπ'
 ασθενειας και βραδυτητος εχ οίος τε ειναι ημιας
 διεξελθειν επ' εσχατον του αερα. Επει, ει τις
 αυτε επ' ακρα ελθοι, η πινος γενομενος αναπ-
 τοιτο, κατιδειναι ανακυψαντα, ὡσπερ ενθαδε
 οί εκ της θαλαττης ιχθυες ανακυπτοντες ερωσι
 τα ενθαδε, ἕτως αν τινα και τα εκει κατιδειν·
 και, ει η φυσικη ικανη ειη ανασχεσθαι θεωρησα,
 γινωαι αν, ὅτι εκεινος εστιν ὁ αληθως κρανος,
 και το αληθινον φως, και η ως αληθως γη.
 Ἦδε μεν γαρ η γη, και οί λιθοι, και ἅπας ὁ
 τοπος ὁ ενθαδε, διεφθαρμενα εσι, και καταβε-
 βρωμενα, ὡσπερ τα εν τη θαλαττη ὑπο της ἄλ-
 μης· και οτε φηεται αξιον λογεσθαι εν τη θα-
 λαττη, οτε τελειον, ως επος ειπειν, οθεν εστ
 σπραγγες δε, και αμμος, και πηλος, ακηκα-
 νος, και βορβοροι ειναι, ὅπως αν και η γη η'
 και προς τα παρ' ημιν καλλη κρινεσθαι εδ' ὅ-
 πως αν αξια. Εκείνα δε αυ των παρ' ημιν πο-
 λυ αν ετι πλεον φανειη διαφερειν. Ει γαρ δεε
 κακ

και μυθον λεγειν καλον* αξιον ακησαι, ω Σιμ-
 μια, οια τυγχανει τα επι της γης υπο τω θρα-
 νω οντα. Αλλα μην, εφη ο Σιμμιας, ω Σω-
 κρατες, ημεις γε τριτα τε μυθα ηδεως αν ακη-
 σαιμεν. Λεγεται τοινυν, εφη, ω εταιρε, πρω-
 τον μεν ειναι τοιαυτη η γη αυτη ιδειν, ει τις
 ανωθεν αυτην θεωτο, ωσπερ αι δωδεκασκυτοι
 σφαιραι. ποικιλη, χρωμασι διειλεμμενη* αν
 και τα ενθαδε ειναι χρωματα ωσπερ δειγματα,
 οis δη οι γραφεισ καταχρωνται. Εκει δε πασαν
 την γην εκ τοιστων ειναι, και πολυ επι εκλαμ-
 προτερων, και καθαρωτερων, η τριτων. Την
 μεν γαρ αλβυρη ειναι, και θαυμασην το καλ-
 λος* την δε χρυσοειδη* την δε, οση λευκη,
 γυψι, η χιονος, λευκοτεραν* και εκ των αλ-
 λων χρωματων ζυγκεμμενη ωσαυτως, και επι
 πλειονων, και καλλιονων, η οσα ημεις εωρα-
 καμεν. Και γαρ αυτα ταυτα τα κοιλα αυτης,
 υδατος τε, και αερος, εμπλεα οντα, χρωμα-
 τος τι ειδος παρεχεσθαι, σιμβοντα εν τη των
 αλλων χρωματων ποικιλια* ωσε εν τη αυτης
 ειδος ζυνεχες, ποικιλον, φανταζεσθαι. Εν δε
 ταυτη οση τοιαυτη αναλογον τα φυσομενα φουσ-
 θαι, δενδρα τε, και ανθη, και τρις καρπις*
 και αυ τα ορη ωσαυτως, και τρις λιθρις, εχειν,

ανα

ανα τον αυτον λογον, την τελειοτητα, και την
 διαφανειαν, και τα χρωματα καλλιω· ων και
 τα ενδαδε λιθιδια ειναι ταυτα τα αγαπομενα
 μορια, σαρδια τε και ιασπιδας, και σμαραγ-
 δος, και παντα τα τοιαυτα· εκει δε υδεν, ετι
 μη τοιωτων, ειναι, και ετι τωτων καλλιω. Το
 δ' αιτιον τωτων ειναι, οτι εκεινοι οι λιθοι καθα-
 ροι εισι, και ο κατεδηδεσμενοι, υδε διεφθαριμε-
 νοι, ωσπερ οι ενδαδε, υπο σηπεδονος και αλ-
 λης, υπο των δευρο ζυμερβηκοτων, α, και λι-
 θοις, και γη, και τοις αλλοις, ζωοις τε, και
 φυτοις, αισχη τε, και νοσσοις, παρεχει. Την
 δε γην αυτην κεκοσμησθαι τωτοις τε απασι, και
 ετι χρυσω τε, και αργυρω, και τοις αλλοις αυ-
 τοις τοιςτοις. Εκφανη γαρ αυτα πεφυκεναι,
 οντα πολλα πληθει, και μεγαλα, και παντα-
 χος της γης· ωσε αυτην ιδειν, ειναι θεαμα ευ-
 δαιμωνων θεατων. Ζωα δ' επ' αυτης ειναι αλ-
 λα τε πολλα, και ανθρωπος, τος μεν εν με-
 σογεια οικωντας, τος δε περι τον αερα, ωσπερ
 ημεις περι την θαλατταν, τος δε εν υησοις, ας
 περιρβειν τον αερα, προς τη ηπειρω υσας· και
 ενι λογω, οπερ ημιν το ηδωρ τε, και η θαλατ-
 τα, εσι προς την ημετεραν χρεϊαν, τωτο εκει
 τον αιθερα. Τας δε ωρας αυτοις κρασιν εχειν

Κ

τοιου-

τοιαυτην, ὡσε ἐκεῖνος ἀνοστος εἶναι, καὶ χρῶ-
 νον τε ζῆν πολὺ πλείω τῶν εὐδαδε, καὶ οὔφει,
 καὶ ἀκον, καὶ φρονήσει, καὶ πασι τοῖς τοῖς-
 τοῖς, ἡμῶν ἀφεσάναι τῆ αὐτῆ ἀποσάσει, ἥπερ
 ἀκρ τε ὕδατος ἀφεσῆκε, καὶ αἰθρ ἀερος, πρὸς
 καθαρότητα. Καὶ δὴ καὶ θεῶν ἀλση τε, καὶ
 ἴερα, αὐτοῖς εἶναι ἐν οἷς τῶ οὐτὶ οὐκίτας θεὸς
 εἶναι, καὶ φημας τε, καὶ μαυτείας, καὶ αἰ-
 σθησεις τῶν θεῶν καὶ τοιαύτας ἐκνοσίας γιγ-
 νεσθαι αὐτοῖς πρὸς αὐτὸς, καὶ τὸν γε ἥλιον,
 καὶ σελήνην, καὶ ἀστρα, ὄρασθαι ὑπ' αὐτῶν,
 οἷά τυγχάνει οὐτα, καὶ τὴν ἀλλὴν εὐδαιμονίαν
 ἀκολούθου εἶναι. Καὶ ὅλην μὲν δὴ τὴν γῆν ἔτω
 πεφυκεναι, καὶ τὰ περὶ τὴν γῆν· τοπὸς δ' ἐν
 αὐτῇ εἶναι κατὰ τὰ ἐγκοῖλα αὐτῆς, κυκλῶ πε-
 ρὶ ὅλην, πολλὰς τὸς μὲν βαθυτέρως, καὶ ἀ-
 ναπεπταμένως μαλλον, ἢ ἐν ᾧ ἡμεῖς οἰκόμεν'
 τὸς δὲ, βαθυτέρως οὐτας, τὸ χάσμα αὐτὸς
 ἐλαττον εἶχειν τὸ παρ' ἡμῶν τοπὸς· ἐστὶ δ' ἔς
 καὶ βραχυτέρως τῶ βαθεῖ τὸ εὐδαδε εἶναι, καὶ
 πλατυτέρως. Τῆς δὲ πάντας ὑπὸ γῆν εἰς ἀλ-
 λήλας συντετρησθαι τε πολλαχῆ, καὶ κατὰ σε-
 νωτέρως καὶ ευρύτερα, καὶ διεξόδως εἶχειν ἢ
 πολὺ μὲν ὕδωρ εἶναι ἐξ ἀλλήλων εἰς ἀλλήλας,
 ὡσπερ εἰς κρατήρας, καὶ ἀενῶν ποταμῶν ἀμη-
 χανῶ

χανα μεγάλη ὑπο τὴν γῆν, καὶ θερμῶν ὕδατων
 καὶ ψυχρῶν· πολὺ δὲ πῦρ, καὶ πυρὸς μεγά-
 λες ποταμοί, πολλὰ δὲ ὕγρὰ πηλὰ, καὶ καθα-
 ρώτερα, καὶ βορβορώδεστερα· ὡς περ ἐν Σικε-
 λία οἱ πρὸ τῆς ῥυακὸς πηλὰ ῥέοντες ποταμοί,
 καὶ αὐτὸς ὁ ῥυαξ· ὧν δὴ καὶ ἕκαστος τῆς το-
 πῆς πληροῦται, ὧν αὖ ἕκαστος τυχὸν ἕκαστος
 ἢ περιρροή γιγνομένη. Ταῦτα δὲ πάντα κινεῖν
 ἀνω καὶ κάτω, ὡς περ ἀέραν τινα εὐδσκν ἐν
 τῇ γῇ. Ἐστὶ δὲ ἀρα αὕτη ἡ αἰώρα δια φύσιν
 τοιαύδε τίνα· ἐν τῇ τῶν χασματικῶν τῆς γῆς,
 ἀλλῶς τε μεγίστον τυγχάνει οὐν, καὶ διαμπερές
 τετρημένον δι' ὅλης τῆς γῆς, τῆτο, ὅπερ Ὀμη-
 ρὸς εἶπε, λεγῶν αὐτοῦ, Τηλεμαχ', ἦχι βαδι-
 κόν ὑπο χθονὸς ἐστὶ βερεθρὸν· ὁ δὲ καὶ ἀλλοθι,
 καὶ ἐκεῖνος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιητῶν,
 Τάρταρον κεκληθασίν. Εἰς γὰρ τῆτο τοῦ χασ-
 μα ζυρρέεσι τε πάντες οἱ ποταμοί, καὶ ἐκ τῆ-
 τῆ πάλιν πάντες ἐκρέεσι· γιγνομένη δὲ ἕκαστος
 τοιαῦτοι, δι' οἷας αὖ καὶ τῆς γῆς ῥέουσι. Ἡ
 δ' αἰτία ἐστὶ τῆς κεραιῆς τε ἐντευθεν, καὶ εἰσρεῖν,
 πάντα τὰ ῥεύματα, ὅτι πυθμένα ἐκ ἔχει, εἰδε
 βασίν, τὸ ὕγρον τῆτο. Λιωρεῖται δὴ, καὶ κυ-
 ραίνει, ἀνω καὶ κάτω, καὶ ὁ ἀήρ, καὶ τὸ
 πνεῦμα τὸ περὶ αὐτὸν, ταῦτον ποιεῖ. Ἐννεπέα

ται γὰρ αὐτῷ, καὶ ὅταν εἰς τὸ ἐπεκτεῖναι τῆς
 γῆς ὄρμησις, καὶ ὅταν εἰς τὸ ἐπι ταδε. Καὶ
 ὡσπερ τῶν ἀναπνευστῶν αἰετὸν ἐκπνεῖ τε, καὶ ἀ-
 ναπνεῖ, ῥέον τὸ πνεῦμα, ἔτω καὶ ἐκεῖ ζυγαίω-
 ρημενὸν τῷ ὑγρῷ τὸ πνεῦμα δεινῶς τινὰς ἀνε-
 μως, καὶ ἀμμηχανῶς, παρεχεται, καὶ εἰσιον,
 καὶ ἐξιον. Ὅταν τε ἐν ὄρμησιν ὑποχωρησῇ τὸ
 ὕδωρ εἰς τὸν τόπον τὸν δὴ κατῷ καλυμμένον,
 τοῖς κατ' ἐκεῖνα τὰ ρεύματα διὰ τῆς γῆς εἰσρεῖ
 τε, καὶ πληροὶ αὐτὰ, ὡσπερ οἱ ἐπαντλῆντες*
 ὅταν τε αὐτὸ ἐκείθεν μὲν ἀπολιπῇ, δευρὸ δὲ ὄρ-
 μισι, τὰ ἐνθάδε πληροὶ αὐτίς· τὰ δὲ πληρω-
 θέντα ῥεῖ διὰ τῶν σχετῶν, καὶ διὰ τῆς γῆς, καὶ
 εἰς τὰς τοπὰς ἕκαστα ἀφικνῶμενα, εἰς ἕς ἕκα-
 σοῖς ὁδοποιεῖται, θαλάσσης τε, καὶ λιμνῶν,
 καὶ ποταμῶν, καὶ κρήνας ποιεῖ. Ἐντεῦθεν δὲ
 πάλιν δυομενα κατὰ τῆς γῆς, τὰ μὲν μακροτε-
 ρως τοπὰς περιελθόντα καὶ πλείους, τὰ δὲ ἐλατ-
 τῶς καὶ βραχυτέρως, πάλιν εἰς τὸν Ταρταρον
 ἐμβαλλεῖ· τὰ μὲν πολὺ κατωτέρω, ἢ ἐπην-
 τλεῖτο, τὰ δὲ ὀλίγον· πάντα δὲ ὑποκατῷ εἰσ-
 ρεῖ τῆς ἐκροῆς. Καὶ ἐνία μὲν καταντικρυ, ἢ
 εἰσρεῖ, ἐξέπεσεν, ἐνία δὲ κατὰ τὸ αὐτὸ μέρος*
 εἰ δὲ ἅπαντα πασι κυκλῶ περιελθόντα, ἢ ἅ-
 πας, ἢ καὶ πλεονακίς περιελιχθέντα περὶ τὴν
 γῆν.

γην, ὡσπερ οἱ οφεις, εἰς το δυνατόν κατω κα-
 θεντα, παλιν ἐμβαλλει δυνατόν δ' εἰν ἑκα-
 τέρωσε μεχρὶ τὴ μετὰ καθίεναι, περὰ δ' ἄ· α-
 ναντες γὰρ ἀμφοτέροις τοῖς ῥεύμασι το ἑκάτε-
 ρωθεν γίνεταί μέρος. Τὰ μὲν ἐν δὴ ἀλλὰ
 πολλὰ τε, καὶ μεγάλα, καὶ παντοδαπα, ῥεύ-
 ματα εἰσι· τυγχάνει δ' ἀρα οὐτα ἐν τούτοις τοῖς
 πολλοῖς τετταρ' ἄττα ῥεύματα, ὡν το μὲν με-
 γισόν, καὶ ἐξωτάτω ῥέον περικυκλω, ὁ καλῶ-
 μένος Ὠκεανὸς εἰσι· τῆς δὲ καταντικρυ καὶ
 ἐναντίας ῥέων, Ἀχερων· ὅς δι' ἐρημῶν τε το-
 πῶν ῥέει ἀλλῶν, καὶ δὴ καὶ ὑπο γῆν ῥέων, εἰς
 τὴν λίμνην ἀφικνεῖται τὴν Ἀχερῆσιαδα· ἔ· αἰ-
 τῶν τετελευτηκότων ψυχῶν τῶν πολλῶν ἀφικ-
 νονται· καὶ τινὰς εἰμαρμένους χρόνους μενύσασαι,
 αἰ μὲν μακροτέρως, αἰ δὲ βραχυτέρως, παλιν
 ἐκπεμπονται εἰς τὰς τῶν ζῶων γενέσεις. Τρι-
 τὸς δὲ ποταμὸς τούτων κατὰ μέσον ἐμβαλλει,
 καὶ ἐγγὺς τῆς ἐκβολῆς ἐπιπίπτει εἰς τόπον με-
 γαν, πυρὶ πολλῶ καιομένον, καὶ λίμνην ποιεῖ
 μείζω τῆς παρ' ἡμῖν θαλάττης, ζέουσαν ὕδατος
 καὶ πῆλκ. Ἐντευθεν δὲ χωρεὶ κυκλω θολερός
 καὶ πῆλωδης· περιελιττομένος δὲ τῆ γῆ, ἀλλο-
 σε τε ἀφικνεῖται, καὶ παρ' ἐσχάτα τῆς Ἀχε-
 ρῆσιαδος λίμνης, ἔ· ζυμμιγνύμενος τῷ ὕδατι·

περιελιχθεις δε πολλακις ὑπο γης, εμβαλλει
 κατωτερω τε Ταρταρον. Ουτος δ' εστιν, ον ετι
 επονομαζουσι Πυριφλεγεθοντα· ε και οι ρυα-
 κες αποσκασματα αναφισωσιν, οπη αν τυχω-
 σι της γης. Τεττε δ' αυ καταντικρυ ο τεταρτος
 εκπιπτει εις τοπον πρωτον δεινον τε, και α-
 γριον, ως λεγεται, χρωμα δε εχοντα ολαν, οιον
 ο κυανος· ον δη επονομαζουσι Στυγιον· και
 την λιμνην ποιει ο ποταμος εμβαλλων, Στυγα.
 Ο δ' εμπεσων ενταυθα, και δεινας δυναμεις
 λαβων εν τω ὑδατι, δυς κατα της γης, περι-
 λιττομενος χωρει εναντιως τω Πυριφλεγεθοντι,
 και απαντα εν τη Αρεχουσιαδι λιμνη εξ εναντιως·
 και ἄδε το τεττε ὑδωρ ἔδει μιγνυται. Αλλα
 και ἔτος κυκλω περιελθων, εμβαλλει εις τον
 Ταρταρον, εναντιως τω Πυριφλεγοντι. Ονο-
 μα δε τεττω εστιν, ως οι ποιηται φασκεσι, Κω-
 κυτος. Τεττων δε ἔτω πεφυκοτων, επειδαν α-
 φικωνται οι τετελευτηκοτες εις τον τοπον, οι ο
 δαιμων ἑκατον κομιζει, πρωτον μιν διεδικασαν-
 το, οι τε καλως, και οσιως, βιωσαντες, και
 οι μη. Και οι μιν αν δοξωσι μεσως βεβιωκε-
 να, πορευθεντες επι του Αχεροντα, αναβαν-
 τεσ, α δη αυτοισ οχηματα εστιν, επι τεττων α-
 φικνυνται εις την λιμνην· και επει οικουσ τε,

και

και καθαιρομενοι, των τε αδικημάτων διδόντες
 δικας, απολυνονται, ει τις τι ηδικησε των τε
 ευεργεσιων τιμας φερονται κατα την αξιαν εκα-
 σος· οι δ' αν δοξωσι ανιατως εχειν δια τα
 μεγαλη των αμαρτηματων, η ιεροσυλιας πολλας
 και μεγαλας, η φονες αδικες και παρανομες
 πολλας, εξειργασμενοι, η αλλα, οσα τυγχανει
 οντα τοιαυτα, τες δε η προσηκασα μοιρα ρί-
 πτει εις του Ταρταρον, οθεν εποτε εκβαινουσιν·
 οι δ' αν ιασιμα μεν, μεγαλα δε, δοξωσι ημαρ-
 τηκεναι αμαρτηματα, οιον προς πατερα, η
 μητερα, υπ' οργης βιαιον τι πραξαντες, και
 μεταμελον αυτοις τον αλλον βιον, βιωσιν, η αν-
 δροφονοι τοιωτω τινι αλλω τροπω γενωνται, τε-
 τες δε εμπεσειν μεν εις του Ταρταρον αναγκη
 εμπεσοντας δε αυτες, και ενιαυτον εκει γενο-
 μενους; εκβαλλει το κυμα· τες μεν ανδροφο-
 νες, κατα τον Κωκυτον· τες δε πατραλοιας
 και μητραλοιας, κατα τον Πυριφλεγεδοντα.
 Επειδαν δε φερομενοι γενωνται κατα την λιμ-
 νην την Λχερσιαδα, ενταυθα βωσι τε, και
 κελουσιν, οι μεν, ες απεκτειναν, οι δε, ες υ-
 βρισαν· καλεσαντες δ' ικετευσοι, και δεονται,
 εασαι σφας εκβηναι εις την λιμνην, και δεξα-
 σθαι. Και εαν μεν πεισωσιν, αποβαινουσιν τε,

και ληγῶσι τῶν κακῶν· εἰ δὲ μὴ, φερόνται
 αὐθις εἰς τὸν Τάρταρον, καὶ ἐκεῖθεν παλιν εἰς
 τὸς ποταμούς· καὶ ταῦτα πασχόντες ἢ προτε-
 ρον παύονται, πρὶν ἀν πείσωσιν, ἕς ἠδικήσαν.
 Οἱ δὲ ἀν δοῶσι διαφερόντως πρὸς τὸ ὅσις
 βίωσαι, ἔτσι εἰσὶν οἱ τῶνδε μὲν τῶν τοπῶν τῶν
 ἐν τῇ γῆ ἐλευθερωμένοι τε καὶ ἀπαλλαττομένοι,
 ὡς περ δασμωτηριῶν, ἀνω δὲ εἰς τὴν καθάραν
 οἰκισίην ἀφικνυμένοι, καὶ ἐπὶ γῆς οἰκίζοντες.
 Τῶν δὲ αὐτῶν οἱ φιλοσοφία ἱκανῶς καθηρά-
 μενοι, ἀνευ τε σωματῶν ζῶσι τῶν παραπάν εἰς
 τὸν ἑπείτα χρόνον, καὶ εἰς οἰκίσεις ἐτι τῶν
 καλλίως ἀφικνύονται· ἄς ὅτε ῥάδιον δηλωσαί,
 ὅτε ὁ χρόνος ἱκανὸς ἐν τῷ παρόντι. Ἀλλὰ τῶν
 δὴ ἐνεκα χρεῖ, ὧν διεληλυθαμεν, ὡ Σκι-
 μιά, πάντα ποιεῖν, ὡς ἀρετῆς, καὶ φρονη-
 σεως, ἐν τῷ βίῳ μετασχεῖν. Καλὸν γὰρ τὸ
 ἀθλόν, καὶ ἡ ἐλπίς μεγάλη. Τὸ μὲν οὖν ταῦτα
 διισχυρισασθαι ἔτιως εἶχεν, ὡς ἐγὼ διεληλυθα,
 ἢ πρέπει νῦν εἶχοντι ἀνδρὶ. Ὅτι μὲντοι, ἡ ταυτ'
 ἐστίν, ἡ τοιαυτ' αἴτια, περὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν,
 καὶ τὰς οἰκίσεις, ἐπειπερ ἀθάνατον γέ ἡ ψυχὴ
 φαίνεται εἶσα, τῆτο καὶ πρέπει ἐμοὶ δοκεῖ,
 καὶ ἀξίον κινδυνεύσαι, αἰόμενα ἔτιως εἶχεν.
 Καλὸς γὰρ ὁ κίνδυνος, καὶ χρεῖ τα τοιαυτά
 ὡς περ

ὡσπερ εἶπαι αὐτῷ. Διο δὲ ἐγώ γε καὶ πα-
 λαι μῆκυνω τον μῦθον. Ἀλλὰ τῶτων δὲ ἐνέκα
 θαρρῆειν χρεὶ περι τῆ αὐτῆ ψυχῆ ἀνδρα, ὅστις
 ἐν τῷ βίῳ τὰς μὲν ἀλλὰς ἡδονὰς τὰς περὶ το
 σῶμα, καὶ τὰς κοσμίαις, εἰσπε χαιρεῖν, ὡς ἀλ-
 λοτριαις τειούτας, καὶ πλεον θάτιρον ἡγήσαμε-
 νος ἀπεργαζέσθαι τὰς δὲ περὶ το μανθάνειν
 ἐσπῆδασε τε, καὶ κοσμησας τὴν ψυχὴν ἐκ ἀλ-
 λοτριῶ, ἀλλὰ τῷ αὐτῆς, κοσμίῳ, σωφροσύνη
 τε, καὶ δικαιοσύνη, καὶ ἀνδρεία, καὶ ἐλευθε-
 ρία, καὶ ἀληθεία, ἔτω περιμενεὶ τὴν εἰς Αἴδου
 πορείαν, ὡς πορευσομενος, ὅταν ἡ εἰμαρμένη
 καλῆ. Ὑμεῖς μὲν οὖν, εἶπε, ὦ Σίμμια τε καὶ
 Κεβησις, καὶ οἱ ἄλλοι, εἰσαυθις ἐν τινι χρόνῳ
 εἰασοὶ πορευσεσθε· ἐμε δὲ οὖν ἤδη καλεῖ, φαίη
 ἀν ἀνη τραγικός, ἡ εἰμαρμένη, καὶ σχεδὸν τι
 μοι ὥρα τραπέσθαι πρὸς το λῆτρον. Δοκεῖ γὰρ
 ἤδη βελτίον εἶναι λῆσαμενον πίνειν το φάρμακον,
 καὶ μὴ πραγματὰ ταις γυναίξιν παρεχειν νεκρον
 λθεῖν.] Ταῦτα δὲ εἰποντος αὐτῆ, ὁ Κριτων,
 Εἶπε, εἶπε, ὦ Σωκράτες, Τι δὲ τῶτοις, ἡ ἐ-
 μοι, ἐπιτελλεῖ, ἡ περὶ τῶν παιδῶν, ἡ περὶ ἀλ-
 λὰ τῶ, ὅ, τι ἀν σοι ποῖοντες ἡμεῖς, ἐν χαριτι
 μαλίστα ποιοῖμεν; Ἄπερ αἰε λέγω, εἶπε, ὦ
 Κριτων· οὐδὲν καινότερον ὅτι ὑμῶν αὐτῶν ἐ-

αμελομενοι ὑμεις, και εμοι, και τοις εμοις,
 και ὑμιν αυτοις, εν χαριτι ποιησετε, ἀττ' αν
 ποιητε καν μη νυν ὁμολογησητε· εαν δε ὑ-
 μων μεν αυτων αμελητε, και μη δελητε, ὡσ-
 περ κατ' ἰχνη, κατα τα νυν τε ειρημενα, και
 τα εν τω εμπροσθεν χρονω, ζην, εδε εαν πολ-
 λα ὁμολογησητε εν τω παροντι, και σφοδρα
 εδεν πλεον ποιησετε. Ταυτα μεν τοινυν προ-
 θυμησομεθα, εφη, ετω ποιειν. Θαπτομεν δε
 τινα σε τροπαν; Ὅπως αν, εφη, βηλησθε·
 εαν γαρ γε λαβητε με, και μη εκφυγω ὑμας.
 Γελασας δε ἀμα ἠσυχη, και προς ἡμας απο-
 βλεψας, ειπεν, Ου πειθω, εφη; ω ανδρες,
 Κριτωνα, ὡς εγω εμι ετος ὁ Σωκρατης ὁ νυνι
 διαλεγομενος, και διαταττων ἐκαστα των λεγο-
 μενων· ἀλλ' οιεται, με εκεινον ειναι, ὃν οψε-
 ται ολιγον ὑπερον νεκρον, και ερωτα δη, πως
 με θαπτει. Ὅτι δε εγω παλαι πολυν λογον
 πεποιημαι, ὡς, επειδαν πιω το Φαρμακον, ε-
 κети ὑμιν παραμενω, ἀλλ' οιχησομαι απιων εις
 μακκαρων δη τινας ευδαιμονιας, ταυτα μοι δοκω
 αυτω αλλως λεγειν, παραμυθουμενος, ἀμα μεν
 ὑμας, ἀμα δ' εμαυτον. Εγγυησασθε εν με
 προς Κριτωνα, εφη, την ψαντιαν εγγυην, η ἡν
 ετος προς τες δικαστας ηγγυατο. Ουτος μεν
 γαρ,

, αβ, η μνη παραμενειν υμεις δε, η' μνη μη
 παραμενειν, εγγησασθε, επειδαν αποθανω,
 αλλα οικησεσθαι απιοντα· ινα Κριτων ερον
 φερη, και μη ερων με το σωμα, η καομενον,
 η κατορυττομενον, αναγκη υπερ εμα, ως
 δεινα αττα πασχοντας· μηδε λεγη εν τη ταφη,
 ες, η προτιθεται Σωκρατη, η εκφερει, η κα-
 τορυττει. Ευ γαρ ισθι, η δ' ες, ω αριστε Κρι-
 των, το μη καλως λεγειν, & μονον εις αυτω
 τωτο πλημμελες, αλλα και κακον τι εμπαισι-
 ταις ψυχαις. Αλλα θαρρειν τε χερ, και φα-
 ναι, τουμον σωμα θαπτειν, και θαπτειν ετως,
 επως αν σαι φιλον η, και μαλιστα ηγη νομιμον
 ειναι. Ταυτ' ειπων, εκεινος μεν ανισατο εις
 οικημα τι, ως λουσομενος, και ε Κριτων ειπε-
 το αυτω· ημας δ' εκελευε περιμενειν. Περι-
 μενομεν ουν, προς ημας αυτους διαλεγομενοι
 περι των ειρημενων, και ανασκοπουντες· τοτε
 δ' αυ περι της ξυμφορας διεξιοντες, οση ημιν γε-
 νουσια ειη, ατεχνως ηγουμενοι, ωσπερ πατρος
 εστηθεντες, διαζειν ορφανοι τον επειτα βιον.
 Επειδη δε ελουσατο, και ηνεχθη παρ' αυτον τα
 παιδια· δυο γαρ αυτω υμεις σμικροι ησαν, εις
 δε μεγας· και αι οικειαι γυναικες αφικατο·
 εκειναις εναντιον του Κριτωνος διαλεχθεις τε,

και

και επισειλας, αττα εβουλετο, τας μιν γυναι-
 κας, και τα παιδια, απιεναι εκελευσιν' αυ-
 τος δε ηκε παρ' ημας. Και ην ηδη εγγυς ηλιου
 δυσμων' χρονου γαρ πολυν διετριψεν ενδον.
 Ελθων δ' εκαθεζετο λελουμενος' και ου πολλα
 αττα μετα ταυτα διελεχθη. Και ηκεν ο των
 'Ενδεκα υπηρετης' και σας παρ' αυτον, Ω
 Σωκρατες, εφη, ου καταγνωσομαι γε σου, ο-
 περ αλλων καταγνωσκω, οτι μοι χαλεπαι-
 νουσι, και καταρωνται, επειδαν αυτοι πα-
 ραγγελω πινειν το φαρμακον, αναγκαζοντων
 των αρχοντων' σε δ'εγω και αλλως εγνωκα εν
 τούτω τω χρονω γενναιοτατον, και πρασοτατον,
 και αριστον, ανδρα οντα των πωποτε δευρο αφι-
 κομενων' και δη και νυν ευ οιδ', οτι ουκ εμοι
 χαλεπαιεις, γιγνωκεις γαρ τους αιτιους, αλλα
 εκεινοις. Νυν ουν, οισθα γαρ, α ηλθον αγγε-
 λων, χαιρε τε, και πειρω ως ραστα φερειν τα
 αναγκαια' και αμα δακρυσας, μεταστροφου-
 νος απηι. Και ο Σωκρατης, αναβλεψας προς
 αυτον, Και συ, εφη, χαιρε' και ημεις ταυ-
 τα ποιησαμεν. Και αμα προς ημας, 'Ως ασει-
 ος, εφη, ο ανθρωπος' και παρα παντα μοι
 τον χρονον προσηι, και διελεγετο ενιοτε' και
 ην ανδρων λωσος' και νυν ως γενναίως με απο-
 δα-

δακρυει. Ἀλλ' ἀγε δὴ, ὦ Κριτων, πειθωμεθα
 αὐτῷ, καὶ ἐνεγκάτω τις τὸ φάρμακον, εἰ τε-
 τριπταί· εἰ δὲ μή, τριψάτω ὁ ἀνθρώπος. Καὶ
 ὁ Κριτων, Ἀλλ' οἰμαι, εἴη, ἐγώ γε, ὦ Σωκρα-
 τες, ἐτι ἥλιον εἶναι ἐπι τοῖς ὄρεσι, καὶ ἄνω
 δεδυκεναί· καὶ ἅμα ἐγὼ οἶδα καὶ ἄλλους πα-
 νυ ὄψε πιοντάς, ἐπειδὴν παραγγελη αὐτοῖς,
 δειπνησάντας τε, καὶ πιοντάς, εὐ μάλα, καὶ
 ζυγγομένους γ' ἐνίοις, ὡς ἂν τυχῶσιν ἐπιδυ-
 μούντες· ἀλλὰ μὴδὲν ἐπείγου· ἐτι γὰρ ἐγχαί-
 ρει. Καὶ ὁ Σωκράτης, Εἰκοτῶς γ', εἴη, ὦ
 Κριτων, ἐκεῖνοι τε ταῦτα ποιοῦσιν, ἃ σὺ λε-
 γεις· οἶονται γὰρ κερδαίνειν ταῦτα ποιήσαντες·
 καὶ ἐγώ γε εἰκοτῶς ταῦτα ἔ ποιήσω. Οὐδὲν
 γὰρ οἰμαι κερδαίνειν, ὀλίγον ὑπερον πίων, ἀλλο-
 γε, ἢ γελῶτα σφλήσκειν παρ' ἑμαυτῷ, γλιχομέ-
 νος τὴ ζῆν, καὶ φειδομένος, ὕδενος ἐτι ἐνοῦτος.
 Ἀλλ' ἴθι, εἴη, πειθῆ· καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖ.
 Καὶ ὁ Κριτων ἀκῆσας ἐνευσσε τῷ παιδὲ πλησίον
 ἔσῳτι· καὶ ὁ παῖς ἐξελθὼν, καὶ συχρὸν χρῶ-
 νον διατριψάς, ἤκεν ἄγων τὸν μελλόντα δάσειν
 τὸ φάρμακον, ἐν κυλικῇ φερόντα τετρημμένον.
 Ἰδὼν δὲ ὁ Σωκράτης τὸν ἀνθρώπον, Εἴεν, εἴη,
 ὦ βελτίστε· σὺ γὰρ τῶν ἐπισημῶν· τί χρῆ
 ποιεῖν; Οὐδὲν ἄλλο, εἴη, ἢ πιοντα περιέμεναι,
 ἕως

εὖς ἂν σε βαρὸς ἐν τοῖς οὐκέτι γένηται· εἴπει-
 τά κατακείσθαι· καὶ ὅτως αὐτοὶ ποιήσει· καὶ
 ἕμα ὠρεῖε τὴν κυλικὰ τῷ Σωκράτει. Καὶ ὅς
 λαβὼν, καὶ μαλακίᾳ, ὡς Ἐχειράτες, ἔδεν
 τρέσας, ἔδε διαφθεῖρας, ἔτε τὸ χρωματός,
 ἔτε τὸ προσωπὸς, ἀλλ', ὡς περ εἰσθῆ, ταυρη-
 δὸν ὑποβλεψας πρὸς τὸν ἀνδρῶπον, Τί λεγεις,
 εἶπῃ, περὶ τούδε τὸ πομάτος, πρὸς τὸ ἀποσπει-
 σαι τιμῆ; ἔξεπιν, ἡ ε; Τόσσον, εἶπῃ, ὡς Σω-
 κράτες, τριβομεν, ὅσον οἰομεθα μετριον εἶναι
 πειν. Μανθανῶ, ἡ δ' ὅς· ἀλλ' εὐχεσθαι γε
 πρὸς τοῖς θεοῖς ἔξει τε, καὶ χρεῖ, τὴν μετοικη-
 σιν τὴν εὐθεῖα ἐκείσε εὐτυχι γενεσθαι· ἂ δὴ
 καὶ ἐγὼ εὐχομαι τε, καὶ γενοῖτο ταυτη. Καὶ
 ἕμα εἰπὼν ταυτὰ, ἐπισχομενος, καὶ μαλα εὐ-
 χερως, καὶ ευκολως, ἔξεπτε. Καὶ ἡμῶν οἱ
 πολλοὶ τῶς μὲν ἐπιεικῶς οἰοῖ τε ἴσαν κατεχειν
 τὸ μὴ δακρυ εἶν' ὡς δὲ εἶδομεν πινοντα τε,
 καὶ πεπωκατα, ἔκειε. Ἀλλ' εἰς γε βία καὶ
 αὐτὸ ἀνάγκη ἔχωρει τα δακρυα· ὡς ἐγκα-
 λυψαμενος ἀπελαιον εμαυτον. Οὐ γὰρ δὴ
 ἔκειον γε, ἀλλὰ τὴν ἐμαυτὸς τυχην, οἷς ἀνδρὸς
 ἔταιρς ἐσερρημενος εἶην. Ὁ δὲ Κριτων ἐτι προ-
 τερὸς εἶς, ἐπειδὴ εχ οἷος τ' ἦν κατεχειν τα δα-
 κρυα, ἔξανεση. Ἀπολλοδώρος δὲ, καὶ ἐν τῷ
 ἐμπρῶ-

εμπροσθεν χρονω υδεν επαυετο δακρυων, και
 δη και τοτε αναβρυχησαμενος, κλαιων και α-
 γνακτων, υδενα οντινα ε κατεκλαυσε των Αα-
 ρωντων, πλην γε αυτη Σωκρατες. Εκεινος δε,
 Οία, εφη, ποιειτε, ω θαυμασιοι· εγω μεν-
 τοι υχ ήμισα τωτα ενεκα τας γυναικας απε-
 πεμφα, ινα μη τοιαυτα πλημμελοιν· αλλ' ή-
 συχιαν τε αγετε, και καρτερειτε. Και ήμεις
 ακισαντες ποχυνθημεν τε, και επεσχομεν τω
 δακρυει. Ο δε περιελθων, επειδη οι βαρυνε-
 σθαι εφη τα σκελη, κατεκλιθη υπτιος· ετω
 γαρ εκελευσεν ο ανθρωπος· και ομα εφαπτο-
 μενος αυτη ετος ο δος το φαρμακον, διαλιπων
 χρονον, επεσκοπει τωσ ποδας και τα σκελη·
 καιπειτα σφοδρα πιεσας αυτη τον ποδα, ηρετο,
 ει αισθανοιτο· ο δ' υχ εφη· και μετα τωτο
 αυτις τας κνημας· και επαιων, ετως ήμιν
 επεδεικνυτο, οτι ψυχοιτο τε και πηγνυτο. Και
 αυτος ήπτετο, και ειπεν, οτι, επειδαν προς τη
 καρδια γενηται αυτω, τοτε οιχησεται. Ηδη
 εν σχεδον τι αυτη ην τα περι το ητρον ψυχο-
 μενα· και εκκαλυψαμενος, ενεκεκαλυπτο
 γαρ, ειπεν, ο δη τελευταιον εφθεγατο. Ω
 Κριτων, εφη, τω Ασκληπιω οφειλομεν αλεκ-
 τριονα· αλλα αποδοτε, και μη αμελησητε.
 Αλλα

Αλλα ταυτα εσαι, εφι ο Κριτων· αλλ' ορα,
ειτι αλλο λεγεις. Ταυτα ερουμενσ αυτσ, εδεν
ετι απεκρινατο· αλλ' ολιγον χρονου διαλιπων,
εμινθη τε, και ο ανθρωπος εξεκαλυψεν αυτον.
Και ος τα ομματα εσησεν· ιδων δε ο Κριτων
ξυνελαβε το σομα τε, και τσσ οφθαλμσ. Η-
δε η τελευτη, ω Εχεκρατες, τσ εταιρσ ημιν ε-
γενετο, ανδρος, ως ημεις φαιμεν αν, των το-
τε, ων επειραθημεν, αρισσ, και αλλωσ φρο-
νηωτατσ, και δικαιοτατσ.

Gg 1519

ULB Halle

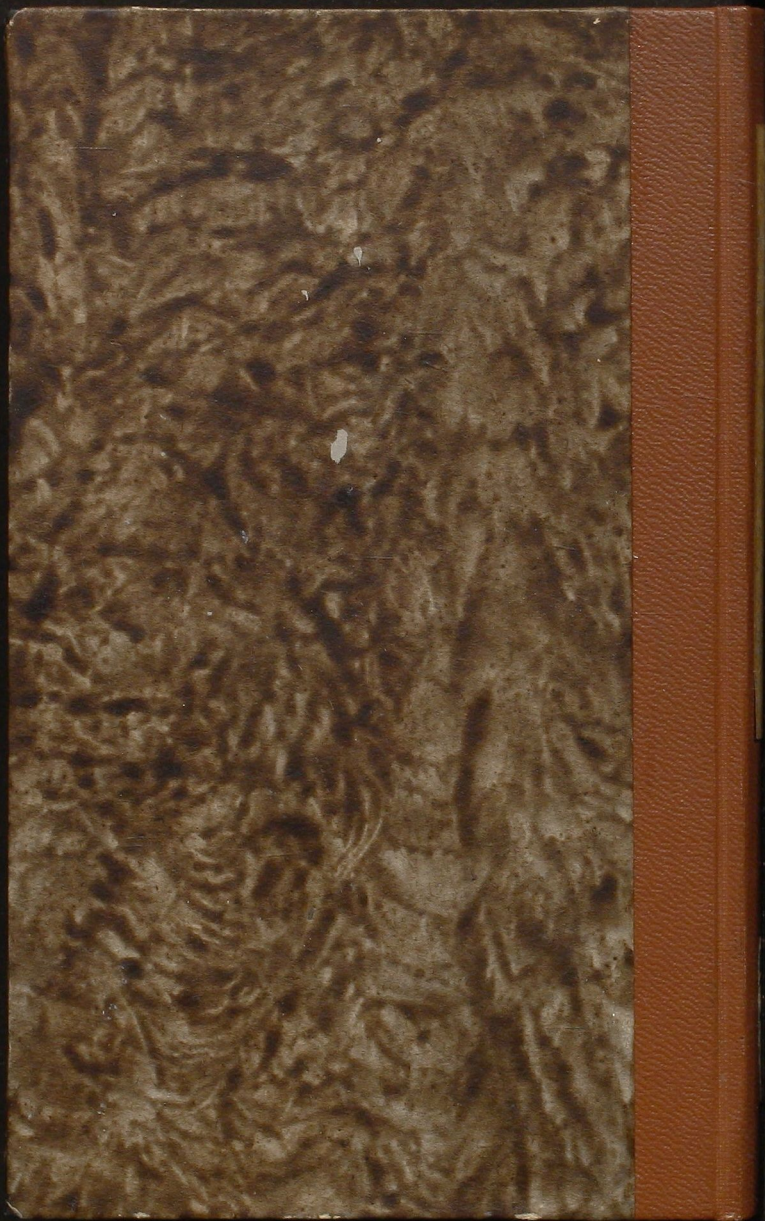
3

006 317 553

VD 18

K: Zigan
Buchbinderei

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Farbkarte #13

B.I.G.

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
Light Blue	Light Cyan	Light Green	Light Yellow	Light Red	Light Magenta	White	Light Grey	Black
Dark Blue	Dark Cyan	Dark Green	Dark Yellow	Dark Red	Dark Magenta	White	Dark Purple	Black

IS

O N.

ARVM.

DELII.

DELII.

